BIBLIOTECA LEGILOR UZUALE ADNOTATE

Nr. 665

CODUL PENAL

„REGELE CAROL AL II-LEA"

Publicat în Monitorul Oficial Nr. 65 din 18 Martie 1936

Cu un Indice alfabetic pe Materii

BUCUREȘTI

Editura CURIERUL JUDICIAR S. A. Strada Artei Nr. 5

1936

CODUL PENAL

CARTEA I

Dispozițiuni generele

TITLUL I

Legalitatea incriminării, pedepsei și măsurilor de siguranță

ART. 1. — Nimeni nu poate fi pedepsit pentru o faptă, care, în timpul când a fost săvârșită, nu era prevăzută de lege ca infracțiune și nici condamnat la alte pedepse sau supus la alte măsuri de siguranță, decât acelea pe care le prevede legea.

TITLUL II

Aplicarea legii penale

CAPITOLUL I

Aplicarea legii penale în timp

ART. 2. — Infracțiunea săvârșită sub legea veche dar neprevăzută de legea nouă nu se pedepsește. Executarea pedepsii și a măsurii de siguranță, pronunțate în virtutea legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărîrii judecătorești pentru acea infracțiune, încetează prin simplul fapt al intrării în vigoare a legii noi.

ART. 3. — Dacă după săvârșirea infracțiunii și înainte de condamnarea infractorului printr'o hotărîre definitivă, intervine o lege sau mai multe legi succesive, se aplică legea ale cărei dispozițiuni sunt mai favorabile infractorului .

Infracţiunea săvârşită sub imperiul unei legi temporare este urmărită şi după abrogarea legii prin ajungerea ei la termen.

ART. 4. — Legile care prevăd măsuri de siguranţă se aplică şi infracţiunilor comise anterior punerii lor in vigoare, dacă nu sunt definitiv judecate.

ART. 5. — In caz de conflict între două sau mai multe legi succesive, privitoare la prescripţiunea acţiunii publice sau a pedepselor, se aplică legea care prevede prescripţiunea cea mai scurtă.

CAPITOLUL II

Aplicarea legii penale în spaţiu

SECŢIUNEA I

Infracţiuni săvârşite în România

ART. 6. — Orice infracţiune săvârşită pe teritoriul României este pedepsită după dispoziţiunile legilor penale române.

Legea penală română se aplică şi infracţiunilor săvârşite deasupra teritoriului României, în cuprinsul apelor sau mării teritoriale, sau pe o navă ori aeronavă română.

Infracţiunea se consideră comisă în România şi atunci când actul comiterii sau omisiunii, ori cel puţin un act de executare a fost început sau săvârşit pe teritoriul român, sau când rezultatul infracţiunii s'a produs pe acest teritoriu.

ART. 7. — Legea penală română nu se aplică:

1. persoanei Regelui;
2. persoanelor care, în baza tratatelor sau regulilor de drept internaţional, se bucură de imunitate penală;
3. echipajului unui vas comercial străin, pentru infracţiunile săvârşite pe acel vas, când se află în marea teritorială sau într'un port românesc, precum şi echipajului unei aeronave străine, în timpul când sboară deasupra teritoriului românesc sau se află pe acest teritoriu în virtutea unei autorizaţuni speciale a guvernului român, afară de cazul când infracţiunea s'a comis contra unui Român sau a turburat pacea şi ordinea publică a teritoriului, sau dacă s'a făcut apel la autorităţile române de comandantul vasului.

SECŢIUNEA II

Infracţiuni săvârşite în străinătate de români sau de străini domiciliaţi în România

ART. 8. — Orice cetăţean român poate fi pedepsit pentru faptele săvârşite ca autor, instigator sau complice, în afară de teritoriul României, numai după întoarcerea sa voluntară sau dacă găsindu-se în ţară, voieşte a rămâne, ori dacă s'a obţinut extrădarea sa şi numai dacă acele fapte sunt socotite ca infracţiuni, atât de legile ţării unde au fost săvârşite, cât şi de legile române, afară de infracţiunile prevăzute de art. 10 şi 11.

In caz de deosebire între pedepsele prevăzute de cele două legi, se aplică pedeapsa cea mai uşoară.

Dacă pedeapsa cea mai uşoară este prevăzută de legea ţării străine şi dacă această pedeapsă nu există în legea română, judecătorul trebue să o transforme într'una din pedepsele prevăzute de acest cod, care i-ar corespunde din punct de vedere al naturii şi duratei.

Infractorul nu poate fi urmărit dacă dovedeşte că pentru acele fapte a fost amnistiat sau a fost judecat în străinătate printr'o hotărîre definitivă, iar în caz de condamnare, că a fost scutit de executarea pedepsei sau că pedeapsa i s'a stins prin executare sau prin orice alte cauze de stingere a pedepselor prevăzute de legea ţării unde a fost condamnat.

Când infractorul s'a sustras prin orice mijloace, dela executarea integrală a pedepsei la care fusese condamnat în străinătate, partea din pedeapsă executată în streinătate se socoteşte în executarea pedepsei ce se pronunţă de către instanţele române. Se deduce şi deţinerea preventivă suferită în străinătate.

De asemenea nicio urmărire nu se poate face pentru acele infracţiuni, care, după legea străină, sunt supuse unei plângeri prealabile şi când o atare plângere nu s'a produs sau a fost retrasă în mod legal.

Legea penală română se aplică cetăţeanului român şi pentru faptele comise în străinătate, chiar când locul de comitere nu este supus unei suveranităţi, dacă faptele sunt calificate crime sau delicte şi pedepsite de acest cod.

ART. 9. — Dispoziţiunile prevăzute în articolul precedent sunt aplicabile şi străinilor domiciliaţi în România, dacă nu sunt supuşi niciunei ţări sau dacă extrădarea lor nu a fost cerută, precum şi străinilor care au dobândit naţionalitatea română după ce au săvârşit infracţiunea în străinătate.

Ele sunt de asemenea aplicabile instigatorilor şi complicilor care în România au făcut acte de participare la o infracţiune săvârşită în străinătate şi prevăzută de legile române.

SECŢIUNEA III

Infracţiuni contra unor interese ale Statului Român, săvârşite de români sau străini în străinătate

ART. 10. — Acela care săvârşeşte, în afară de teritoriul României, ca autor, instigator sau complice, crimă în contra siguranţei Statului, delict de falsificare a monetelor metalice române, a efectelor publice, a biletelor de bancă române sau o contrafacere a sigiliilor Statului, ori ale autorităţilor române, a timbrelor sau a mărcilor naţionale, ori delictul de ofensă în contra onoarei, prestigiului ori intereselor naţiunii sau Statului român, precum şi orice crimă sau delict contra unui cetăţean român, poate fi urmărit în România, judecat şi condamnat, chiar în lipsă, afară de cazul când guvernul român a cerut urmărirea în străinătate.

Dacă infractorul este prins pe teritoriul român, sau dacă se obţine extrădarea lui, este supus la executarea pedepsei ce s'a pronunţat de instanţele române, chiar dacă pentru faptele enumerate în alineatul precedent a fost amnestiat în străinătate sau a fost judecat printr'o hotărîre definitivă, iar în caz de condamnare, că a fost scutit de executarea pedepsei sau că pedeapsa i s'a stins prin executare sau prin orice alte cauze de stingere a pedepsei prevăzute de legea ţării unde a fost condamnat.

In caz de condamnare în străinătate, pentru aceeaşi infracţiune, pedeapsa executată acolo se deduce din pedeapsa pronunţată de instanţele române. De asemenea se deduce, conform dispoziţiunilor din acest cod şi deţinerea preventivă suferită în străinătate.

Cei condamnaţi în lipsă pot cere rejudecarea procesului, dacă se află în ţară şi dacă termenul de prescripţie a pedepsei nu a expirat.

SECŢIUNEA IV

Infracţiuni săvârşite de străini în străinătate

ART. 11. — Orice alte crime sau delicte, în afară de cele prevăzute în art. 10, săvârşite de străini în străinătate, se pedepsesc, conform art. 8, dacă străinul infractor se află în ţară şi dacă nu se cere extrădarea lui sau dacă extrădarea nu poate fi executată.

Urmărirea pentru aceste infracţiuni nu se poate face decât după cererea Ministerului Justiţiei, afară de următoarele infracţiuni care se urmăresc şi se pedepsesc, conform dispoziţiunilor acestui cod, independent de dispoziţiunile penale în vigoare la locul de comitere al infracţiunii:

1. falsificarea de monetă metalică, hârtie monetă, efecte publice, bilete de bancă, timbre sau mărci străine;
2. traficul de femei şi copii;
3. actele de terorism considerate ca infracţiuni prin codul de faţă;
4. traficul de substanţe stupefiante;
5. traficul de publicaţiuni obscene (pornografia);
6. abandonul de familie;
7. participarea la acte comise în scop de a pune în stare de sclavie o persoană;
8. pirateria;
9. ruperea sau distrugerea cablurilor submarine, precum şi punerea în circulaţiune prin radiodifuziune de semnale sau apeluri false de pericol;
10. orice alte infracţiuni prevăzute de acest cod, pentru care România s'a obligat prin convenţiuni internaţionale a le reprima.

SECŢIUNEA V

Efectele hotăririlor penale pronunţate în străinătate

ART. 12. — In cazul condamnării în străinătate a unui cetăţean român sau a unui străin domiciliat în România, pentru o infracţiune de drept comun, instanţele represive române, în urma cererii Ministerului pu-

blic, pot pronunța incapacitățile, interdicțiunile și decăderile prevăzute de legile române pentru acea infracțiune.

Condamnatul are dreptul de a cere judecătorului să reia în cercetare întreaga afacere, înainte de a se pronunța asupra acțiunii în decădere, exercitată de Ministerul public.

Acțiunea în decădere nu poate fi exercitată de Ministerul public, dacă românul a fost amnistiat sau reabilitat în țara unde a săvârșit infracțiunea sau dacă au trecut zece ani dela data când i s'a stins pedeapsa în străinătate prin executare, grațiere, prescripție sau din orice altă cauză de stingere a pedepselor prevăzute de legile țarii, unde a fost condamnat.

ART. 13. — Străinul pedepsit în țara sa pentru o infracțiune de drept comun, prevăzută și de legea română, este lipsit în România de exercițiul și folosința acelor drepturi, care i-au fost interzise prin hotărîrea străină rămasă definitivă.

Această dispozițiune nu se aplică, dacă străinul a fost condamnat în lipsă sau dacă interdicțiunile, incapacitățile și decăderile pronunțate prin hotărîrea străină sunt contrare ordinei publice.

ART. 14. — Acela care săvârșește o infracțiune în România, după ce a fost condamnat în străinătate, printr'o hotărîre definitivă pentru o infracțiune prevăzută și de legea română, poate fi socotit ca recidivist, în cazurile și condițiile stabilite de acest cod.

SECȚIUNEA VI

Dispozițiuni comune

ART. 15. — In toate cazurile, când instanțele române sunt competente a judeca infracțiunile săvârșite în străinătate, aceste instanțe aplică măsurile de siguranță prevăzute de legile române, chiar dacă atari măsuri nu există sau există numai în parte, în legile țării unde s'a săvârșit infracțiunea.

SECȚIUNEA VII

Extrădarea

ART. 16. — Condițiunile de fond ale extrădării sunt cele stabilite de convențiile internaționale, iar în lipsa

acestora de reciprocitatea existentă și dispozițiile din prezenta secțiune.

ART. 17. — Extrădarea cetățenilor români și a refugiaților politici este oprită.

Străinul urmărit sau condamnat pentru crimă sau delict de drept comun, comise în străinătate, poate fi extrădat.

Când străinul, refugiat politic, este urmărit și pentru infracțiuni de drept comun, săvârșite în țară străină, poate fi judecat în România pentru acele infracțiuni de drept comun, dacă sunt prevăzute și de legea română și dacă nu sunt conexe cu infracțiunea politică.

Aplicarea pedepsei se face în conformitate cu dispozițiunile art. 8, alin. 2 și 3.

Extrădarea străinilor care au săvârșit infracțiuni în România sau care intră în prevederile art. 10, alin. 1, nu poate fi acordată, decât după ce au fost judecați în România printr'o hotărîre definitivă, și, în caz de condamnare, după ce au executat în întregime pedeapsa sau au beneficiat de vreuna din cauzele de stingere a pedepselor prevăzute de legile române.

In nici un caz extrădarea nu poate fi admisă dacă faptul pentru care a fost cerută nu este prevăzut ca infracțiune de legea română sau, dacă s'a împlinit termenul de prescripție, după aceeași lege, ori dacă pedeapsa prevăzută pentru acea infracțiune, după legile ambelor state, ar fi pedeapsă privativă de libertate mai mică de un an.

Când infracțiunea este pedepsită în statul care cere extrădarea, cu pedeapsa cu moartea sau cu confiscarea bunurilor, extrădarea nu va fi acordată, decât dacă, în prealabil, se dă asigurare că extrădatul nu va fi supus la executarea acestor pedepse.

Dacă extrădarea este cerută deodată de mai multe state, ordinea de preferință este următoarea:

1. statul în contra intereselor căruia infracțiunea era îndreptată;
2. statul pe teritoriul căruia s'a comis infracțiunea;
3. statul al cărui cetățean este infractorul.

ART. 18. Extrădatul nu poate fi supus la executarea altor pedepse peste cele prevăzute în cererea de extrădare și nici judecat pentru alte fapte, anterioare

extrădării, afară numai dacă guvernul român, după o nouă cerere, nu acordă consimţimântul său.

ART. 19. — Condiţiunile de fond al extrădării se aplică şi tranzitării extrădaţilor.

CAPITOLUL III

Dispoziţiuni comune

ART. 20. — Dispoziţiunile acestui cod se aplică şi militarilor, afară de cazurile speciale prevăzute de codul justiţie militare.

Dispoziţiunile generale ale acestui cod se aplică şi infracţiunilor prevăzute de legi speciale, afară de cazul când acele legi ar dispune altfel.

TITLUL III

Pedepse

CAPITOLUL I

Dispoziţiuni generale

ART. 21. — Pedeapsa se aplică de judecător în limitele fixate de lege, luând în consideraţiune motivele şi gravitatea faptei, gradul de perversitate a infractorului, vieaţa anterioară şi conduita sa după comiterea faptei.

CAPITOLUL II

Specii şi grade de pedepse

SECŢIUNEA I

Pedepse principale

ART. 22. — Pedepsele pentru crime sunt:

In materie de drept comun:

1. munca silnică pe vieaţă;
2. munca silnică pe timp mărginit dela 5 la 25 ani;
3. temniţa grea dela 3 la 20 ani.

In materie politică:

1. detenţiunea grea pe vieaţă;
2. detenţiunea grea dela 5 la 25 ani;
3. detenţiunea riguroasă dela 3 la 20 ani.

ART. 23. — Pedepsele pentru delicte sunt:

In materie de drept comun:

1. închisoarea corecţională dela o lună la 12 ani;
2. amenda dela 2.000 la 20.000 lei, afară de cazul când legea prevede un alt maximum.

In materie politică:

1. detenţiunea simplă dela o lună la 12 ani;
2. amenda dela 2.000 la 20.000 lei, afară de cazul când legea prevede un alt maximum.

ART. 24. — Pedepsele pentru contravenţii sunt:

1. închisoarea poliţienească dela o zi la o lună;
2. amenda dela 50 la 1.500 lei.

SECŢIUNEA II

Pedepse complimentare

ART. 25. — Pe lângă pedepsele privative de libertate, instanţa poate pronunţa şi următoarele pedepse complimentare, în afară de cazurile când legea ar impune în mod obligator aceasta:

1. degradarea civică dela 3 la 10 ani, pentru crime;
2. interdicţia corecţională dela unu la 6 ani, pentru delicte;
3. decăderea din puterea părintească, în cazurile prevăzute de lege;
4. publicarea şi afişarea hotăririlor de condamnare, în condiţiunile stabilite de lege;
5. amenda, în limitele maximului şi minimumului prevăzut pentru amendă ca pedeapsă principală şi numai pentru delicte.

Executarea degradaţiunii civice şi interdicţiei corecţionale ca pedepse complimentare începe să curgă dela data terminării executării pedepsei privative de libertate, pe lângă care a fost pronunţată, iar în caz de prescripţiune a pedepsei, dela data împlinirii prescripţiunii.

Instanţa nu poate aplica aceste pedepse, în caz când pedeapsa privativă de libertate nu depăşeşte 6 luni.

SECŢIUNEA III

Pedepse accesorii

ART. 26. — Pedepsele accesori sunt:

1. degradarea civică;

2. interdicția corecțională;
3. decăderea din puterea părintească.

Durata acestor pedepse este egală cu a pedepselor privative de libertate pe care le însoțesc.

SECȚIUNEA IV

Dispozițiuni comune

ART. 27. — Când din împrejurările în care a fost săvârșită sau din cauza mobilului, se constată că o infracțiune, calificată crimă sau delict, are caracter politic, dar este sancționată de lege cu pedeapsă de drept comun, instanța substitue, pedepsei de drept comun, pedeapsa politică ce îi corespunde, în scara pedepselor stabilite de art. 22 și 23.

Minimum și maximum pedepsei substituite sunt aceleași ca și ale pedepsei de drept comun, iar dacă legea, pentru infracțiunea săvârșită nu prevede niciun maximum, pedeapsa se pronunță, ținând seama de limitele generale stabilite de art. 22 și 23.

Nu pot fi niciodată considerate infracțiuni politice: omorul, mutilările, rănirile grave intenționate, falsul de monedă și tentativele acestor infracțiuni, atentatele contra proprietății prin incendiu, explozie, inundație, furt și tâlhărie, precum și infracțiunile care au de scop, fie schimbarea bazelor oricărei organizațiuni sociale, fie numai schimbarea bazelor organizațiunii sociale a României.

CAPITOLUL III

Pedepse privative de libertate și regimul lor

SECȚIUNEA I

Pedepse de drept comun

§ 1. *Munca silnică*

ART. 28. — Munca silnică se execută în penitenciare anume destinate pentru aceasta.

Condamnatul la muncă silnică va fi închis la începutul executării pedepsei în celulă individuală și ținut astfel ziua și noaptea 2 ani, dacă este condamnat la muncă silnică pe vieață; un an și 6 luni, dacă este condamnat la muncă silnică dela 10 la 25 ani; un an, dacă este condamnat la aceeași pedeapsă dela 5 la 10 ani.

Termenele de mai sus vor putea fi reduse sau executarea întreruptă și reluată după însănătoșire, pe baza avizului medicului, dacă este pericol serios pentru sănătatea condamnatului.

In tot cazul separațiunea de noapte se aplică.

Dacă, pentru motivul de mai sus, pedeapsa n'a fost executată la început în celulă individuală sau dacă a fost întreruptă, ea se execută, după încetarea cauzei de suspendare, însă numai în termen de 10 ani, dela începerea executării pedepsei, pentru cei condamnați la muncă silnică pe toată vieața, iar pentru cei pe timp limitat, numai în cea dintâi jumătate a duratei pedepsei.

Condamnatul care execută pedeapsa în celulă, este obligat a executa acolo munca ce i se prescrie.

După expirarea termenelor de mai sus, condamnatul este supus la muncă executată în comun sub regimul tăcerii, în interiorul minelor, ori la lucrări de utilitate publică, sau în instalațiuni industriale, iar noaptea va fi separat în celulă. Când munca se execută în mine, condamnatul va fi scos în timpul nopții și închis în celulă.

Condamnatul la muncă silnică pe vieață, care a executat 15 ani din pedeapsă, în cele două faze de mai sus, dând temeinice speranțe de îndreptare prin îndemn la muncă și bună purtare, va fi transportat, pentru executarea restului de pedeapsă, într'o colonie penitenciară. După 5 ani de executare sub acest regim el poate obține liberarea condiționată după normele prevăzute de lege. După 10 ani de libertate condiționată, pedeapsa se consideră executată.

Condamnatul la muncă silnică pe timp mărginit, poate fi trecut în colonie penitenciară, numai după ce a executat 2/3 din pedeapsă în fazele anterioare, însă nu mai puțin de 12 ani, în cazul când a fost condamnat la maximum de pedeapsă.

El poate obține liberarea condiționată după ce a executat 3/4 din totalul pedepsei, în condițiunile prevăzute de lege.

ART. 29. — Condamnatul la muncă silnică poartă costumul închisoarei în tot timpul executării pedepsei și se pune în fiare, numai pentru asigurarea pazei.

Costumul celor condamnaţi la muncă silnică pe timp mărginit este diferit de cel al condamnaţilor pe vieaţă.

ART. 30. — Produsul muncii condamnatului aparţine de drept Statului. Când însă partea civilă nu a fost despăgubită, jumătate din produsul acestei munci se capitalizează pentru reparaţiunea daunei fixate de justiţie.

Condamnatul care dovedeşte bună purtare şi îndemn la muncă, are dreptul la 1/4 din produsul cuvenit Statului.

Jumătate din partea atribuită condamnatului va servi pentru îmbunătăţirea traiului său în închisoare, iar cealaltă jumătate se capitalizează pentru a i se remite la liberare.

ART. 31. — Munca silnica pe veaţă sau pe timp mărginit nu se aplică aceluia care, la pronunţarea hotărîrii de condamnare a împlinit vârsta de 60 de ani, nici aceluia care, din cauza stării lui de debilitate, n'ar putea suporta greutatea pedepsei. In aceste cazuri, în locul acelor pedepse, se aplică infractorului pedeapsa temniţei grele, pentru durata la care ar fi trebuit condamnat, dacă s'ar fi aplicat munca silnică. Această dispoziţiune se aplică şi condamnatului care în timpul executării pedepsei a împlinit vârsta de 60 ani.

§ 2. *Temniţa grea*

ART. 32. — Pedeapsa temniţei grele se execută în penitenciare anume destinate pentru aceasta.

Condamnatul la temniţă grea va fi închis la începutul executării pedepsei în celulă individuală, unde va fi ţinut separat, ziua şi noaptea, timp de 8 luni, dacă pedeapsa sa este dela 3 la 7 ani, şi de un an dacă pedeapsa sa este dela 7 la 20 ani.

După expirarea termenului de mai sus, el va fi supus în timpul zilei la muncă în comun, sub regimul tăcerii, în interiorul penitenciarului, iar în timpul nopţii la separaţiune celulară.

Dispoziţiunile prevăzute de art. 28 alin. 3 şi 4, se aplică şi condamnatului la temniţă grea.

Condamnatul la temniţă grea execută, în interiorul penitenciarului, munca cu caracter industrial, potrivită aptitudinilor sale, conform regulamentului penitenciarului, iar în afară de penitenciar, lucrări de utilitate publică, însă numai cu consimţământul său.

Cel obligat la separaţiune celulară executată în celulă munca impusă de direcţiune.

Regimul de executare al temniţei grele va fi mai blând decât acela stabilit pentru munca silnică.

După executarea a 2/3 din pedeapsă, condamnatul la temniţă grea, care, prin îndemn la muncă şi bună purtare, dă speranţe de îndreptare, va fi trecut, pentru executarea restului pedepsei, în colonie penitenciară, iar după executare a 3/4 din totalul pedepsei poate obţine liberarea condiţionată.

Produsul muncii condamnatului se împarte conform art. 30, putându-se lăsa în folosul condamnatului 1/3 din produs.

§ 3. *Inchisoarea corecţională*

ART. 33. — Condamnatul la închisoare corecţională execută pedeapsa în penitenciare anume destinate pentru aceasta.

Pedeapsa se execută astfel:

1. cel condamnat la închisoare până la 6 luni inclusiv, va fi ţinut ziua în comun, iar noaptea, pe cât posibil, separat;

2. cel condamnat dela 6 luni la 2 ani inclusiv, va fi ţinut 1/4 din pedeapsă, separat zi şi noapte în celulă individuală, fără ca acest regim să poată depăşi 4 luni, 2/4 din pedeapsă ziua la muncă în comun şi noaptea, pe cât posibil, separat, în celulă, iar 1/4 în libertate condiţionată, numai dacă dovedeşte purtare bună şi îndemn la muncă;

3. cel condamnat dela 2 ani în sus va fi ţinut 1/4 din pedeapsă, separat zi şi noaptea în celulă individuală fără ca aceasta să poată depăşi un an, 2/4 din pedeapsă ziua la muncă în comun şi noaptea pe cât posibil separat în celulă, iar restul de 1/4 dacă dovedeşte purtare bună şi îndemn la muncă, poate fi executată, jumătate în colonie penitenciară, jumătate în libertate condiţionată.

Dispoziţiunile prevăzute de art. 28, alin. 3 şi 4 se aplică şi condamnaţilor la închisoare corecţională.

Munca în comun, în interiorul penitenciarului, constă din lucrări industriale, prevăzute de regulament, după alegerea condamnatului.

El poate fi întrebuinţat, în afară de penitenciar, la lucrări agricole sau de utilitate publică, însă numai cu consimţimântul său.

Cel deţinut în celulă este obligat a executa acolo munca ce i s'a încuviinţat.

Regimul acestei pedepse va fi mai blând decât cel al temniţei grele.

ART. 34. — Produsul muncii fiecărui condamnat se repartizează astfel: două cincimi se cuvin Statului, iar trei cincimi condamnatului. O treime dn partea cuvenită Statului se capitalizează pentru reparaţiunea daunei cuvenite părţii civile, în caz când ea nu a fost despăgubită.

Jumătate din partea cuvenită condamnatului se dă pentru îmbunătăţirea traiului său în închisoare, iar cealaltă jumătate se capitalizează pentru a i se remite la liberare.

In timpul muncii în comun condamnaţii vor fi despărţiţi, ţinându-se seamă pe cât cu putinţă, de natura infracţiunii.

Condamnaţii pentru fals, delapidare de bani publici şi delicte contra proprietăţii, vor fi întotdeauna separaţi atât în timpul zilei cât şi al nopţii de cei condamnaţi pentru alte delicte.

In aplicaţiunea acestei separaţiuni se va ţine cont şi de caracterul individual al fiecărui condamnat.

Instanţa poate scuti motivat, prin hotărîre, pe condamnatul la închisoare corecţională, de orice muncă şi îi poate permite să se hrănească pe cheltuiala sa.

§4. *Inchisoarea poliţienească*

ART. 35. — Condamnatul la închisoare poliţienească execută pedeapsa în penitenciare judeţene, cu totul separat de alte categorii de deţinuţi.

El poate fi întrebuinţat cu consimţământul său, fie în penitenciar, fie în afară, la munci de utilitate publică.

Din produsul muncii ia 1/4 Statul; iar 3/4 condamnatul.

Regimul acestei pedepse va fi foarte blând.

SECŢIUNEA II

Pedepse politice

§ 1. *Detenţiunea grea*

ART. 36. — Condamnatul la detenţiune grea execută pedeapsa într'o secţiune specială a penitenciarului destinat pedepselor politice. El va fi ţinut ziua în comun, iar noaptea separat în celulă individuală.

Condamnatul la detenţiune grea, este supus la munci cu caracter industrial, agricol sau de utilitate publică, a căror natură se stabileşte pe cât cu putinţă după alegerea sa.

Instanţa poate dispune motivat, prin hotărîre, ca cel condamnat la această pedeapsă să fe scutit de muncă şi să se hrănească pe socoteala sa.

Condamnatul la această pedeapsă poate fi vizitat numai de persoane din familie şi numai la intervale de o lună. Intrevederea cu aceste persoane se face totdeauna conform dispoziţiunilor regulamentului penitenciarului.

§ 2. *Detenţiunea riguroasă*

ART. 37. — Condamnatul la detenţiune riguroasă execută pedeapsa într'o secţiune specială a penitenciarului destinat pedepselor politice.

Dispoziţiunile alin. 2 şi 3 din art. 36, se aplică şi condamnatului la detenţiune riguroasă.

§ 3. *Detenţiunea simplă*

ART. 38. — Condamnatul la detenţiune simplă execută pedeapsa într'o secţiune specială a penitenciarului destinat pedepselor politice.

Condamnatul la această pedeapsă nu poate fi ţinut în celulă decât la cererea sa sau ca măsură disciplinară.

El îşi poate procura prin mijloacele de care dispune. orice îmbunătăţire a traiului, potrivită cu regimul penitenciarului.

Condamnatul la această pedeapsă poate comunica liber cu membrii familiei, iar cu persoanele străine, numai în condiţiunile regulamentului penitenciarului.

El poate primi cu aprobarea administratorului penitenciarului, cărţi, reviste şi jurnale.

§ 4. *Dispozițiuni comune*

ART. 39. — Condamnații la detențiune, nu sunt obligați să poarte costumul penitenciarului, dacă-și pot procura îmbrăcămintea pe cheltuiala lor.

Administrațiunea penitenciară le fixează ore când se pot plimba în aer liber.

Ei pot cere să fie trecuți într'o colonie penitenciară, unde vor fi ținuți separați de ceilalți deținuți, și apoi pot cere liberarea condiționată, în aceleași termene și condițiuni ca și condamnatul la pedepse de drept comun corespunzătoare.

Din produsul muncii condamnaților la detențiune se cuvine Statului numai 1/4, iar restul condamnatului.

Partea cuvenită condamnatului se capitalizează, afară de o parte pe care condamnatul o poate întrebuința pentru îmbunătățirea traiului în penitenciar și anume 1/4 pentru cei condamnați la detențiune grea, pe vieață, 1/3 pentru cei condamnați la detențiune grea pe timp mărginit; 1/2 pentru cei condamnați la detențiune riguroasă și 3/4 pentru condamnații la detențiune simplă.

SECȚIUNEA III

Instituțiuni complimentare pentru executarea pedepselor privative de libertate

§ 1. *Coloniile penitenciare.*

ART. 40. — Coloniile penitenciare sunt institute transitorii, în scop de a pregăti liberarea condamnaților. Ele sunt agricole sau industriale.

Deținuții sunt obligați la munca coloniei, bucurându-se de un tratament mai blând decât acela pe care îl impunea regimul pedepselor la care au fost condamnați.

Deținuții cu purtare bună, care prezintă garanții de îndreptare, și readaptare la vieața socială, pot fi admiși să muncească și în afară de colonie, chiar fără supraveghere.

Deținutul care, în colonie, nu are purtare bună, va fi retrimis la penitenciarul de unde a provenit.

§ 2. *Liberarea condiționată*

ART. 41. — Liberarea condiționată este punerea în libertate anticipată a condamnatului care, în afară de condițiunile prevăzute în art. 28, 32, 33 și 39, mai are și posibilitatea de a-și asigura existența prin muncă, când nu are alte mijloace.

Partea din pedeapsa redusă prin grațiere nu intră în calculul părților ce trebuesc executate pentru obținerea liberării.

Timpul petrecut în libertate condiționată este socotit ca executare de pedeapsă.

Hotărîrea de liberare va fixa localitatea unde cel liberat se va stabili. Această localitate poate fi alta decât aceea unde locuește partea vătămată.

Cel liberat este obligat:

1. să muncească, potrivit cu puterile și aptitudinile sale, în cazul când existența nu-i poate fi asigurată decât prin muncă;

2. să nu părăsească, fără încuviințarea autorității respective, localitatea unde trebue să muncească și care i-a fost fixată prin hotărîrea de liberare.

ART. 42. — Dacă partea vătămată nu a fost încă despăgubită, condamnatul poate fi obligat să repare în timpul liberării, în totul sau în parte, daunele ce au fost fixate de justiție, ținându-se seama de putința sa de câștig în acest timp.

ART. 43. — Liberarea condiționată se termină în ziua când pedeapsa trebuia să înceteze, prin executarea ei completă, iar pentru condamnații la muncă silnică sau detențiune pe vieață, după ce au trecut 10 ani dela data pronunțării hotărîrii de liberare condiționată, conform art. 28, alin. final.

ART. 44. — Liberarea se revocă dacă condamnatul înainte de expirarea perioadei de încercare a călcat fără just motiv, îndatoririle impuse prin hotărîrea de liberarea, sau dacă în timpul liberării condiționate a săvârșit o nouă infracțiune calificată crimă sau delict, pentru care a fost condamnat definitiv chiar după trecerea acestei perioade.

El va fi supus, în acest caz, și la pedeapsa ce mai rămăsese de executat în momentul liberării.

SECȚIUNEA IV

Dispozițiuni comune

ART. 45. — Pedepsele criminale, atât de drept comun, cât și politice, atrag de drept degradarea civică pe timpul executării pedepsei.

Condamnaţii la pedepsele de mai sus sunt incapabili, în timpul executării lor, de a-şi administra averea şi a dispune de ea, prin acte între vii. Ei sunt puşi sub curatelă, după formele prevăzute de codul civil, pentru numirea curatorilor până la liberarea definitivă sau condiţionată.

In timpul executării pedepsei, nicio sumă, niciun fel de ajutor, nicio parte din avere nu poate fi încredinţată condamnatului la muncă silnică sau detenţiune grea.

Pedepsele corecţionale privative de libertate, atât de drept comun, cât şi politice, atrag de drept, pe timpul executării lor, pierderea exerciţiului dreptului de a fi ales sau de a alege, de a fi tutor sau curator, precum şi acela de a exercita vro funcţiune publică.

Condamnarea mai atrage şi suspendarea puterii părinteşti şi a autorităţii maritale, afară de cazurile când judecătorul dispune altfel.

ART. 46. — Femeile condamnate la oricare din pedepsele de mai sus, vor fi ţinute separat de bărbaţi şi supuse la o muncă potrivită sexului lor în raport cu regimul pedepsei.

ART. 47. — In caz de comutarea sau reducerea pedepsei prin graţiere, condamnatul va fi supus regimului de executare prevăzut de lege, pentru noua pedeapsă.

ART. 48. — Condamnaţii sunt supuşi măsurilor necesare îndreptării lor.

Condamnaţii pentru prima oară vor fi complet separaţi de recidivişti, iar minorii de majori. Ei vor fi închişi în secţiuni speciale, complet despărţite.

De asemenea condamnaţii trebuesc separaţi de muncitorii liberi, când aceştia sunt admişi la aceleaşi lucrări.

Condamnaţii care au o meserie, afară de cei condamnaţi la muncă silnică, continuă să o exercite pe cât cu putinţă în penitenciare, iar cei ce nu au, sunt obligaţi să înveţe o meserie.

Intelectualii condamnaţi, afară de cei condamnaţi la muncă silnică şi temniţă grea, sunt întrebuinţaţi la lucrări potrivite cu aptitudinile lor.

Separaţiunea celulară nu exclude participarea condamnatului la şcoală, la serviciul religios, scoaterea în aer liber şi primirea vizitelor stabilite de regulamentul penitenciarului.

ART. 49. — Pe lângă fiecare penitenciar, colonie penitenciară, institut de educaţie corectivă, funcţionează o comisiune de supraveghere, compusă din un judecător al Tribunalului ca preşedinte, directorul, preotul, învăţătorul şi medicul instituţiilor de mai sus, precum şi un delegat al societăţii de patronaj, ca membri.

Trecerea condamnatului dela pedepsele de drept comun sau politice în colonie penitenciară sau libertate condiţionată, în cazurile prevăzute de art. 28, 32, 33 şi 39, o decide instanţa penală, în circumscripţia căreia se află penitenciarul, luând avizul comisiunii de supraveghere.

ART. 50. — Pe lângă fiecare tribunal va funcţiona o societate de patronaj, sub supravegherea ministrului justiţiei, ajutat de un consiliu central în vederea reclasării sociale a condamnaţilor liberaţi şi pentru îndeplinirea atribuţiunilor legale referitoare la minori. Aceste societăţi vor fi conduse de magistraţii instanţelor din localitate.

ART. 51. — Un regulament penitenciar va desvolta dispoziţiunile cu privire la pedepse şi regimul lor.

De asemenea un regulament va stabili organizarea societăţilor de patronaj, prevăzând normele de coordonare a activităţii lor cu aceea a societăţilor datorite iniţiativei private.

CAPITOLUL IV

Pedepse pecuniare

SECŢIUNEA I

Amenda corecţională

ART. 52. — Amenda corecţională se pronunţă în folosul Statului, singură sau pe lângă altă pedeapsă.

In limitele minimului şi maximului stabilit de lege pentru delictul săvârşit, instanţa, ţinând seamă de situaţia materială a infractorului, fixează amenda în aşa fel încât să constitue o îngreunare a traiului său obişnuit, fără însă a-l pune în imposibilitate de a-şi îndeplini de îndatoririle privitoare la întreţinerea şi educaţia persoanelor care sunt în sarcina lui.

Când instanţa ar crede că nici chiar maximum general al amenzii n'ar fi suficient, poate, motivând spe-

cial, să pronunţe o amendă până la îndoitul acelui maximum. Excepţiunea prevăzută mai sus se aplică numai când amenda corecţională e pedeapsă principală sau a devenit astfel prin aplicarea circumstanţelor atenuante, substituită fiind închisorii.

SECŢIUNEA II

Amenda poliţienească

ART. 53. — Amenda poliţienească se pronunţă singură sau pe lângă închisoarea poliţieneasca.

Această amendă se pronunţă în folosul comunei unde s'a comis contravenţia.

SECŢIUNEA III

Obligaţia de plată a amenzii şi consecinţele neîndeplinirii ei

ART. 54. — Condamnatul la amendă e dator a depune la grefa instanţei care a pronunţat hotărîrea condamnatoare, recipisa de plata integrală a amenzii, în termen de o lună de când hotărîrea a rămas definitivă.

Amenda neachitată în termenul de mai sus, se transformă, de drept, în obligaţia pentru condamnat de a o plăti prin muncă socotită la preţul zilei. Munca pentru amenda corecţională se execută în colonii penitenciare, iar pentru amenda poliţienească se execută în oraşe prin administraţiile comunale ,iar în comunele rurale prin administraţia judeţeană.

Se exceptează cazul când, înăuntrul termenului de o lună prevăzut mai sus, condamnatul, dovedind că, din cauza stării sale materiale, se găseşte în imposibilitate de a plăti, a cerut şi obţinut dela instanţa respectivă împărţirea amenzi în rate.

Neplata unei rate la termenul fixat atrage, de drept, trimiterea la muncă, pentru sumele rămase neplătite.

Din preţul muncii condamnatului se reţine 60% pentru acoperirea amenzii, iar restul i-se dă pentru întreţinerea sa, până la completa achitare a amenzii.

Dacă condamnatul nu poate sau refuză de a munci, instanţa respectivă înlocuieşte amenda prin închisoare corecţională ori detenţiune simplă, când amenda s'a dat pentru delicte, sau cu închisoare poliţienească când amenda s'a dat pentru contravenţii.

Durata închisorii corecţionale, detenţiunii simple sau închisorii poliţieneşti, în asemenea cazuri, se determină, socotindu-se 50 lei amendă drept o zi de închisoare.

Niciodată însă pedeapsa privativă de libertate, când infractorul a fost condamnat pentru delict, nu poate fi mai mare de 6 luni, şi în cazul art. 52, alin. final, mai mare de un an, iar dacă infractorul a fost condamnat pentru contravenţie, nu poate depăşi durata de 15 zile închisoare poliţienească.

Amenda substituită închisorii corecţionale, detenţiunii simple sau închisorii poliţieneşti, prin acordarea circumstanţelor atenuante, de către o instanţă de apel, nu se poate transforma într'o pedeapsă privativă de libertate de o durată mai mare decât aceea a pedepsei căreia amenda i-a fost substituită.

Dispoziţiunile de mai sus, cu privire la obligaţiunea de plată în termen de o lună, precum şi la transformarea amenzii în muncă sau închisoare, pentru neplata ei, vor fi prevăzute prin chiar hotărîrea de condamnare.

ART. 55. — Deţinutul se poate libera în orice moment de munca ce este obligat a presta sau de pedeapsa privativă de libertate, dacă depune suma corespunzătoare amenzii ce mai are de plătit .

ART. 56. — Acei supuşi la închisoare corecţională, detenţiune simplă sau închisoare poliţienească, conform art. 54, se ţin separat de ceilalţi deţinuţi.

ART. 57.—Amenzile pronunţate pentru delictele pedepsite de acest cod şi acelea ce ar decurge din legi speciale, precum şi sumele ce ar proveni din confiscări şi din despăgubirile la care ar renunţa părţile vătămate, aparţin Statului şi formează în buget un fond special, „Fondul amenzilor", administrat de Ministerul Justiţiei.

Acest fond este destinat construcţiunii şi transformării institutelor penitenciare, spre a corespunde principiilor acestui cod, pentru acoperirea cheltuielilor necesare operei de asistenţă şi de supraveghere exrcitată de societăţile de patronaj, în ce priveşte pe liberaţii sub supraveghere, şi pentru înlesnirea reclasării sociale a liberaţilor din închisori.

Din acest fond, ministerul poate afecta o parte pentru ajutorarea părţii vătămate nedespăgubite; pentru a da asistenţă, în timpul internării condamnatului, persoane-

lor cărora acesta le datora alimente, precum şi pentru plata despăgubirilor cuvenite victimelor erorilor judiciare.

CAPITOLUL V

Pedepse privative de drepturi

SECŢIUNEA I

Degradarea civică

ART. 58. — Degradarea civică consistă în:

1. destituirea condamnatului din orice funcţiune publică şi pierderea dreptului de a mai ocupa vreuna;

2. pierderea dreptului de a fi alegător şi eligibil, şi în general a tuturor drepturilor politice şi a dreptului de a purta decoraţiuni, medalii sau titluri onorifice distinctive, de a primi pensiune dela stat, judeţ sau comună;

3. incapacitatea de a fi numit jurat sau expert, precum şi incapacitatea de a fi întrebuinţat ca martor în acte autentice;

4. incapacitatea de a face parte din vreun consiliu de familie, de a fi tutor, curator sau consilier judiciar. Se exceptează cazul condamnatului politic care poate fi tutor, curator sau consilier judiciar al propriilor săi copii;

5. pierderea dreptului de a ţine o şcoală sau de a fi folosit în vreun institut public sau privat, ca: profesor, institutor, învăţător sau priveghetor, cu excepţia condamnaţilor politici.

SECŢIUNEA II

Interdicţia corecţională

ART. 59. — Interdicţia corecţioanlă consistă în suspendarea exerciţiului unuia sau mai multora din drepturile arătate la art. 58, pe care instanţa trebue să le specifice în hotărîrea de condamnare, afară de cazul când legea prevede că instanţa poate pronunţa chiar pierderea dreptului.

SECŢIUNEA III

Decăderea din puterea părintească

ART. 60. — Decăderea din puterea părintească consistă în pierderea tuturor drepturilor ce rezultă după lege din puterea părintească.

CAPITOLUL VI

Publicarea şi afişarea hotărîrilor

ART. 61. — Hotărîrile definitive ce pronunţă vreuna din pedepsele criminale prevăzute la art. 22, se publică prin îngrijirea parchetului, în extras, în Monitorul Oficial şi se afişează cel puţin o lună la uşa domiciliului condamnatului, la primăria comunei unde s'a comis crima şi la aceea unde domiciliază victima.

In materie corecţională, instanţa poate ordona publicarea hotărîrii de condamnare, numai după cererea părţii vătămate şi numai când publicarea ar constitui un mijloc de reparaţiune morală.

Această dispoziţiune se aplică şi detenţiunii simple.

ART. 62. — In caz de desfiinţare, dosire, alterare ori rupere totală sau parţială a extraselor ,ele se afişează din nou, iar făptuitorii se pedepsesc conform art. 584, punctul 6.

CAPITOLUL VII

Calculul pedepselor şi imputarea detenţiunii preventive

ART. 63. — Durata oricărei pedepse privative de libertate, se socoteşte din ziua în care condamnatul este închis, pe baza hotărîrii definitive.

Ziua în care începe executarea pedepsei şi ziua în care încetează, se ţin în seamă condamnatului ca zile depline.

Timpul pe care condamnatul, în cursul executării, l-a petrecut în spital, din cauza boalei, îi este calculat în pedeapsă, afară de cazul când şi-a cauzat în mod voluntar boala.

ART. 64. — In caz de detenţiune preventivă, durata detenţiunii este dedusă din pedeapsa ce se pronunţă prin hotărîrea de condamnare.

Deducerea deţinerii preventive se face şi în caz de condamnare la amendă, socotindu-se o zi de prevenţie 50 lei.

CAPITOLUL VIII

Suspendarea executării pedepselor

ART. 65. — In cazul unei condamnări la cel mult 2 ani închisoare corecţională, detenţiune simplă sau a-

mendă, instanţa de fond, prin însăşi hotărîrea condamnatoare, poate suspeda executarea pedepsei pronunţate, pe timp de 3 ani, plus durata pedepsei:

1. dacă condamnatul n'a suferit mai înainte nicio condamnare privativă de libertate, pentru crimă sau delict, chiar dacă a fost reabilitat, şi

2. dacă faţă de circumstanţele faptului şi de antecedentele condamnatului, instanţa apreciază că, pe viitor, conduita lui va fi bună, chiar fără executarea pedepsei.

Măsura suspendării trebueşte motivată.

In caz când încuviinţează suspendarea, instanţa atrage atenţia condamnatului asupra consecinţelor ce ar rezulta din nerespectarea condiţiilor suspendării.

Suspendarea executării pedepsei privative de libertate, atrage de drept şi suspendarea executării amenzii, pronunţată ca pedeapsă complimentară.

Suspendarea executării pedepselor privative de libertate sau amenzilor, atrage de drept, pe timpul suspendării, şi suspendarea incapacităţilor, decăderilor şi interdicţiilor care decurg din condamnare.

Suspendarea executării nu are efect asupra măsurilor de siguranţă pronunţate şi nici asupra condamnării la despăgubiri civile, restituiri sau cheltuieli de judecată. Instanţa poate obliga pe condamnat, ca, înaintea expirării termenului de încercare, să repare daunele fixate de justiţie, să execute restituirile şi să plătească cheltuielile de judecată.

ART. 66. — Suspendarea executării nu se aplică în următoarele cazuri:

1. în caz de concurs real de infracţiuni, sau de contopire de pedepse, când instanţa a pronunţat o pedeapsă mai mare de un an;

2. când pedeapsa corecţională este rezultată din aplicarea circumstanţelor atenuante, pentru crimă.

ART. 67. — Condamnatul care, înainte de expirarea termenului de încercare, socotit dela data prounţării hotărîrii condamnatoare, a săvârşit o nouă infracţiune, calificată de lege crimă sau delict, pentru care a fost condamnat printr'o hotărîre definitivă, chiar după trecerea termenului de mai sus, este supus la executarea pedepsei ce fusese suspendată. Se exceptază cazul infracţiunilor neintenţionate sau pedepsite numai cu amendă.

Pedeapsa suspendată, ce urmează să se execute, nu se contopeşte în niciun caz cu penalitatea aplicată pentru ultima infracţiune.

Pedeapsa suspendată se execută de asemeni, în cazul când s'a impus condamnatului îndatorirea prevăzută de art. 65. alin. ultim şi dacă el n'a îndeplinit această îndatorire înainte de expirarea termenului de încercare.

ART. 68. — Condamnarea se consideră inexistentă, dacă a expirat timpul de încercare, fără să fi survenit vreuna din cauzele de revocare a suspendării pedepsei prevăzute de art. 67.

ART. 69. — Pot beneficia de suspendarea executării închisorii sau amenzii poliţieneşti şi condamnaţii pentru contravenţii, dacă întrunesc condiţiile generale prevăzute de art. 65.

Timpul de încercare este de 8 luni.

Dispoziţiunile referitoare la definitivarea sau revocarea suspendării se aplică şi celor condamnaţi pentru contravenţii.

TITLUL IV

Măsuri de siguranţă

CAPITOLUL I

Dispoziţiuni generale

ART. 70. — Măsurile de siguranţă se aplică de instanţa judecătorească, însoţind o pedeapsă, afară de cazurile prevăzute de lege, când pot fi pronunţate şi singure.

Ele nu pot fi pronunţate decât dacă judecătorul constată starea de pericol a infractorului.

CAPITOLUL II

Diferite specii de măsuri de siguranţă

ART. 71. — Măsurile de siguranţă sunt:

1. internarea infractorilor alienaţi într'un ospiciu;

2. internarea infractorilor cu anormalităţi de ordin fiziologic sau psihologic, într'un azil;

3. deţinerea infractorilor din obiceiu, într'un institut special;

4. internarea vagabonzilor și cerșetorilor într'o casă de muncă;
5. internarea infractorilor minori într'un institut de educație corectivă;
6. liberarea supraveghiată pentru minori;
7. măsurile tutelare pentru minori;
8. interdicția de a se afla în anumite localități;
9. interdicția de a pătrunde în anumite localuri;
10. interdicția de a exercita o anume profesie sau meserie;
11. expulzarea străinilor;
12. confiscarea specială;
13. cauțiunea de bună purtare;
14. închiderea localului;
15. disolvarea sau suspendarea unei persoane juridice.

Cazurile de aplicare și modurile de executare a măsurilor de siguranță privitoare la minori sunt arătate în art. 146, 147, 148, 149, 151, 152 și 153 din prezentul cod.

SECȚIUNEA I

Internarea infractorilor alienați într'un ospiciu

ART. 72. — Când învinuitul sau condamnatul, pentru o infracțiune calificată de lege crimă sau delict, este, din cauza stării sale mintale, periculos siguranței persoanelor și ordinei publice ,instanța competentă, după cererea Ministerului public, dispune internarea lui într'un institut anume destinat pentru aceasta, sau într'o secțiune specială a unui ospiciu de alienați.

Internarea poate fi pronunțată, la cererea Ministerului public, chiar când s'a dat o ordonanță sau deciziune de neurmărire.

Incetarea internării poate fi admisă numai când liberarea celui internat nu ar mai prezenta vreun pericol.

Condițiunile în care ea poate fi cerută și persoanele care o pot cere, sunt arătate în codul de procedură penală.

In caz de respingere, cererea nu poate fi repetată decât după 6 luni dela data respingerii. Ministerul public o poate cere oricând.

SECȚIUNEA II

Internarea în azil a infractorilor anormali, fizici sau psihici

ART. 73. — Instanța poate dispune, prin hotărîrea de condamnare, ca, după executarea pedepsei, condamnatul să fie internat într'un azil, dacă din cauza boalei sau infirmității sale sau a intoxicării cronice prin alcool ori stupefiante, este priculos siguranței persoanelor sau ordinei publice.

Acei internați într'un asemenea azil sunt supuși unui tratament medical, fiind supraveghiați în de aproape și vor fi deprinși cu o muncă potrivită stării lor fizice sau psihice.

Regimul în interiorul azilului va fi blând.

Incetarea internării se pronunță în condițiile art. 72 din prezentul cod, după formele arătate în codul de procedură penală.

SECȚIUNEA III

Deținerea infractorilor din obiceiu într'un institut special

ART. 74. — Instanța poate ordona, prin hotărîrea de condamnare, ca, după executarea pedepsei, infracorul din obiceiu să fie deținut într'un institut special, destinat unor asemenea infractori. —

Durata deținerii este dela 2 la 10 ani.

Sunt considerați infractori din obiceiu, acei cari, prin numărul și genul infractorilor de drept comun săvârște, prezintă simptomele unei perzistente inclinațiuni criminale.

Institutele speciale pentru infractorii din obiceiu trebuesc să fie înființate cât mai departe de centrele mari sau să formeze o secție specială în coloniile penitenciare.

Deținuții sunt supuși, în interiorul institutului sau în afară, la lucrări potrivite puterii lor fizice și sunt ținuți sub pază.

Dispozițiunile art. 34 din prezentul cod se aplică și în ce privește produsul muncii acestor deținuți.

SECŢIUNEA IV

Internarea vagabonzilor şi cerşetorilor într'o colonie penitenciară

ART. 75. — In caz de condamnări succesive pentru vagabondaj sau cerşetorie, instanţa poate ordona ca cel condamnat a doua oară să fie internat timp de cel puţin 2 ani şi de cel mult 10, într'o colonie penitenciară anume destinată pentru aceasta.

Cei aşezaţi în colonie penitenciară sunt obligaţi să înveţe o meserie, potrivit aptitudinii lor.

Dispoziţiunile art. 34 se aplică şi în ce priveşte produsul muncii vagabonzilor şi cerşetorilor.

SECŢIUNEA V

Interdicţia de a se afla în anumite localităţi

ART. 76. — In cazul unei condamnări pentru crimă, instanţa poate decide, motivat ca, după executarea pedepsei privative de libertate, condamnatul să nu se mai poată reîntoarce în localitatea unde a comis infracţiunea sau în alte localităţi ce se arată anume în hotărîrea condamnatoare.

Măsura de mai sus se poate aplica şi celor condamnaţi pentru delicte de drept comun, la cel puţin 2 ani închisoare corecţională.

Durata acestei interdicţii este pentru crime dela 2 la 10 ani, iar pentru delicte dela unu la 3 ani.

SECŢIUNEA VI

Interdicţia de a intra în anumtie localuri

ART. 77. — Interdicţia de a intra în anumite localuri se poate pronunţa în contra aceluia care a comis infracţiunea din cauza unei pasiuni bolnăvicioase, alcoolism sau alt viciu. Hotărîrea va arăta categoria localurilor interzise.

Durata interdicţiei este dela 6 luni la 3 ani.

SECŢIUNEA VII

Interdicţia de a exercita o anume profesie sau meserie

ART. 78. — Interdicţia de a exercita o anume profesie sau meserie se poate pronunţa, când rezultă că delictul se datoreşte incapacităţii, nepregătirii, neglijenţii, sau nerespectării regulamentelor impuse pentru exerciţiul profesiunii.

Interdicţia se poate pronunţa, pe timp determinat sau pentru totdeauna, luându-se avizul consultativ al unei comisiuni de specialişti. Pe timpul interdicţiei cel interzis poate lucra numai sub direcţia şi răspunderea altui profesionist.

Redarea exerciţiului profesiunii interzise pentru totdeauna, pe motiv de incapacitate sau nepregătire, se poate admite, după o trecere de timp de 3 ani, socotiţi dela data pronunţării interdicţieii, numai pe baza verificării cunoştinţelor profesionale înaintea unei comisiuni de specialişti, instituită de instanţă.

SECŢIUNEA VIII

Expulzarea străinilor

ART. 79. — Instanţa poate interzice prin hotărîrea de condamnare, rămânerea pe teritoriul român, în mod temporar sau permanent, infractorului de naţionalitate străină, vinovat de o faptă calificată crimă sau delict.

La expirarea pedepsei, condamnatul va fi expulzat.

SECŢIUNEA IX

Confiscarea specială

ART. 80. — In caz de condamnare, instanţa, sub rezerva drepturilor terţilor, poate dispune, prin hotărîrea pe care o pronunţă, confiscarea:

1. lucrurilor produse prin infracţiune;
2. lucrurilor care au servit sau care au fost destinate să servească la săvârşirea unei infracţiuni, dacă acestea sunt ale autorului infracţiuni, ale instigatorului sau ale vreunui complice;
3. lucrurilor deţinute în contra legilor şi regulamentelor.

Aceste lucruri, în cazul când sunt vătămătoare sănătăţii publice, după confiscare, se distrug.

Confiscarea lucrurilor prevăzute mai sus se poate hotărî, chiar dacă autorul, instigatorul sau complicele sunt apăraţi de pedeapsă, fie pentrucă acţiunea penală nu s'ar putea exercita, fie pentrucă s'a dat o ordonanţă sau decizie de neurmărire ori hotărîre de achitare.

Lucrurile confiscate se vând în folosul Statului, iar prețul se varsă la fondul amenzilor prevăzut de art. 57. Ministerul Justiției poate decide ca aceste lucruri să fie întrebuințate pentru înființarea muzeelor de știință penală sau îmbogățirea lor.

SECȚIUNEA X

Cauțiunea de bună purtare

ART. 81. — Cauțiunea de bună purtare consistă în depunerea la administrația financiară, în termen de 15 zile, socotite dela data pronunțării măsurii, a unei sume, în numerar, care nu poate fi mai mică de 500 lei și nici mai mare de 20.000 lei.

Ea se pronunță în cazurile expres prevăzute de lege. Instanța o poate substitui, ori de câte ori va socoti util, măsurilor de siguranța prevăzute la punctele 8, 9, 10, 11 și 15 din art. 71.

ART. 82. — Depunerea cauțiunii poate fi înlocuită, fie printr'o inscripție ipotecară asupra averii imobiliare proprii, sau aparținând altei persoane, fie prin garanția reala a unui terțiu.

ART. 83. — Durata acestei măsuri de siguranță este dela unu la 3 ani.

Termenul curge din ziua când cauțiunea a fost depusa sau garantată.

Dacă cauțiunea nu se depune sau garanția nu se dă, în termenul arătat mai sus, instanța aplică pedeapsa prevăzută pentru infracțiunea săvârșită sau măsura de siguranță căreia i-s'a substituit cauțiunea.

Executarea pedepsei aplicate, în acest caz, poate fi suspendata în condițiile art. 65.

Dacă în timpul duratei cauțiunii depuse sau garantate, infractorul nu a săvârșit vreo crimă sau delict pedepsit cu pedeapsă privativă de liberatate, cauțiunea sau garanția se restituie, iar inscripția ipotecară se radiează. In caz contrar, instanța care a pronunțat măsura, dispune confiscarea sumei sau realizarea creanței în folosul fondului amenzilor.

SECȚIUNEA XI

Inchiderea localului

ART. 84. — Inchiderea unui local industrial sau comercial, poate fi ordonată de către instanță, în cazurile prevăzute de lege, și când se constată că această măsură este necesară pentru a împiedeca noi infracțiuni.

Durata închiderii localului este dela o lună la un an.

In materie de contravenție, închiderea localului nu poate fi pronunțată decât la o doua recidivă, pentru contravenție identică, și pe o durată dela o zi la o lună.

SECȚIUNEA XII

Disolvarea sau suspendarea unei persoane juridice

ART. 85. — Când o crimă sau un delict pedepsit de lege cu cel puțin un an închisoare corecțională, s'a săvârșit de către directorii sau administratorii unei societăți, asociații ori corporații, lucrând în numele persoanei juridice și cu mijloacele procurate de ea, instanța penală poate, pe lângă pedeapsa aplicată persoanelor fizice, să pronunțe și măsura de siguranță a suspendării sau disolvării persoanei juridice, după gravitatea pericolului pe care l-ar constitui, pentru morala sau ordinea publică, continuarea activității acelei persoane juridice.

Disolvarea atrage lichidarea bunurilor persoanei juridice în condițiile legii asupra persoanelor juridice.

Suspendarea constă din încetarea oricărei activități a persoanei juridice, chiar sub un alt nume și cu alți directori sau administratori.

Durata suspendării nu poate depăși 2 ani.

CAPITOLUL III

Aplicarea și executarea măsurilor de siguranță în concurs cu pedepsele

ART. 86. — Măsurile de siguranță se execută îndată ce hotărîrea de condamnare a rămas definitivă.

Măsurile de siguranță privative de libertate, precum și cele prevăzute de art. 71, la punctele 8, 9, 10, 11 și 13, se execută după împlinirea pedepsei.

Dacă s'au pronunțat mai multe măsuri de siguranță, instanța va fixa ordinea în care ele urmează a fi executate.

ART. 87. — Dacă în timpul executărei unei măsuri de siguranță cel supus executării comite o infracțiune pentru care urmează să execute o pedeapsă privativă de

executarea măsurii de siguranţă se suspendă şi îşi reeia cursul după executarea pedepsei.

ART. 88. — In caz de infracţiuni concurente ce dau loc la aplicarea mai multor măsuri de siguranţă privative de libertate, instanţa nu poate aplica decât o singură măsură de siguranţă privativă de libertate, ce o socoteşte potrivită în raport cu starea de pericol pe care o înfăţişează infractorul.

In ce priveşte măsurile de siguranţă care nu imlpică privaţiune de libertate, instanţa, în caz de concurs de infracţiuni, poate dispune ca aplicarea acestor măsuri să fie făcută în mod simultan sau succesiv, când ele sunt de specii diferite; dar nu poate fixa în niciun caz o durată de executare care să depăşească maximum stabilit de lege pentru măsura de cea mai lungă durată.

Dacă infracţiunile concurente, atrag, atât aplicarea de măsuri de siguranţă privative de libertate, cât şi a altor măsuri ce nu sunt privative de libertate, toate aceste măsuri pot fi aplicate, după împrejurări, în mod simultan sau succesiv, avându-se în vedere dispoziţiunile alineatelor precedente pentru fixarea duratei fiecărei măsuri.

ART. 89. — Măsurile de siguranţă arătate la art. 71, punctele 3, 4, 7, 8, 9, 10 şi 14 sunt revocabile când instanţa ar constata că pericolul care a impus aplicarea lor, nu mai există. Instanţa poate chiar substitui unei măsuri de siguranţă privative de libertate o alta care nu comportă această privaţiune.

ART. 90. — Cererea pentru revocarea sau substituirea măsurilor arătate în articolele de mai sus nu poate fi făcută decât dacă a trecut 1/4 din timpul pentru care fuseseră pronunţate sau cel puţin 5 ani, în cazul când ele sunt pe vieaţă.

In caz de respingere, cererea de revocare sau substituire poate fi repetată o singură dată şi numai după ce a trecut o jumătate din timpul pentru care fuseseră pronunţate sau 10 ani în cazul când aceste măsuri sunt pe vieaţă.

ART. 91. — In cursul instrucţiunii sau procedurii de judecată se pot lua, în mod provizoriu, măsurile de siguranţă prevăzute de art. 71, punctele 1, 2, 4, 5, 6, 12, 13 şi 14.

TITLUL V

Restituiri şi despăgubiri

ART. 92. — Condamnatul, afară de restituirea lucrurilor către partea vătămată, care poate fi ordonată şi din oficiu, poate fi obligat şi la alte despăgubiri, dacă aceasta o cere.

Despăgubirile acordate părţii vătămate trebue să constitue întotdeauna o justă şi integrală reparaţie a daunelor materiale sau morale suferite în urma infracţiunii şi pot fi stabilite, după principiile dreptului civil, într'o sumă globală. Ele pot consta şi într'o rentă anuală, pe timp determinat, când aceasta ar satisface mai echitabil interesele părţilor.

Instanţa nu poate încuviinţa atribuirea despăgubirilor sau restituirilor altui scop, chiar dacă partea vătămată ar cere aceasta.

In caz de concurenţă a amenzii şi a cheltuielilor de procedură cu despăgubirile, dacă bunurile condamnatului nu sunt îndestulătoare pentru plata acestora, se dă preferinţă despăgubirilor.

ART. 93. — Condamnaţii pentru aceeaşi infracţiune precum şi cei apăraţi de pedeapsă pentru scuze absolutorii, sunt ţinuţi solidar la restituiri, despăgubiri şi cheltuieli de procedură.

ART. 94. — Acţiunea civilă pentru despăgubiri, precum şi orice pretenţie a părţii vătămate, rezultând din tr'o infracţiune sau ditnt'o hotărîre definitivă, privitoare la daunele cauzate prin infracţiuni ,sunt supuse prescripţiei prevăzute de codul civil.

TITLUL VI

Infacţiunea

CAPITOLUL I

Clasificarea infracţiunilor

ART. 95. — Infracţiunile sunt crime, delicte, şi contravenţii, după specia pedepsei prevăzute de lege, pentru fiecare din ele.

Modificarea pedepselor, prin aplicarea scuzelor legale schimbă şi categoria infracţiunilor.

CAPITOLUL II

Tentativa

ART. 96. — Este tentativă când hotărîrea de a comite o crimă sau un delict a fost manifestată prin începerea unui act de executare a crimei sau delictului şi când acel act a fost întrerupt, sau nu şi-a produs efectul.

ART. 97. — Tentativa de crimă se pedepseşte, în cazul când legea nu dispune altfel, cu o pedeapsă de un grad mai jos decât aceea ce s'ar cuveni pentru crima consumată.

Când pedeapsa este temniţă grea, tentativa se pedepseşte cu închisoare corecţională de minimum 2 ani;

Când pedeapsa este detenţiune riguroasă, tentativa se pedepseşte cu detenţiune simplă de maximum 2 ani.

ART. 98. — Tentativa de delict se pedepseşte numai în cazurile prevăzute prin o dispoziţie specială a legii.

In asemenea cazuri şi dacă legea nu dispune altfel, se aplică o pedeapsă cuprinsă între minimum special al pedepsei prevăzută pentru delictul săvârşit şi jumătatea acelui minimum, iar dacă minimum special ar fi chiar minimum general, pedeapsa se poate coborî la amendă.

ART. 99. — Este tentativă şi în cazul când consumarea infracţiunii intenţionate nu a fost posibilă, fie din cauza defectuozităţii sau insuficienţii mijloacelor întrebuinţate, fie din cauza lipsei de prevedere a autorului, cu privire la timpul şi locul unde trebuia să se găsească obiectul.

Tentativa în acest caz, se pedepseşte:

în materie de crimă, cu o pedeapsă cu două grade mai jos decât aceea prevăzută pentru crima consumată, iar dacă pedeapsa crimei este temniţa grea, se va aplica pedeapsa închisorii corecţionale fără a putea fi scoborîtă sub 2 ani;

în materie de delict, dacă legea prevede pedepsirea tentativei, cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului special al pedepsei prevăzute pentru delictul consumat şi minimum general al pedepsei; iar dacă minimum special al pedepsei este chiar minimum general, se va aplica amenda.

Nu există tentativă când imposibilitatea de a comite infracţiunea este datorită modului cum a fost concepută executarea.

ART. 100. — Tentativa nu se pedepseşte:

1. dacă autorul a curmat de bună voie executarea începută;
2. dacă autorul a înlăturat de bună voie şi mai înainte de descoperirea faptului, consecinţele acţiunii sale..

CAPITOLUL III

Săvârşirea mai multor infracţini de aceeaşi persoană

SECŢIUNEA I

Concursul de infracţiuni

ART. 101. — Când aceeaşi persoană comite mai multe infracţiuni calificate crime sau delicte, înainte de a fi fost condamnat definitiv pentru vreuna din ele, se aplică dintre pedepsele stabilite de instanţă pentru fiecare din acele infracţiuni, pedeapsa cea mai gravă, care poate fi sporită cu un plus:

1. până la 7 ani când între pedepsele stabilite de instanţă cel puţin două sunt criminale;
2. până la 3 ani când între pedepsele stabilite este una criminală;
3. până la 2 ani când pedepsele stabilite sunt corecţionale.

In niciun caz pedeapsa astfel agravată nu poate depăşi maximum general al speciei de pedeapsă aplicată.

In ipotezele dela punctele 1 şi 2, în cazul când instanţa pronunţă munca silnică pe viaţă, poate hotărî totdeodată prelungirea separaţiunii celulare până la trei ani.

ART. 102. — Dispoziţiunile articolului precedent se aplică şi în caz de concurs între infracţiunile politice cu cele de drept comun.

Dacă pedeapsa politică e cea mai gravă, instanţa va hotărî ca o parte din pedeapsa aplicată să fie executată în regimul pedepselor de drept comun.

Această parte nu va depăşi maximum pedepsei prevăzut de lege pentru cea mai gravă infracţiune de drept comun.

Executarea pedepsei începe întotdeauna cu partea supusă regimului de drept comun.

ART. 103. — Când prin unul şi acelaşi fapt se violează mai multe dispoziţiuni ale legii penale se aplică dispoziţia care prevede pedeapsa cea mai gravă.

ART. 104. — Pedepsele pecuniare pronunţate în caz de concurs de infracţiuni, se totalizează.

ART. 105. — In toate cazurile prevăzute în articolele precedente privitoare la concursul de infracţiuni, odată cu pedeapsa privativă de libertate, instanţa pronunţă în condiţiile stabilite de art. 26 şi pedepsele privative de drepturi prevăzute de lege, pentru fiecare crimă sau delict, cumulând pe acelea ce decurg din infracţiuni identice, fără a depăşi maximum general stabilit de lege.

ART. 106. — In cazul concursului de contravenţii pedepsele aplicate pentru fiecare contravenţie se totalizează.

Pentru pedepsele privative de libertate totalul nu poate trece de un an.

ART. 107. — Când aceeaşi dispoziţiune a legii a fost de mai multe ori violată, prin mai multe acte săvârşite chiar la intervale de timp diferite, dar în executarea aceleeaşi hotărîri criminale sau delictuoase, se consideră că există o singură infracţiune, în care caz se aplică pedeapsa prevăzută pentru acea infracţiune, la care instanta poate adăuga un plus până la cinci ani în caz de crimă şi până la un an în caz de delict, fără a depăşi maximum general.

ART. 108. — Dispoziţiunile art. 101, 105 şi 106 se aplică în cazul când, în urma unei condamnări definitive, pentru una sau mai multe infracţiuni, condamnatul este dat în judecată pentru alte infracţiuni săvârşite înainte de pronunţarea hotărîrii definitive de condamnare, cât şi în cazul când infractorul a fost condamnat, prin două sau mai multe hotărîri definitive, pentru infracţiuni concurente.

Când infractorul a executat, în totul sau în parte, pedeapsa pronunţată printr'una sau mai multe din hotărîri, pedeapsa executată trebue scăzută din aceea ce se pronunţă pentru toate infracţiunile concurente.

SECŢIUNEA II

Recidiva

ART. 109. — Acela care, după executarea integrală a unei pedepse criminale sau după graţiere, comite o a doua crimă, va fi condamnat la o pedeapsă superioară cu un grad aceleia prevăzute de lege pentru crimă săvârşită.

Dacă cea de a doua este pedepsită cu munca silnică pe viaţă, instanţa în caz că aplică această pedeapsă poate hotărî prelungirea separaţiunii celulare până la trei ani.

ART. 110. — Acela care, după executarea integrală a unei pedepse criminale sau după graţiere, comite un delict va fi pedepsit cu maximum pedepsei prevăzute de lege pentru acel delict, la care se poate adăuga un plus de pedeapsă, fără a se putea depăşi maximum general.

ART. 111. — Acela care după executarea integrală a unei pedepse privative de libertate mai mare de 6 luni, aplicată pentru delict, sau după graţiere, comite un nou delict, va fi condamnat la maximum pedepsei prevuzătă de lege pentru delictul săvârşit, la care se poate adăuga un plus de pedeapsă fără a se putea depăşi maximum general.

ART. 112. — Acela care, după ce a executat trei pedepse, pentru delicte identice, consistând fiecare în inchisoare corecţională sau detenţiune simplă de 6 luni, sau mai mică, săvârşeşte un nou delict identic, va fi pedepsit cu maximul pedepsei, prevăzută de lege, pentru acest delict, la care se poate adăuga un plus de pedeapsă până la 5 ani, fără a putea depăşi maximum general al pedepsei.

ART. 113. — In caz de recidivă, dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru cea de a doua infracţiune este amendă, aceasta se îndoeşte, putându-se chiar întrei.

ART. 114. — Dacă, după ce o hotărîre condamnatoare a rămas definitivă, se descoperă că cel condamnat era recidivist, pedeapsa dată va fi modificată de instanţa care a pronunţat-o în conformitate cu dispoziţiunile şi după deosebirile stabilite în articolele precedente.

Dispoziţiunea de mai sus nu se aplică, dacă starea de recidivă s'a descoperit după ce condamnatul a executat integral pedeapsa sau după ce a fost graţiat.

ART. 115. — Pentru infracţiunile politice, sau de presă, nu se socoteşte recidivă, decât dacă prima pedeapsă a fost deasemenea dată pentru o infracţiune politică sau de presă.

Condamnările pronunţate pentru infracţiuni prevăzute în codul de justiţie militară sau de legi speciale,

sunt luate în consideraţie, pentru recidivă, dacă acele infracţiuni sunt prevăzute şi de acest cod.

ART. 116. — Nu se socoteşte în stare de recidivă acela care, fiind condamnat printr'o hotărîre definitivă, pentru un delict, a săvârşit în urmă o crimă.

De asemenea nu se socoteşte recidivist minorul care nu a împlinit 19 ani şi majorul care a săvârşit o nouă infracţiune, după ce fusese condamnat pentru o altă infracţiune comisă în epoca adolescenţei.

ART. 117. — Dispoziţiunile din această secţiune, cu privire la majorarea pedepselor, în caz de recidivă, nu se aplică:

1. dacă în momentul săvârşirei unei noi crime sau unui delict, au trecut 10 ani, în caz de pedeapsă criminală, sau 5 ani, în caz de pedeapsă corecţională, dela executarea pedepsei sau dela graţiere;

2. dacă pedepsa anterioară pronunţată prin hotărîrea de condamnare s'a prescris;

3. dacă crimele sau delictele pentru care infractorul a fost condamnat mai înainte, printr'o hotărîre definitivă au fost amnestiate sau dacă acele crime ori delicte nu mai sunt pedepsite de lege;

4. dacă, în momentul săvârşirii infracţiunii, condamnatul era reabilitat sau beneficiase de orice altă dispoziţiune a legii care consideră condamnarea anterioară ca inexistentă.

ART. 118. — Acela care, fiind condamnat definitiv pentru o contravenţiune intenţională, a mai săvârşit, în curs de 12 luni dela pronunţarea acelei hotărîri, chiar dacă nu executase pedeapsa, o nouă contravenţie, identică, în circumscripţia aceleeaşi judecătorii, se pedepseşte cu maximum închisorii poliţieneşti prevăzut de lege, pentru cea din urmă contravenţiune, la care se poate adăuga un plus, fără a se putea depăşi maximum general al pedepsei poliţieneşti.

Dacă legea prevede pentru cea de a doua contravenţiune numai pedeapsa amenzii, se aplică îndoitul maximumului amenzii prescrise de lege pentru acea contravenţiune.

ART. 119. — Dacă cel condamnat, printr'o hotărîre definitivă, pentru crimă sau delict, săvârşeşte o nouă infracţiune , în timpul executărei pedepsei, sau în stare de evadare, se pedepseşte după cum urmează:

1. dacă pedeapsa pervăzută de lege pentru infracţiunea cea de a doua este mai grea decât cea dintâi, se aplică pedeapsa pentru aceasta din urmă, la care se poate adăuga un plus până la 10 ani în caz de crimă, până la 5 ani în caz de crimă şi delict şi până la 3 ani în caz de delicte, fără a putea depăşi însă maximum general.

Dacă pedeapsa pentru cea de a doua infracţiune este pe viaţă, se aplică această pedeapsă;

2. dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru cea de a doua infracţiune este mai uşoară decât cea dintâi infractorul va fi supus la executarea celei dintâi pedepse, la care se poate adăuga un plus egal cu cel prevăzut la punctul 1 şi după distincţiunile acolo arătate.

Dacă pedeapsa aplicată de instanţă pentru cea dintâi infracţiune este pe viaţă, el va executa această pedeapsă, însă cu prelungirea separaţiunii celulare până la 3 ani.

CAPITOLUL IV

Participarea mai multor persoane la săvârşirea aceleiaşi infracţiuni

SECŢIUNEA I

Instigatorii şi complicii

ART. 120. — Este instigator acela care, cu intenţiune determină pe altul, la comiterea unei crime sau delict.

Instigatorul se pedepseşte ca şi autorul.

Instigarea directă la crimă sau la un delict pedepsit de lege cu pedeapsă privativă de libertate mai mare de 2 ani, dar neurmată de executare din partea celui instigat, se pedepseşte cu o pedeapsă care se stabileşte conform normelor din art. 99.

ART. 121. — Complice este acela care, cu intenţiune:

1. înlesneşte, uşurează sau ajută comiterea unei crime sau unui delict;

2. se înţelege cu autorii şi complicii lor, înainte sau în cursul executării infracţiunii, ca să ascundă lucrurile ce provin din infracţiune, sau ca să asigure beneficiul realizat, ori ca să dea acestora găzduire, loc de scăpare sau întâlnire, pentru a nu fi descoperiţi sau a scăpa de urmărire;

3. determină pe altul la vreunul din actele prevăzute în alin. 1 şi 2, dacă acele acte au fost săvârşite.

ART. 122. — Circumstanţele personale ale vreunuia dintre participanţi care atrag înlăturarea, micşorarea sau agravarea pedepselor, nu se resfrâng asupra celorlalţi participanţi.

Circumstanţele reale se resfrâng asupra celorlalţi numai dacă au fost cunoscute sau prevăzute de ei.

ART. 123. — Complicele se pedepseşte cu pedeapsă inferioară cu un grad grad aceleia prevăzute de lege pentru autor.

Când pedeapsa autorului este închisoarea corecţională, pedeapsa complicelui este minimum general al închisorii corecţionale.

Dacă autorul săvârşeşte o infracţiune mai gravă decât aceea la care a fost determinat, instigatorul este pedepsit pentru infracţiunea la care a instigat.

Aceeaşi regulă se aplică şi complicilor,

Instigatorul sau complicele este apărat de pedeapsă, dacă înainte de a se fi început executarea infracţiunii, împiedică de bună voie consumarea faptului, ori împiedică pe ceilalţi participanţi să se folosească de mijloacele procurate, personal, în vederea preparării sau executării infracţiunii.

ART. 124. — In infracţiunile neintenţionate, dacă efectele delictoase se datorează cooperării mai multor persoane, la actele materiale, fiecare din ele este pedepsită ca autor al acelei infracţiuni.

SECŢIUNEA II

Participarea infractorilor majori şi minori la săvârşirea aceleeaşi infracţiuni

ART. 125. — Participarea infractorilor majori şi minori la săvârşirea aceleeaşi infracţiuni, constitue o cauză de agravare pentru cei dintâi, sporindu-se minimum şi maximum pedepsei prevăzute de lege pentru faptul ce li se impută, cu 1/4 din durata ei, fără a se putea depăşi însă maximum general.

TITLUL VII

Cauzele care apără de răspundere penală sau o micşorează

CAPITOLUL I

Intenţia

ART. 126. — Crima se săvârşeşte cu intenţie.

Delictul se săvârşeşte cu intenţie, iar fără intenţie numai în cazurile anume prevăzute de lege.

Contravenţia se săvârşeşte fără intenţie, iar cu intenţie numai în cazurile anume prevăzute de lege.

CAPITOLUL II

Cauzele care apără de răspundere sau o micşorează

SECŢIUNEA I

Dispoziţiuni generale

ART. 127. — Nimeni nu poate fi apărat de răspundere pentru o infracţiune şi nici nu i-se poate micşora răspunderea decât în cazurile şi circumstanţele în care legea prevede aceasta în mod special.

SECŢIUNEA II

Alienaţia mintală şi alte cauze de inconştienţă

ART. 128. — Nu răspunde de infracţiune acela care în momentul săvârşirii ei, se găsea în stare de inconştienţă, din cauză de alienaţie mintală sau din alte cauze.

SECŢIUNEA III

B e ţ i a

ART. 129. — Acela care a săvârşit o infracţiune în stare de beţie completă, provocată prin alcool sau alte substanţe toxice ori stupefiante, este apărat de răspundere dacă această stare se datoreşte unor împrejurări accidentale, cu totul neprevăzute de autorul infracţiunii şi absolut independente de voinţa sa, iar dacă starea

de beției în condițiunile de mai sus, nu era completă, se aplică pedeapsa prevăzută de lege pentru faptul săvârșit, redusă după normele prevăzute la art. 97 și 98.

Infracțiunea săvârșită în stare de beție voluntară, produsă în mod întâmplător, se pedepsește cu pedeapsa fixată de lege pentru infracțiunea săvârșită, al cărui maximum se reduce la jumătate, iar dacă pedeapsa este muncă silnică pe viață, pedeapsa este munca silnică dela 10 la 20 ani.

Dispoziția alineatului precedent nu se aplică dacă se dovedește că infractorul și-a provocat dinadins această stare, fie în scopul de a o invoca spre a i se micșora pedeapsa, fie pentru a executa mai ușor infracțiunea. In aceste cazuri infracțiunea este considerată comisă cu premeditare.

SECȚIUNEA IV

Constrângerea morală

ART. 130. — Nu răspunde de infracțiune acela care a săvârșit faptul, sub influența unei constrângeri morale, produsă prin o amenințare, care constituia un pericol direct pentru vieata, integritatea corporală, sănătatea și libertatea, fie a propriei sale persoane, fie a unei rude sau a unei persoane de care este legat printr'o temeinică afecțiune și dacă pericolul nu putea fi înlăturat prin alte mijloace.

SECȚIUNEA V

Starea de necesitate

ART. 131. — Nu se socotește infracțiune faptul pe care cineva îl săvârșește, pentru a scăpa dela un pericol grav, iminent și fortuit, vieața sau integritatea sa corporală sau a unei rude, ori a unei persoane de care este legat printr'o temeinică afecțiune, dacă pericolul nu putea fi înlăturat altfel.

De asemenea nu se socotește infracțiune, degradarea sau distrugerea averii altuia, săvârșită în condițiile de mai sus, pentru salvarea averii proprii, dacă bunul salvat este de o valoare vădit mai mare ca bunul sacrificat.

Nu se consideră în stare de necesitate acela care avea obligația legală de a înfrunta pericolul.

SECȚIUNEA VI

Legitima apărare

ART. 132. — Nu se socotește infracțiune faptul aceluia care comite un act necesar pentru a apăra vieața, integritatea corporală, sănătatea, libertatea, onoarea sau averea, fie ale sale, fie ale altora, în contra unui atac material direct, imediat și injust.

Se consideră ca legitimă apărare și cazul când agentul, sub imperiul turburării, temerii sau teroarii, a trecut peste marginile apărării.

SECȚIUNEA VII

Constrângerea fizică

ART. 133. — Nu răspunde de infracțiune acela care a comis-o fiind supus unei constrângeri fizice, căreia nu i-a putut rezista.

SECȚIUNEA VIII

Cazul fortuit

ART. 134. — Nu se socotește infracțiune faptul la săvârșirea căruia autorul a fost constrâns prin caz fortuit.

SECȚIUNEA IX

Eroarea de drept și de fapt

ART. 135. — Nimeni nu se poate apăra de răspundere, invocând necunoașterea sau cunoașterea greșită a legii penale.

ART. 136. — Imprejurările de fapt care corespund vreunui element constituitv al infracțiunii sau vreunei circumstanțe legale agravante, nu atrag și nici nu agravează răspunderea pentru o infracțiune calificată de lege crimă sau delict, dacă nu au fost cunoscute de autor în momentul săvârșirii faptului.

Dispozițiunile de mai sus se aplică și infracțiunilor neintenționate, când necunoașterea acelor împrejurări este datorită culpei infractorului.

SECŢIUNEA X

Ordinul legii şi comanda autorităţii legitime

ART. 137. — Nu se socoteşte infracţiune: faptul impus sau autorizat de lege, dacă este executat în condiţiile ei, precum şi faptul care a fost săvârşit de organul competent, în virtutea unui ordin de serviciu, dacă acel ordin este dat, în formele legale, de autoritatea competentă şi dacă nu are caracter vădit ilegal.

Când executarea unui ordin de serviciu constitue o infracţiune, şeful sau superiorul care a dat ordinul se pedepseşte ca autor al acelei infracţiuni, împreună cu acela care a executat ordinul.

Acela care a executat ordinul este scutit de pedeapsă, în caz când nu a avut posibilitatea să aprecieze legalitatea ordinului.

SECŢIUNEA XI

Minoritatea

ART. 138. — *Minor* este acela care nu a împlinit vârsta de 19 ani.

Copil este minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani.

Adolescent este minorul între 14 şi 19 ani neîmpliniţi

ART. 139. — Copilul nu este responsabil pentru faptele penale comise de el.

De asemenea nu este responsabil adolescentul pentru infracţiunea săvârşită, afară de cazul când se dovedeşte că în momentul săvârşirii a lucrat cu discernământ.

Cu toate acestea instanţa este datoare să constate faptul şi modul cum a fost săvârşit, luând informaţiuni:

1. asupra stării fizice şi morale şi a antecedentelor copilului sau adolescentului:

2. asupra condiţiilor în care a fost crescut şi în care a trăit;

3. asupra situaţiei morale şi materiale a familiei.

Când există o îndoială asupra stării fizice sau mintale a copilului sau adolescentului se procedează la o expertiză medicală.

ART. 140.— Pe baza informaţiunilor dobândite, potrivit dispoziţiunilor articolului precedent, instanţa poate lua faţă de copil sau faţă de adolescent lipsit de discernământ, una din următoarele măsuri corective şi educative:

1. îl poate încredinţa familiei, căreia îi atrage atenţiunea ca pe viitor să-l aibă în deosebită supraveghere; iar dacă este la şcoală, încunoştiinţează şi autoritatea şcolară ca să-l dojenească sau să ia măsurile disciplinare prevăzute de regulamentul şcolar;

2. în lipsa familiei sau când aceasta nu prezintă garanţii suficiente de moralitate îl poate încredinţa unei rude mai apropiate, care ar primi sarcina supravegherii copilului;

3. în lipsa acesteia îl poate încredinţa unei persoane onorabile, unei societăţi de patronaj sau unei instituţii publice sau private, autorizată de Stat pentru acest scop şi numai dacă atari persoane sau instituţii ar accepta asemenea însărcinări:

4. când niciuna din aceste măsuri nu s'ar putea aplica, instanţa poate decide ca educaţia copilului sau adolescentului să fie încredinţată institutului de educaţie corectivă.

Până la darea hotărârii, dacă instanţa socoteşte necesar, poate dispune trimiterea provizorie a copilului sau adolescentului la o societate de asistenţă sau de patronaj.

In cazul când copilul sau adolescentul a fost încredinţat familiei, unei persoane sau unei instituţii de binefacere, el poate fi pus şi sub regimul libertăţii supraveghiate.

ART. 141.— In caz de săvârşirea unei noi infracţiuni, instanţa nu poate lua, faţă de copil sau adolescent, decât una din măsurile prevăzute în articolul precedent, la punctele 3 şi 4.

ART. 142.— Măsurile prevăzute în art. 140 încetează când copilul sau adolescentul a împlinit vârsta de 21 ani.

ART. 143.— Copiii şi adolescenţii, găsiţi în condiţiile arătate în art. 140, alin. 1, dacă sunt anormali, întârziaţi sau bolnavi, pot fi trimişi, după avizul unui medic specialist, într'un ospiciu, azil sau sanatoriu, unde vor primi îngrijirile medicale, potrivit stării lor fizice sau mintale, până la complecta însănătoşire.

ART. 144.— Dacă instanţa constată că adolescentul, în momentul săvârşirii infracţiunii, a lucrat cu discernă-

mânt, poate aplica împotriva lui următoarele măsuri de siguranţă sau pedepse:

Măsuri de siguranţă.

1. libertate supraveghiată;
2. educaţie corectivă.

Pedepse:

1. mustrare;
2. închisoare corecţională sau detenţiune simplă.

Nicio pedeapsă privativă de drepturi nu poate fi pronunţată în contra adolescentului.

Pedepsa precuniară se poate aplica numai în cazul când adolescentul este mai mare de 15 ani şi are avere sau profesiune.

ART. 145.— Mustrarea prevăzută de articolul precedent consistă în dojenirea pe care instanţa o face adolescentului în şedinţă publică, punându-i în vedere că dacă va mai săvârşi vreo infracţiune va fi pedepsit mai aspru.

Dacă la termenul fixat, condamnatul nu se prezintă, fără o legitimă justificare, sau dacă se prezintă şi nu ascultă mustrarea cu respectul cuvenit, instanţa poate schimba sancţiunea, aplicând închisoarea corecţională, sau detenţiunea simplă.

Mustrarea nu se aplică:

1. dacă adolescentul a săvârşit o infracţiune pedepsită de lege cu închisoare corecţională sau detenţiune simplă mai mare de un an;
2. dacă mai înainte a săvârşit o infracţiune pentru care i s'a aplicat vreuna din măsurile prevăzute de articolul 140.

In cazurile de mai sus instanţa aplică închisoarea corecţională sau detenţiunea simplă.

ART. 146. — Libertatea supraveghează este lăsarea adolescentului în libertate, timp de un an, veghiat de aproape.

Darea hotărârii se amână până la expirarea acestui termen de încercare.

Această măsură de siguranţă nu se poate pronunţa contra adolescentului care a suferit o pedeapsă privativă de libertate mai mare de o lună.

Când instanţa pronunţă libertatea supravegheată, ea încredinţează supravegherea adolescentului reprezentantului său legal, sau îl încredinţează unui azil de

copii al Statului, ori altei instituţii publice, creiată în acest scop, sau unei societăţi de patronaj pentru minori, ori chiar unei persoane de încredere, care voeşte să primească o asemenea sarcină.

Acela căruia i s'a încredinţat supravegherea, trebue să o exercite continuu asupra purtării adolescentului, iar la expirarea termenului de încercare, trebue să raporteze instanţei respective, fără întârziere, cum s'a purtat adolescentul.

ART. 147.— Când adolescentul s'a purtat bine în tot timpul de încercare, acţiunea deschisă în contra lui se declară stinsă prin hotărîre judecătorească.

Dacă însă în timpul de încercare, adolescentul se sustrage dela supravegherea ce se exercită asupra lui sau duce o viaţă imorală ori desordonată, sau săvârşeşte alte infracţiuni, persoana sau instituţia însărcinată cu supravegherea lui trebue să încunoştiinţeze instanţa respectivă. Aceasta dacă constată existenţa vreunuia din cazurile de mai sus, revoacă libertatea supravegheată şi dispune aşezarea adolescentului într'un institutut de educaţie corectivă sau îl condamnă la închisoare corecţională sau detenţiune simplă.

ART. 148. — Educaţia corectivă se pronunţă ori de câte ori instanţa, ţinând seamă de antecedente, de mediul în care trăieşte adolescentul şi de natura infracţiunii săvârşite, constată că el se găseşte într'o stare de decădere morală.

Această măsură se pronunţă pe timp nedeterminat, însă nu poate dura decât până la împlinirea vârstei de 21 ani.

Executarea educaţiei corective se face într'un institut anume destinat pentru aceasta.

Prin această măsură de siguranţă se urmăreşte refacerea morală a adolescentului, deprinderea lui cu o vieaţă onestă şi învăţarea unei meserii.

ART. 149. — Dacă a trecut cel puţin un an dela aşezarea adolescentului în institutul de educaţie corectivă şi dacă se constată că s'a îndreptat, comisunea de supraveghere, instituită pe lângă acel institut, poate hotărî punerea adolescentului în libertatea de încercare, pe termen de 2 ani, conform art. 146, alin. 3.

Dacă în timpul de încercare purtarea adolescentului este ireproşabilă, libertatea rămâne definitivă. In caz

contrar instanţa poate dispune aşezarea liberatului în institutul de educaţie corectivă, dacă acesta nu a împlinit vârsta de 21 ani.

ART. 150.— Pedeapsa închisorii corecţionale sau a detenţiunii simple ce se poate aplica adolescentului este:

1. dela 3 la 15 ani, dacă infracţiunea săvârşită este pedepsită de lege cu pedeapsă criminală;

2. jumătate din pedeapsa respectivă, dacă infracţiunea este pedepsită de lege cu închisoare corecţională sau detenţiune simplă. In acest caz maximum pedepsei nu poate fi mai mare de 3 ani.

Când adolescentul este mai mic de 16 ani nu poate fi pedepsit, în caz de crimă, cu o pedeapsă mai mare de 10 ani.

Pedepsele de mai sus se pot pronunţa numai când din circumstanţele faptului şi moralitatea adolescentului instanţa şi-a făcut convingerea că aplicarea altor măsuri ar fi neîndestulătoare.

In toate cazurile pedeapsa închisorii corecţionale sau detenţiunea simplă, pronunţată contra adolescentului, este executată în institutul de corecţie anume destinat pentru aceasta.

ART. 151. — In cazul articolului precedent, instanţa poate ordona, prin aceeaşi hotărâre, ca adolescentul, după executarea a două treimi din pedeapsă, să poată fi liberat şi supus supravegherii, până în momentul când pedeapsa privativă de libertate ar fi trebuit să înceteze prin executare completă.

Liberarea condiţionată poate fi acordată, de către instanţa competentă, numai adolescenţilor care au dat dovezi de îndreptare.

Cel liberat condiţionat este supus unor reguli speciale, în ce priveşte felul său de vieaţă şi de purtare în timpul liberării. Dacă în acest timp adolescentul nu s'a conformat acestor reguli, sau a săvârşit o nouă infracţiune, instanţa revoacă măsura liberării, trimiţându-l din nou în institutul de corecţie, unde va executa restul de pedeapsă.

In caz de bună purtare în timpul libertăţii condiţionate, pedeapsa se consideră executată.

ART. 152.— Instanţa poate de asemenea ordona, odată cu pronunţarea închisorii corecţionale sau detenţiunii simple, ca, după executarea pedepsei, adolescentul să fie aşezat într'un institut de educaţie corectivă.

ART. 153.— In cazul liberări de încercare (art. 149) cât şi în cazul liberării condiţionate (art. 151), administratorul, cu concursul societăţilor pentru protecţia minorilor, ia măsurile necesare pentru plasarea liberatului.

Se iau de asemenea măsuri şi pentru plasarea celor liberaţi definitiv.

Dar educaţia corectivă se face în azilele de copii ale Statului sau în institute particulare, atribuţiile autortăţii de supraveghere sunt executate de autoritatea desemnată pentru aceasta de Ministerul Justiţiei.

SECŢIUNEA XII

Surdo-mutismul

ART. 154.— Surdo-mutul nu răspunde de infracţiunea comisă, dacă se constată că în momentul săvârşirii nu a avut discernământ, în caz contrar, i se aplică pedeapsa închisorii corecţionale, în limitele prevăzute de lege pentru adolescenţi.

SECŢIUNEA XIII

Provocarea

ART. 155. — Scuza provocării există:

1. când crima sau delictul au fost provocate prin lovire sau violenţă, asupra persoanei infractorului, sau asupra altei perosane;

2. când crima sau delictul au fost provocate prin injurii orale grave, adresate de victimă autorului, în împrejurări de natură să determine acestuia o puternică turburare sau emoţiune;

3. când omorul, vătămarea sănătaţii sau integrităţii corporale, ori lovirea, au fost săvârşite de unul dintre soţi asupra celuilalt sau asupra complicelui, în momentul suprinderii lor în adulter.

Scuza nu e admisibilă când provocarea provine:

1. din partea părinţilor sau a altei persoane căreia autorul îi datora respect şi recunoştinţă ca şi părinţilor;

2. din partea unui alienat, cunoscut ca atare, unui copil sau unei persoane, care prin infirmitatea sa inspiră milă sau nevoie de ocrotire:

3. In caz de omor, săvârşit de soţ, asupra soţiei sale, sau de către aceasta asupra soţului său.

ART. 156. — Când provocarea este dovedită, pedeapsa se micşorează în modul următor:

1. dacă legea prevede, pentru infracţiunea săvârşită, pedeapsa muncii silnice sau detenţiunii grele, se aplică închisoare sau detenţiune simplă dela 3 la 5 ani, iar în cazul celorlalte pedepse criminale se aplică închisoarea corecţională sau detenţiune simplă dela un an la 3 an.

2. dacă maximum pedepsei prevăzut de lege, pentru delictul săvârşit, este cel puţin 5 ani închisoare corecţională sau detenţiune simplă, se aplică închisoarea corecţională sau detenţiunea simplă dela 6 luni la un an;

3. pentru orice alt delict, al cărui maximum prevăzut de lege este sub 5 ani închisoare corecţională sau detenţiune simplă, se aplică închisoarea corecţională sau detenţiune simplă dela 2 la 4 luni, iar dacă pedeapsa este sub 4 luni, se aplică amenda, până la 5.000 lei, şi când pedeapsa este numai amendă, se reduce la minimum general al acestei pedepse.

SECŢIUNEA XIV

Circumstanţele atenuante

ART. 157.— Când instanţa constată în favoarea infractorului circumstanţe atenuante, pedeapsa prevăzută de lege se reduce în modul următor:

1. in materie criminală, chiar în caz de contumacie:

a) dacă pedeapsa prevăzută de lege este muncă silnică pe vieaţă se aplică munca silnică pe timp mărginit sau se pot aplica temniţa grea;

b) dacă pedeapsa este aceea a muncii silnice pe timp mărginit, se aplică temniţa grea sau se poate aplica închisoarea corecţională, care însă nu poate fi redusă la mai puţin de trei ani:

c) dacă pedeapsa este aceea a temniţii grele, se aplică închisoarea corecţională, a cărei durată nu poate fi redusă sub un an.

Dacă legea prevede maximum unei pedepse, se aplică minimum ei sau se poate aplica pedeapsa ce urmează cu un grad mai jos, fără a scobori sub limitele prevăzute în alineatele de mai sus;

2. în materie corecţională, chiar în lipsa infractorului:

a) pedeapsa se scoboară sub minimum prevăzut de lege pentru infracţiunea săvârşită, fără însă a se putea depăşi minimum general, iar când legea nu prevede un minimum special, pedeapsa se scoboară la minimum general prevăzut de lege pentru închisoarea corecţională, sau se poate substitui închisorii corecţionale, chiar amenda, fără să se poată scobori sub minimum ei general.

Maximum amenzii substituite închisorii, prin recunoaşterea circumstanţelor atenuante, nu poate trece de 5.000 lei, afară de cazul prevăzut de art. 52, alin. 3.

b) dacă maximum pedepsei prevăzut de lege este de 5 ani sau mai mare, pedeapsa nu poate fi scoborîtă sub un an închisoare corecţională, afară de cazul când minimum special al acelei pedepse ar fi mai mic de un an;

c) dacă legea prevede numai pedeapsa amenzii, ea scoboară sub minimum ei special, dar nu mai jos de minimum general al amenzii;

3. în caz de crime sau delicte politice, atenuarea se face după aceleaşi norme asupra pedepselor corespunzătoare;

4. circumstanţele atenuante se pot acorda şi în materie de contravenţie.

In acest caz, se substitue închisorii poliţieneşti amenda, al cărei maximum este de 1.000 lei, iar când pedeapsa este amenda, ea poate fi scoborâtă până la 50 lei.

ART. 158.— Când legea prevede o pedeapsă privativă de libertate şi amendă, reducerile prevăzute mai sus se aplică la ambele pedepse, sau se poate înlătura una din ele şi chiar efectua reduceri la cea aplicată.

ART. 159.— Când circumstanţele atenuante sunt recunoscute în favoarea unui infractor în stare de recidivă, el va beneficia numai de reducerea obligatorie a pedepsei, iar dacă infracţiunea este pedepsită de lege cu muncă silnică pe vieaţă sau detenţiune grea pe vieaţă, pedeapsa nu poate fi redusă sub 15 ani muncă silnică sau detenţiune grea.

TITLUL VIII

Concurs de circumstanţe agravante şi atenuante

ART. 160.— In caz de concurs al mai multor circumstanţe de agravare şi de atenuare a pedepselor, stabilirea pedepsei se face după normele şi în ordinea indicată mai jos.

La pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită, se aplică:

1. când există mai multe scuze legale, întâi cele relative la fapt, apoi cele relative la persoana infractorului;
2. agravarea ce rezultă din starea de recidivă;
3. circumstanţele atenuante recunoscute în favoarea infractorului.

TITLUL IX

Condiţiunile privitoare la încriminarea infracţiunilor supuse plângerii prealabile

ART. 161.— Când legea condiţionează încriminarea unei infracţiuni de plângerea prealabilă a părţii vătămate, cercetarea şi urmărirea nu pot avea loc fără această plângere.

Plângerea prealabilă, în acest caz, trebuie să fie introdusă în termen de 3 luni, socotit din ziua în care cel vătămat a luat cunoştinţă de săvârşirea infracţiunii şi a ştiut cine este făptuitorul, dacă în acest interval de timp nu s'a împlinit prescripţiunea.

ART. 162.— Infracţiunea săvârşită în prejudiciul mai multor persoane este pedepsibilă, chiar dacă plângerea prealabilă emană numai dela una dintre ele, fie că celelalte persoane nu au făcut plângere, fie că şi-au retras-o.

Plângerea prealabilă, făcută împotriva unuia dintre participanţi la o infracţiune, are efect şi asupra celorlalţi.

TITLUL X

Stingerea incriminării, executării pedepsei şi a incapacităţilor ce decurg din condamnare

CAPITOLUL I

Moartea

ART. 163.— Moartea învinuitului stinge incriminarea faptei comise, iar moartea condamnatului stinge executarea pedepsei.

Dreptul de a confisca obiectele menţionate în art. 80 nu încetează prin moartea învinuitului chiar dacă încetarea din vieaţă a avut loc înainte de condamnare.

CAPITOLUL II

Prescripţia

SECŢIUNEA I

Stingerea încriminării prin prescripţie

ART. 164.— Prescripţia stinge încriminarea:

1. pentru crime pedepsite cu muncă silnică sau detenţiune grea, prin 15 ani împliniţi, iar pentru cele pedepsite cu temniţă grea sau detenţiune riguroasă, prin 10 ani;
2. pentru delicte pedepsite cu pedepse mai mari de 5 ani, prin 8 ani, iar pentru delictele pedepsite până la 5 ani, prin 3 ani.
3. pentru contravenţiuni, printr'un an.

In materie de presă încriminarea se prescrie pentru crimă prin 3 ani, iar pentru delicte printr'un an.

Toate termenele de mai sus, în cazul infracţiunilor comise de minori, se reduc la jumătate.

ART. 165.— Termenele de prescripţie din articolul precedent încep să curgă din momentul în care s'a săvârşit infracţiunea, pentru infracţiunile continue, din momentul încetării actului delictos, iar pentru cele continuate, dela comiterea ultimului act.

Pentru infracţiunile de presă termenul de prescripţie se socoteşte din ziua răspândirii publicaţiunii.

ART. 166.— Prescripţia se întrerupe în următoarele cazuri:

1. când s'au făcut acte de urmărire sau de instrucţie;
2. când s'au îndeplinit în mod valabil înaintea instanţei de judecată orice acte de procedură care după lege trebuesc să fie comunicate infractorului;
3. când instanţa de judecată a pronunţat o hotărîre chiar nedefinitivă.

După fiecare întrerupere un nou termen de prescripţie începe să curgă.

Incriminarea este prescrisă, oricâte întreruperi ar fi intervenit, dacă întregul termen de prescripţie a fost depăşit cu încă jumătate; iar pentru prescripţiile de trei ani sau mai mici, dacă s'a atins îndoitul termenului.

Intreruperea prescripţiei produce efect şi faţă de persoanele care au luat parte la infracţiune chiar dacă ac-

tele arătate la punctul 1, 2 şi 3 din acest articol, n'au fost efectuate şi faţă de ele.

ART. 167.— Prescripţia incriminării e suspendată pe timpul cât o dispoziţiune legală, sau un caz de forţă majoră opreşte începerea sau continuarea urmăririi, instrucţiei sau judecăţii.

Prescripţia îşi reia şi continuă cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.

SECŢIUNEA II

Stingerea executării pedepsei prin prescripţie

ART. 168.— Pedeapsa muncii silnice şi a detenţiunii grele se prescrie prin 20 ani, pedeapsa temniţei grele şi a detenţiunii riguroase, prin 15 ani.

Pedepsele corecţionale, mai mari de 5 ani, se prescriu prin 10 ani, cele mai mici de 5 ani, prin 5 ani. Amenzile corecţionale se prescriu prin 5 ani.

Pedepsele pentru contravenţiuni se prescriu prin 2 ani.

Pentru minori termenele de mai sus se reduc la jumătate.

Termenele de mai sus încep a curge din ziua în care hotărîrea de conamnare a rămas definitivă.

ART. 169.— Prescripţia pedepselor privative de libertate nu atrage prescripţia pedepselor complimentare şi nici a măsurilor de siguranţă.

ART. 170. — Condamnatul a cărui pedeapsă criminală a fost prescrisă nu poate reveni în comuna în care locueşte victima sau moştenitorii acesteia în linie dreaptă.

Tribunalul, la cererea Ministerului public, poate hotărî locul unde condamnatul nu trebue să-şi aibă domiciliul, având în vedere şi o distanţă socotită suficientă pentru ca interdicţiunea de mai sus să-şi atingă scopul.

ART. 171. — Prescripţia pedepsei se întrerupe numai prin executarea condamnaţiunii.

In caz de evadare o nouă prescripţie începe să curgă din ziua evadării.

CAPITOLUL III

Amnistia

ART. 172. — Amnistia stinge incriminarea, iar dacă a intervenit după condamnare, stinge şi executarea pedepsei.

Obiectele confiscate conform art. 80, precum şi amenzile încasate anterior amnistiei nu se mai restitue.

Amnistia nu are niciun efect asupra drepturilor părţii vătamate şi asupra măsurilor de siguranţă.

Amnistia nu se poate acorda decât pentru infracţiunile politice.

CAPITOLUL IV

Graţierea

ART. 173. — Graţierea are de efect stingerea în total sau în parte a executării pedepsei, ori comutarea ei într'una mai uşoară, dar nu stinge pedepsele complimentare, nici măsurile de siguranţă.

CAPITOLUL V

Impăcarea părţilor

ART. 174. — Impăcarea stinge încriminarea numai în delictele şi contravenţiile pentru care legea permite în mod expres aceasta.

Impăcarea e personală.

CAPITOLUL VI

Reabilitarea

ART. 175. — Orice condamnat la o pedeapsă criminală sau corecţională, poate obţine reabilitarea judiciară.

Reabilitarea şterge, condamnarea, decăderile şi interdicţiile şi face să înceteze pentru viitor toate incapacităţile care rezultă din pedeapsă. Reabilitarea nu atrage însă reintegrarea în funcţiunea din care infractorul a fost scos în urma condamnării.

Se va socoti însă celui reabilitat termenul de pensiune câştigat anterior condamnării, iar dacă este pensionar, el reintră în drepturile sale, din momentul reabilitării.

Reabilitarea penală pentru delictul de bancrută frauduloasă nu atrage de drept şi reabilitarea comercială.

ART. 176. — Reabilitarea poate fi acordată, după expirarea unui termen de 10 ani, pentru cei condamnaţi la pedepse criminale, de 5 ani, pentru cei condamnaţi la pedepse corecţionale mai mari de 5 ani, de 3 ani, pentru pedepse mai mici de 5 ani, sau la amendă.

Termenele de mai sus se socotesc dela data de când acela care cere reabilitarea a executat pedeapsa.

Pentru cei condamnaţi la muncă silnică pe vieaţă, care au obţinut reduceri de pedepse, termenul se socoteşte din momentul de când a sârşit executarea pedepsei reduse.

Pentru cei condamnaţi la amendă, termenul curge din momentul achitării integrale a amenzii. In caz de transformare a amenzii în închisoare, termenul de reabilitare curge dela data împlinirii pedepsei.

In caz de graţiere totală termenul curge dela data decretului.

In toate cazurile, termenele prevăzute mai sus se reduc la jumătate pentru infracţiunile politice, şi la un sfert pentru acei care au beneficiat de libertatea condiţionată.

ART. 177. — Reabilitarea nu poate fi admisă decât numai dacă sunt întrunite următoarele condiţiuni:

1. dacă condamnatul nu a suferit o nouă condamnare criminală sau corecţională în intervalul prevăzut de articolul precedent;
2. dacă condamnatul a avut o purtare bună;
3. dacă are mijloace oneste de existenţă;
4. dacă a achitat în întregime cheltuelile de judecată şi despăgubirile civile, la plata cărora a fost obligat, afară de cazul când partea vătămată a renunţat la acele despăgubiri.

ART. 178. — In caz de respingere a reabilitării, nu se mai poate face o nouă cerere, decât după un termen de 5 ani, pentru pedepse criminale şi 2 ani pentru pedepse corecţionale, socotiţi dela data respingerii cererii. Noua cerere trebue să conţină, pe lângă dovada condiţiilor din prima cerere şi aceea a bunei purtări în intervalul de timp ce s'a scurs după respingerea primei cereri.

Când respingerea s'a întemeiat pe lipsă de forme, cererea de reabilitare poate fi reînoită oricând.

ART. 179. — Reabilitarea poate fi revocată când după acordarea ei s'a descoperit că cel reabilitat mai suferise o altă condamnare pentru crime sau delicte.

ART. 180. — Dispoziţiunile acestui capitol se aplică şi condamnărilor pronunţate de instanţe speciale sau militare, precum şi sentinţelor pronunţate de tribunalele străine, când s'a recunoscut că aceste sentinţe pot produce efecte în România.

TITLUL XI

Dispoziţiuni generale referitoare la infracţiunile de presă

ART. 181. — Infracţiunea de presă este aceea care se realizează prin faptul imprimării şi răspândirii publicaţiunii.

Răspunzători de această infracţiune sunt:

1. pentru *publicaţiunile neperiodice:* autorul articolului sau informaţiunii, când este cunoscut; în lipsa lui, directorul publicaţiunii şi în lipsa acestuia redactorul ei;
2. pentru *publicaţiunile neperiodice:* autorul scrierii când este cunoscut sau descoperit, în lipsa lui, editorul scrierii şi în lipsa acestuia sau când nici el n'a putut fi descoperit, patronul tipografiei care a imprimat scrierea încriminată.

In toate cazurile, acei care se găsesc situaţi mai jos, în ordinea legală a responsabilităţii, sunt primiţi a declara pe cei răspunzători în locul lor, numai până la închiderea desbaterilor înaintea primei instanţe de fond.

ART. 182. — Pentru infracţiunea de presă, proprietarul publicaţiunii este, în toate cazurile, obligat în mod solidar, cu cel condamnat, la plata despăgubirilor civile către partea vătămată.

TITLUL XII

Explicarea unor termeni legali

ART. 183. — In înţelesul acestei legi:

1. In calcularea timpului se socoteşte ziua 24 ore, săptămâna 7 zile, luna 30 zile şi anul 365 zile;
2. timpul de războiu este epoca dela decretarea mobilizării până la data trecerii armatei pe picior de pace.
3. inamic, este puterea străină cu care România sau aliaţii săi se găsesc în stare de războiu, sau faţă de care au luat măsuri militare, în vederea unui războiu iminent;
4. funcţionar public este acela care exercită, în mod voluntar sau obligator, permanent sau temporar, în serviciul Statului, judeţului, comunei sau instituţiilor publice dependente, ori care ar fi modul lor de administrare, o funcţiune sau o însărcinare, de orice natură, fie chiar electivă, retribuită sau nu şi indiferent de chipul în care a fost investit.

Această calitate o au de asemenea preoţii şi militarii.
Nu sunt consideraţi funcţionari publici membrii corpurilor legiuitoare;

5. rude sunt ascendenţii, soţii şi părinţii lor, fraţii şi surorile, copii adoptivi, afinii în linie dreaptă, cumnaţii şi cumnatele.

Persoane legate prin temeinică afecţiune sunt acelea care, în baza legăturilor de familie, prietenie, dragoste sau recunoştinţă îşi poartă o consideraţie deosebită;

6. ameninţarea constă, ori de câte ori legea nu prevede altfel, în săvârşirea de acte sau fapte de natură a inspira persoanei ameninţate temerea unui pericol iminent pentru vieaţa, integritatea corporală, sănătatea, libertatea, onoarea, sau averea ei, ori a uneia din persoanele arătate în art. 130;

7. arme sunt toate acele instrumente sau aparate, care, din momentul confecţionării lor, sunt destinate a servi la atac sau apărare.

Sunt asimilate cu armele orice alte instrumente, aparate, lucruri, substanţe chimice, solide, lichide sau gazoase, cărora, prin întrebuinţare, li s'a dat această destinaţie;

8. ceată sau bandă este adunarea sau întrunirea de cel puţin 3 persoane, întru cât legea nu dispune altfel;

9. loc public este locul deschis sau accesibil publicului, fie prin natura lui, în mod permanent şi absolut, fie prin destinaţiune, în mod temporar şi relativ, fie în mod accidental, datorită unor anumite împrejurări;

10. în public se consideră săvârşit faptul care s'a petrecut:

a) în loc public prin natura lui, independent de prezenţa efectivă a publicului;

b) în loc public prin destinaţie, în momentul în care era deschis publicului;

c) în loc public accidental, în aceleaşi condiţii ca în alineatul precedent, dacă a fost auzit sau văzut de cineva;

d) în loc privat, cu intenţiunea de a fi auzit sau văzut de public şi dacă a fost realmente văzut sau auzit;

e) într'o adunare sau reuniune la care asistă mai multe persoane, cu excepţia reuniunilor de familie;

f) prin orice mijloace de comunicare, destinate a-l aduce la cunoştinţa publicului.

CARTEA II

Crime şi delicte în special

TITLUL I

Crime şi delicte contra Statului

CAPITOLUL I

Crime şi delicte contra siguranţei exterioare a Statului

SECŢIUNEA I

Trădarea

ART. 184. — Cetăţeanul român care săvârşeşte vreo faptă, în scop de a supune teritoriul Statului sau o parte din el suveranităţii unui stat străin, sau de a suprima ori ştirbi independenţa Statului, comite crima de trădare şi se pedepseşte cu muncă silnică pe vieaţă.

Cu aceeaşi pedeapsă se pedepseşte şi faptul săvârşit în scopul de a distruge unitatea Statului.

ART. 185. — Cetăţeanul român care poartă arme contra patriei sale, sau se înrolează în armata unui stat aflat în războiu cu Statul român, comite crimă de trădare şi se pedepseşte cu muncă silnică pe vieaţă.

ART. 186. — Cetăţeanul român care unelteşte sau se pune în înţelegere cu guvernele străine sau cu agenţii lor ori cu partide, asociaţiuni sau grupări străine, cu caracter politic, spre a provoca războiu contra Statului român, spre a înlesni ori aduce ocupaţiunea străină, comite crima de trădare şi se pedepseşte cu muncă silnică pe vieaţă.

Dacă înţelegerea nu şi-a ajuns scopul, pedeapsa este munca silnică dela 5 la 25 ani şi degradarea civică dela 3 la 10 ani.

ART. 187. — Dacă relaţiunile întreţinute de cetăţeanul român, cu supuşii puterii străine, aveau de obiect unul din următoarele fapte, pedeapsa este temniţa grea dela 5 la 10 ani şi degradarea civică dela 3 la 5 ani:

1. îndeplinirea unor acte care să tindă a angaja Statul român la declararea sau menţinerea neutralităţii, sau la declaraţiunea de războiu;

2. acceptarea unor promisiuni, bani, daruri ori alte foloase în scop de a îndeplini acte contrarii interesului naţional în caz de războiu;

3. determinarea altor persoane de a comite faptul prevăzut la punctul 2;

In toate cazurile, pedeapsa este munca silnică, dela 5 la 10 ani, dacă se convenise ca scopurile mai sus să fie atinse printr'o propagandă de presă.

ART. 188. — Comite crimă de trădare şi se pedepseşte cu muncă silnică pe vieaţă cetăţeanul român, care în timp de războiu:

1. predă inamicului sau reprezentanţilor lui, oraşe, porturi, aeroporturi, hidroscale, baze navale, locuri întărite sau orice alte posturi de apărare, fără autorizaţia autorităţilor naţionale competinte;

2. predă instituţiuni sau servicii publice, bastimente, aeronave, stabilimente tehnice, instalaţiuni care servesc armata, magazii, depozite de arme, muniţii sau alte materiale de războiu, fără autorizaţia autorităţilor naţionale competinte;

3. procură inamicului soldaţi, oameni, arme, muniţiuni sau orice materiale de războiu;

4. îndeamnă pe soldaţii armatei române să treacă la inamic;

5. serveşte inamicului de informator sau călăuză în dauna armatei române, ori ascunde pe spionii lui, participă la comploturi, în scopul de a constrânge pe comandantul unei localităţi asediate de a se preda sau capitula;

6. provoacă revolte sau panică în trupele de apărare ale ţării, sau împiedică legătura unităţilor în faţa inamicului;

7. face înrolări, în ţară sau în străinătate, pentru o putere străină în războiu cu România;

8. distruge, incendiază sau pune în stare de neîntrebuinţare, prin orice mijloace, materialele de războiu enumerate la punctele 1 şi 2, precum şi alimente ale armatei române, în dauna acesteia şi în favoarea inamicului.

Orice alte fapte, în afară de cele enumerate mai sus, prin care se dă sprijin inamicului sau se favorizează activitatea lui, se pedepsesc cu muncă silnică de la 5 la 25 ani şi degradare civică dela 3 la 10 ani.

ART. 189. — Pedepsele prevăzute în art. 186 şi 188 se aplică şi când actul încriminat este îndreptat contra unui aliat cu care România luptă în comun.

ART. 190. — Comite crima de trădare prin necredinţă şi se pedepseşte cu muncă silnică pe vieaţă:

1. funcţionarul public, agentul sau prepusul guvernului, care procură sau transmite, în original sau în copie, ori duvulgă în totul sau în parte, fie chiar incomplet sau inexact, unui guvern străin, agenţilor săi sau oricărei alte persoane, fără calitatea de a lua cunoştinţă de ele: planuri, schiţe, desene, fotografii, acte, scripte, ori documente diplomatice secrete, informaţiuni sau notiţe secrete, interesând apărarea teritoriului, siguranţa statului, mobilizarea şi concentrarea armatei şi mobilizarea economică a teritoriului naţional, starea, cantitatea şi calitatea materialului militar, de orice categorie, pieţele întărite, forturile, stabilimentele tehnice, porturile, aeroporturile, bazele navale, hidroscalele, vasele de războiu, aeronavele, arme, muniţiuni, explozibile, sau elementele lor constitutive, maşini, mecanisme sau părţi din ele, ori echipamente sau orice alte referinţe asupra obiectelor sau lucrărilor, care, în interesul apărării naţionale, nu trebuesc divulgate şi care fuseseră încredinţate susnumitelor persoane, sau de care aveau cunoştinţă cu ocaziunea funcţiunii sau însărcinării lor;

2. cetăţeanul român care comite faptul de mai sus, când unul din obiectele sau lucrările prevăzute la alineatul precedent i-au fost încredinţate sub orice titlu, sau de care avea cunoştinţă, fie ofical, fie în virtutea situaţiei, profesiunii sau vreunei misiuni cu care fusese însărcinat;

3. cetăţeanul român care aflându-se în unul din cele două cazuri ale alineatelor precedente, comunică sau divulgă, nu însuşi actul sau documentul secret, ci numai informaţiuni sau ştiinţe trase din ele.

Cu aceeaşi pedeapsă se pedepseşte şi acela care comite acelaşi fapt, după încetarea funcţiunii sau misiunii cu care a fost însărcinat.

ART. 191. — Cetăţeanul român care procură sau transmite în original sau în copie, în total sau în parte, vreunul din planurile, scriptele, documentele menţionate în art. 190, inamicului sau agenţilor lui, ori unei puteri străine, sau agenţilor acesteia, sau care având cunoştinţă de ele, le comunică acelora sau le publică, ori reproduce chiar parţial sau incomplet, comite crima de trădare şi se pedepseşte cu muncă silnică dela 5 la 25 ani şi degradare civică dela 3 la 10 ani.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi în următoarele cazuri:

1. cetăţeanului român, care îşi procură sau deţine, fără calitate de a lua cunoştinţă de ele, planurile, scriptele sau documentele menţionate în art. 190,

2. cetăţeanului român, care ar reproduce în public, după alte publicaţiuni, planurile, scriptele sau documentele din art. 190.

Dacă autorul publicaţiunii sau reproducerii nu este cunoscut, pedeapsa se aplică conform dispoziţiunilor art. 181.

ART. 192. — Comite crima de trădare şi se pedepseşte cu muncă silnică dela 10 la 25 ani şi degradare civică dela 3 la 10 ani:

1. cetăţeanul român, care, făţiş, ori ascunzându-şi identitatea sau naţionalitatea, calitatea sau profesiunea, cu scopul de a comite faptele prevăzute la art. 190, se introduce într'o localitate, zonă de pământ, de apă, sau de aer, unde e oprit accesul în interes militar, cetate, port, aeroport, hidroscală, bază navală, post militar, tabără, cantonament, bivuac, cazarmă, stabiliment tehnic, vas de războiu, magazie de aprovizionare, birou unde se păstrează planuri, documente, scrisori sau alte acte ori hărţi geografice, referitoare la apărarea naţională, cum şi în orice altfel de stabiliment militar cu dependinţele lui;

2. cetăţeanul român, care, prin mijloacele indicate în alineatul precedent, şi în scopul de a comite faptele prevăzute la art. 190, ridică planuri sau face recunoaşteri de căi ferate sau de orice alte mijloace de comunicaţie, ia informaţii sau fotografii ori execută desene, schiţe, asupra oricărui lucru privitor la apărarea teritoriului sau la siguranţa Statului.

ART. 193. — Tentativa crimelor din această secţiune se pedepseşte cu pedeapsa crimei consumate.

SECŢIUNEA II

Spionajul

ART. 194. — Când vreuna din infracţiunile prevăzute de art. 184, 196, 187, 188, 189, 190, 191 şi 192, este comisă de un străin, constituie crima de spionaj şi se pedepseşte cu muncă silnică dela 5 la 15 ani şi degradare civică dela 3 la 10 ani.

Când străinul infractor ar fi din cei angajaţi în serviciul Statului român, pedeapsa este munca silnică dela 10 la 15 ani şi degradarea civică dela 3 la 10 ani.

Tentativa crimei de spionaj se pedepseşte ca şi crima consumată.

In timp de războiu, dispoziţiunile acestei secţiuni se aplică, în măsura în care sunt de acord cu convenţiunile internaţionale referitoare la spionaj.

SECŢIUNEA III

Alte crime şi delicte contra siguranţei exterioare a Statului

ART. 195. — Acela care distruge sau ascunde documente sau acte, care stabilesc drepturi ale statului român în raport cu un stat sau cu un guvern străin, comite crima de compromitere a intereselor de Stat şi se pedepseşte cu temniţă grea dela 5 la 10 ani şi degradare civică dela 3 la 5 ani.

Dacă autorul este chiar păstrătorul sau depozitarul acelor acte sau documente, pedeapsa este munca silnică pe timp mărginit dela 7 la 15 ani şi degradarea civică dela 3 la 10 ani.

ART. 196. — Acela care, prin înrolări sau orice acte de ostilitate, neaprobate de guvern, săvârşite în

țară sau străinătate contra unui stat străin, expune Statul român la un pericol de războiu, comite crima de ostilitate contra Statului și se pedepsește cu temniță grea dela 5 la 10 ani și degradare civică dela 3 la cinci ani, iar dacă, din această cauză a și urmat războiul, pedeapsa este munca silnică pe vieață și degradarea civică pe timp de 10 ani.

Dacă actele de ostilitate sunt de natură numai de a turbura relațiunile guvernului român cu un guvern străin, sau de a expune Statul ori pe cetățenii români, ori unde s'ar găsi ei, la represalii, pedeapsa este temnița grea dela 3 la 6 ani, iar dacă ruperea relațiunilor s'a produs, sau represaliile au avut loc, pedeapsa este temnița grea dela 5 la 10 ani și in ambele cazuri și degradarea civică dela 3 la 5 ani.

ART. 197. — Acela care, prin neglijență, prin neobservarea regulamentelor, instrucțiilor, ordinelor și consemnelor, face posibilă sustragerea, luarea, distrugerea de planuri, scripte, documente, fotografii, schițe relative la cele specificate în art. 190, 191 și 192, ce i-au fost încredințate sau le avea în posesie, în virtutea funcțiunii, situațiunii sau profesiunii sale, sau a unei misiuni cu care a fost însărcinat, le pierde ori dă putința unor persoane neautorizate să cerceteze documentele de mai sus sau să scoată copii de pe ele, comite delictul de neglijență contra siguranței Statului și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 la 3 ani.

Aceeași pedeapsă se aplică și aceluia care, în aceleași condițiuni, divulgă informațiile, indiciile sau dovezile culese în cursul unor cercetări referitoare la infracțiuni de trădare și spionaj.

ART. 198. — Acela care, în timp de războiu, răspândește sau publică svonuri sau informații false, exagerate sau tendențioase, relative la situația economică a țării, la existența vreunei nemulțumiri a populației în privința declarării războiului, a conducerii sau rezultatului lui, precum și acela care, prin aceleași mijloace, sau prin orice alte fapte de natură a provoca panică sau deprimare, ori a cauza scăderea cursului efectelor publice sau private, face posibilă slăbirea sau înfrângerea rezistenței morale a națiunii, față de inamic, comite delictul de defetism și se pe-

depsește cu închisoare corecțională dela 5 la 10 ani, amendă dela 5.000 la 25.000 lei și interdicție corecțională dela 1 la 5 ani, dacă fapta nu ar constitui o infracțiune mai gravă.

Dacă faptele de mai sus sunt comise în urma înțelegerii cu inamicul, sau în scop de propagandă făcută printre militari, constituesc crima de defetism și se pedepsesc cu muncă silnică pe vieață.

ART. 199. — Cetățeanul român sau străinul domiciliat în România, care, în timp de războiu, participă la subscrieri, vărsăminte sau împrumuturi în favoarea statului inamic, sau înlesnește aceste operațiuni, ori procură inamicului animale sau proviziuni, comite crima de necredință față de Stat și se pedepsește cu muncă silnică dela 5 la 10 ani și degradare civică dela 3 la 5 ani.

Pedeapsa de mai sus nu se aplică locuitorilor din teritoriile ocupate de inamic, pentru contribuțiunile impuse și ridicate de puterea ocupantă.

ART. 200. — Acela care nu execută în timp de războiu, în total sau în parte, obligațiile ce derivă dintr'un contract de furnituri, de locațiune de lucrări sau obiecte, încheiat cu autoritatea publică pentru trebuințele armatei sau populației, comite delictul de compromitere a aprovizionărilor și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 ani la 5 ani și interdicție corecțională dela un an la 3 ani.

Dacă neexecutarea contractului provine din neglijență și ocazionează vreo pagubă, culpabilul se pedepsește cu închisoare corecțională dela 3 luni la un an.

Pedepsele prevăzute în alineatele de mai sus și după distincțiunile de acolo, se aplică și cesionarilor, împuterniciților, furnisorilor sau intermediarilor, care, cunoscând scopul aprovizionării, cu rea credință sau prin neglijență fac să nu se îndeplinească obligațiile din contract.

ART. 201. — Acela care săvârșește vreo fraudă, în executarea contractelor sau obligațiilor relative la trebuințele armatei sau populației, comite delictul de fraudă în furnituri publice și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 5 la 10 ani și interdicție corecțională dela 1 la 5 ani.

Când frauda se comite în timp de războiu, faptul constituie crima de fraudă în furnituri publice și se pedepsește cu muncă silnică dela 5 la 15 ani și degradare civică dela 3 la 5 ani.

Cu aceleași pedepse și după distincțiunile de mai sus se pedepsește și acela care, fiind însărcinat de a supraveghea executarea contractelor sau obligațiilor de mai sus, lasă să se comită acte frauduloase.

Dacă faptul din alineatul precedent se comite prin neglijență, pedeapsa este închisoarea corecțională de la 6 luni la 2 ani.

ART. 202. — Tentativa crimelor și delictelor prevăzute în art. 195, 196 și 201, alin. 1 și 2 se pedepsește ca și crima ori delictul consumat.

SECȚIUNEA IV

Dispozițiuni comune

ART. 203. — Când infracțiunile prevăzute de art. 186, alin. 2, 187, 191 192, 195, 196, 197, 198, 199, 200 și 201, sunt comise de un militar, minimum pedepsei privative de libertate, prevăzut pentru fiecare infracțiune în parte, este sporit cu jumătatea acelui minimum, afară de cazul când legile militare ar prevedea o pedeapsă mai mare.

CAPITOLUL II

Crime și delicte contra siguranței interioare a Statului

SECȚIUNEA I

Atentate și comploturi contra persoanei Regelui, a familiei Regale și a formei constituționale a Statului

ART. 204. — Orice atentat contra vieții, integrității corporale sau libertății Regelui, constituie crimă de înaltă trădare și se pedepsește cu muncă silnică pe vieață.

Atentatele de același fel contra Reginei, a Principelui moștenitor sau în contra celorlalți membri ai familiei regale, se pedepsesc cu muncă silnică dela 10 la 25 ani, afară de cazul când faptul ar constitui o infracțiune pedepsită de lege cu o pedeapsă mai mare.

ART. 205. — Orice ofensă adusă în public persoanei Regelui, constituie delictul de ofensă a regalității și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 ani la 5 ani.

Dacă ofensa se aduce contra Reginei, a Principelui moștenitor sau în contra celorlalți membri ai familiei Regale, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 6 luni la 3 ani.

Prin „ceilalți membri ai familiei Regale", se înțeleg ascendenții, descendenții, frații și surorile Regelui, precum și copiii fratelui lui, în ordine masculină.

ART. 206. — Acela care, în public, aduce imputări Regelui pentru actele guvernului său, de care numai miniștrii sunt responsabili, comite delictul de ofensă a autorității regale și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 3 luni la un an și amendă de la 2.000 la 10.000 lei.

Publicarea, reproducerea sau răspândirea de știri false, cu privire la ordinea legală de succesiune la tron și a formei de guvernământ, se pedepsește cu aceleași pedepse.

Acțiunea penală pentru urmărirea infracțiunilor prevăzute în art. 205 și 206, nu poate fi pusă în mișcare decât în urma autorizației date de Ministerul Justiției.

ART. 207. — Acela care săvârșește acte violente, în scop de a schimba forma constituțională a Statului, ordinea legală de succesiune la tron, precum și acela care instigă pe locuitori de a se ridica în contra autorității Regelui, ori puterilor constituționale ale Statului, comite crima de surpare a ordinei constituționale, și se pedepsește cu detențiune grea dela 5 la 10 ani și degradare civică dela 3 la 5 ani.

ART. 208. — Acela care comite vreun act preparator pentru săvârșirea crimelor prevăzute de art. 204 și 207, se pedepsește, în cazul art. 204 cu închisoare corecțională dela 3 la 5 ani, iar în cazul art. 207, cu detențiune simplă dela 3 la 5 ani.

ART. 209. — Constitue delict de uneltire contra ordinei sociale și se pedepsește cu închisoare corec-

țională dela 3 la 7 ani, amendă dela 10.000 la 100.000 lei și interdicție corecțională dela 3 la 5 ani:

1. faptul de a face propagandă pentru instalarea, prin violență, a dictaturii unei clase sociale asupra alteia, ori pentru suprimarea, prin violență, a unei clase sociale sau, în general, pentru răsturnarea, în mod violent, a ordinei sociale existente în Stat;

2. faptul de a constitui sau organiza asociații secrete cu scopul arătat la punctul 1, fie că au ori nu caracter internațional;

3. faptul de a lucra, prin mijloace violente, pentru a produce teroare, teamă, ori dezordine publică, cu scop de a schimba ordinea economică sau socială din România;

4. faptul de a intra în legătură cu vreo persoană sau asociație de caracter internațional, din străinătate sau din țară, în scopul de a primi instrucțiuni sau ajutoare de orice fel pentru pregătirea unei revoluții sociale;

5. faptul de a ajuta, în orice mod, o asociațiune din străinătate sau din țară, care ar avea de scop să lupte, prin mijloacele de sub punctele 1 și 3, contra ordinei economice sau sociale din România;

6. faptul de a se afilia sau a deveni membru al vreuneia din asociațiile prevăzute în punctele 2 și 3 de mai sus.

Când pentru realizarea scopului arătat în alineatele precedente, s'au comis acte de violență contra persoanelor, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 5 la 10 ani, amenda dela 10.000 la 100.000 lei și interdicția corecțională dela 3 la 5 ani, dacă ele nu constitue o infracțiune mai gravă.

SECȚIUNEA II

Alte crime și delicte în contra siguranței interioare a Statului

ART. 210. — Acela care, în scopul de a provoca războiul civil în țară, înarmează pe locuitori sau îi instigă de a se înarma unii contra altora, ori de a săvârși tâlhării și omoruri, oriunde pe teritoriul țării, comite crima de răzvrătire, și se pedepsește cu de-

tențiune riguroasă dela 7 la 10 ani și cu degradare civică dela 3 la 5 ani.

Dacă în urma faptului de mai sus au fost atacate sau ocupate oficii publice, instituții sau lucrări militare, depozite de arme sau alte materiale de războiu, căi ferate ori uzine, pedeapsa este detențiunea grea dela 10 la 15 ani și degradarea civică dela 5 la 8 ani.

Dacă însă s'au săvârșit tâlhării, incendii, distrugeri ori s'au cauzat vătămări grave ale sănătății sau integrității corporale, pedeapsa este munca silnică dela 15 la 25 ani și degradarea civică dela 6 la 10 ani, întru cât faptele nu ar constitui infracțiuni mai grave.

In cazul când s'au comis omoruri, precum și atunci când faptele din alineatul precedent au fost săvârșite prin mașini infernale, explosibile sau alte mijloace similare, pedeapsa este munca silnică pe vieață.

ART. 211. — Acela care, în scopul de a provoca insurecțiune contra puterii Statului, organizează sau face să se organizeze trupe armate, ori le procură sau le înlesnește procurare de rme sau munițiuni, comite crima de insurecțiune armată, și se pedepsește cu muncă silnică dela 15 la 25 ani și degradare civică dela 5 la 10 ani, iar dacă insurecțiunea s'a produs, pedeapsa este munca silnică pe vieață.

Art. 212. — Comite crima de uzurpare militară și se pedepsește cu detențiune grea dela 5 ani la 10 ani și degradare civică dela 3 ani la 5 ani, acela care, în scopul de a produce dezordine în Stat sau a-i primejdui siguranța, săvârșește vreunul din faptele următoare :

1. ia comanda militară a unei trupe, localități, cetăți sau a unui post, bastiment de războiu sau loc întărit;

2. continuă a exercita comanda ce i s'a revocat;

3. angajează sau înrolează, ori face să se angajeze sau să se înroleze soldați;

4. ține adunată oștirea în contra ordinelor ce i s'au dat, de a o libera sau a o trece la vatră.

ART. 213. — Acela care exercită, în mod ilegal, o funcție cu caracter politic, sau continuă a o exercita în mod ilegal, comite crima de uzurpare politică, și

se pedepseşte cu detenţiune grea dela 5 la 15 ani şi cu degradare civilă dela 3 la 8 ani.

ART. 214. — Acela care, putând dispune de forţa publică, ordonă mişcarea acestei forţe sau întrebuinţarea ei în contra înrolării sau adunării de oameni, în vederea întocmirii oştirii legale, comite crima de împiedecare a organizării armatei, şi se pedepseşte cu detenţiune grea dela 5 la 10 ani şi degradare civică dela 3 la 5 ani.

Când ordinul a fost executat, pedeapsa este detenţiunea grea dela 10 la 15 ani, şi degradarea civică dela 5 la 10 ani.

ART. 215. — Acela care, prin cuvinte, scrieri, gesturi sau acte, aduce ofensă, în public, naţiunii sau Statului Român, precum şi acela care aduce jignire simţimântului naţional prin injurii aduse eroilor consacraţi ai neamului, comite delictul de ofensă a naţiunii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani, amendă dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 5 ani.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care răspândeşte în străinătate ştiri neadevărate, tendenţioase sau exagerate, care ating onoarea sau vatătă interesele naţiunii sau Statului Român.

Dacă faptele se comit prin presă, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 6 ani, amenda dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 5 ani.

ART. 216. — Acela care, prin cuvinte, gesturi sau acte, exprimă dispreţ sau batjocură pentru drapelul ţării, pentru marca ori emblemele de care se servesc autorităţile civile sau militare, ca semne ale calităţii lor, ori alte semne ale autorităţilor publice, comite delictul de ofensă a simbolului naţional şi se pedepseşte cu închisoarea corecţională dela 2 luni la un şi cu amendă dela 2.000 la 10.000 lei.

ART. 217. — Funcţionarii publici care, prin înţelegere prealabilă, în mod colectiv, refuză a îndeplini serviciul public sau suspendă funcţionarea acestuia, periclitând interesele generale publice, comit delictul de coaliţiune a funcţionarilor contra siguranţei Statului şi se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Dacă faptul de mai sus se comite în urma înţelegerii între autorităţile civile şi militare, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 5 ani.

Instigatorii se pedepsesc, în cazul primului alineat, cu închisoare corecţională dela unul la 3 ani, iar în cazul alin. 2, cu închisoare corecţională dela 3 la 6 ani.

ART. 218. — Acela care, prin orice mijloace, instigă direct pe militari sau asimilaţii lor de a nu se supune legilor sau de a-şi călca jurământul, sau alte obligaţiuni militare, ori instigă pe cei dela vatră să nu răspundă chemării, comite delict de instigare antimilitară şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unul la 3 ani, amendă dela 2.000 la 15.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi în cazul când instigarea se adresează personalului civil al serviciilor militare indispensabile apărării naţionale.

Când instigarea ar fi referitoare la comiterea de acte, în scopul de a micşora producţiunea necesară apărării naţionale, sau de a împiedeca repararea sau transportarea materialului necesar unei asemenea apărări, ori la distrugerea acestui material, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 6 ani, amenda dela 5.000 la 15.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

In toate cazurile prevăzute de acest articol, dacă instigarea a fost urmată de efect, se aplică pedepsele de mai sus, însă minimum închisorii corecţionale va fi îndoit, afară de cazul când faptul ar constitui o infracţiune pedepsită mai grav.

CAPITOLUL III

Crime şi delicte contra Şefilor statelor străine, a reprezentanţilor şi a simbolului acestor state

ART. 219. — Acela care, pe teritoriul Statului român, comite, contra şefului unui stat străin, atentatul prevăzut de art. 204, se pedepseşte cu temniţă grea dela 10 la 15 ani, afară de cazul când s'ar cu-

veni o pedeapsă mai gravă, conform acestui cod, iar când atentatul a avut ca rezultat moartea şefului statului străin, cu muncă silnică pe vieaţă.

ART. 220. — Acela care, pe teritoriul ţării, aduce ofensă în contra persoanei şefului unui stat străin, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 3 ani.

ART. 221. — Acela care săvârşeşte vreo infracţiune în contra integrităţii corporale, libertăţii sau onoarei unui agent diplomatic străin, acreditat pe lângă guvernul român, sau a unui memebru al vreunei misiuni diplomatice străine, cunoscând calitatea acestora, se pedepseşte cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârşită, a cărui maximum se măreşte cu o pătrime.

Injuria, calomnia şi defăimarea nu pot fi urmărite decât dacă cel lezat şi-a exprimat această dorinţă.

ART. 222. — Acela care smulge, distruge, deteriorează, în public, în scop de dispreţ sau batjocură, drapelul sau orice emblemă a unui stat, atunci când au fost arborate sau întrebuinţate, conform dreptului intern român, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela o lună la un an.

ART. 223. — Acţiunea penală pentru delictele prevăzute de art. 220 şi 222 nu poate fi pusă în mişcare decât în caz de reciprocitate, cu autorizarea Ministerului Justiţiei, şi numai dacă guvernul străin şi-a exprimat dorinţa.

Dacă condiţiile de reciprocitate lipsesc, atunci se aplică dispoziţiunile prevăzute în Titlurile XIII şi XIV.

CAPITOLUL IV

Delictul contra siguranţei statelor străine, dreptului păcii şi bunelor relaţiuni internaţionale

ART. 224. — Acela care, pe teritoriul Statului român pregăteşte contra siguranţei interioare sau exterioare a unui stat, care nu se găseşte în războiu cu România, vreuna din infracţiunile prevăzute în Titlul I din Cartea II a acestui cod comite delictul contra siguranţei statului străin, şi se pedepseşte cu detenţiune simplă dela 6 luni la 3 ani.

ART. 225. — Comite delictul contra bunelor relaţiuni internaţionale şi se pedepseşte cu detenţiune simplă dela 2 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 20.000 lei:

1. acela care, răspândind, prin orice mijloace, ştiri false, ori documente denaturate sau falsificate, pune în pericol relaţiile amicale internaţionale ale României cu un alt stat;

Urmărirea nu se poate face decât după cererea Ministerului Justiţiei.

2. acela care, în scopul de a forţa Statul Român să întreprindă un războiu de agresiune, excită opinia publică în acest sens, prin o propagandă, directă, făcută prin orice mijloace precum şi acela care, prin aceleaşi mijloace, în cursul negocierilor diplomatice pentru soluţionarea unui diferend internaţional, sau când acest diferend se găseşte pendinte în faţa forurilor internaţionale competinte, deslănţue, o agitaţie populară, pentru a exercita o presiune asupra guvernului în favoarea războiului, împiedecând astfel libertatea de acţiune a acestuia.

Infracţiunea prevăzută mai sus nu se pedepseşte, dacă a fost determinată prin vreo acţiune provocatoare externă.

ART. 226. — In cazurile art. 224 şi 225, acţiunea penală nu poate fi pusă în mişcare decât dacă reciprocitatea e asigurată şi pentru Statul Român, prin legile statului străin, contra căruia s'a organizat atentatul sau este îndreptată propaganda.

CAPITOLUL V

Dispoziţiuni comune

ART. 227. — Când două sau mai multe persoane, de comun acord, au luat hotărîrea de a săvârşi vreuna din crimele prevăzute de art. 184, 185, 186, 188, 204, 207, 210 şi 211, comit complot.

Complotul, ce are de scop săvârşirea vreuneia din infracţiunile prevăzute în art. 184, 185, 186, 188, 204 şi 211, se pedepseşte cu temniţă grea dela 3 la 5 ani, şi degradare civică dela 2 la 3 ani, dacă nu a fost urmat de un act preparator, iar în caz contrar cu

temniţă grea dela 5 la 10 ani şi degradare civică dela 3 la 5 ani.

Complotul pentru săvârşirea infracţiunilor prevăzute în art. 207 şi 210 se pedepseşte cu detenţiune riguroasă dela 3 la 5 ani, şi degradare civică dela 2 la 3 ani, dacă nu a fost urmat de un act preparator, iar în caz contrar cu detenţiune riguroasă dela 5 la 10 ani şi degradare civică dela 3 la 5 ani.

ART. 228. — Acela care, având cunoştinţă despre un complot sau despre pregătirea uneia din crimele prevăzute la art. 204 şi 207, omite să denunţe aceasta, când era încă timp de a se impiedeca consumarea faptului, comite delictul de omisiune a denunţării complotului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 2 ani.

Infractorul nu se pedepseşte când se constată că este rudă sau legat prin o temeinică afecţiune de vreunul din acei care urmau a fi denunţaţi, sau dacă denunţarea ar fi expus la un pericol ireparabil pe denunţător sau pe vreuna din persoanele prevăzute la art. 130, precum şi atunci când din împrejurări ar rezulta că denunţarea nu mai era necesară.

ART. 229. — Când vreuna din infracţiunile prevăzute în prezentul titlu se comite de o ceată, instigatorii şi conducătorii acesteia se pedepsesc cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită, al cărei minimum şi maximum se sporesc cu 1/4, fără a se putea depăşi maximum general al pedepsei.

ART. 230. — Instigarea neurmată de efect la vreuna din crimele din acest titlu, se pedepseşte cu o pedeapsă de un grad mai jos decât aceea prevăzută pentru crima la care a instigat.

Complicii, tăinuitorii şi cei cari vor fi favorizat pe infractori la infracţiunile din acest titlu se pedepsesc ca şi autorii.

ART. 231. — In cazurile art. 227 nu se pedepsesc aceia care, făcând parte dintr'un complot, îl denunţă autorităţilor, mai înainte de a fi fost descoperit şi de a se fi început săvârşirea faptei proiectate.

De asemenea nu se pedepsesc aceia care, după începerea executării vreuneia din infracţiunile cuprinse în acest titlu, le denunţă autorităţii, mai înainte de

a fi descoperite şi în timp util, astfel ca să fie împiedecată consumarea lor.

Acei participanţi care, după ce urmărirea a fost începută sau infractorii descoperiţi, vor înlesni arestarea acestora, se pedepsesc în caz de crimă cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani, iar în caz de delict cu o pedeapsă cuprinsă între minimum special al pedepsei şi jumătatea acestui minimum.

TITLUL II

Delicte în contra exerciţiului drepturilor politice şi cetăţeneşti

ART. 232. — Acela care, prin violenţă sau ameninţare, impiedecă pe un cetăţean să-şi exercite drepturile sale politice sau cetăţeneşti, comite delictul de impiedecare a drepturilor politice sau cetăţeneşti, şi se pedepseşte cu detenţiune simplă dela 3 luni la un an şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 233. — Dacă faptul prevăzut în articolul 232 s'a săvârşit în urma unei înţelegeri prealabile, spre a fi executat, fie în toată ţara, fie într'un judeţ, într'o plasă sau comună, pedeapsa este detenţiunea simplă dela unu la 2 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 234. — Dacă vreunul din faptele prevăzute în art. 232 şi 233 se săvârşeşte de un funcţionar public, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 235. — Acela care, prin orice mijloace, impiedecă exerciţiul liber al dreptului electoral sau care falsifică în mod esenţial lucrările sau actele de preparare ori executare ale operaţiunii electorale sau de constatare a rezultatului acesteia, comite delictul de fraudă electorală şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni.

Dacă faptul este comis de o persoană însărcinată de a conduce, supravegnea sau asista la operaţiunea electorală, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

Acţiunea penală, dacă nu a fost pusă în mişcare de partea vătămată sau Ministerul public, poate fi pusă în mişcare şi susţinută de un număr de 20 alegători

TITLUL III

Crime şi delicte contra administraţiei publice

CAPITOLUL I

Delicte săvârşite de funcţionarii publici

SECŢIUNEA I

Delapidarea

ART. 236. — Funcţionarul public care-şi insuşeşte sau deturnează bani sau alte lucruri mobile, ce îi sunt date, în virtutea funcţiunii sale, spre administrare sau păstrare, comite delictul de delapidare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 4 la 6 ani, amendă dela 5.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani.

In toate cazurile judecătorul poate pronunţa prin hotărîrea de condamnare şi pierderea drepturilor la pensiune.

ART. 237. — Delictul de delapidare se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 la 10 ani, amendă dela 5.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani, dacă pentru săvârşirea delapidării sau pentru acoperirea ei, ori pentru împiedicarea descoperirii ei, sau pentru păstrarea profitului ce derivă din ea, culpabilul a săvârşit vreun fals, vreo distrugere de acte sau orice delict, care nu se pedepseşte mai grav decât delapidarea.

SECŢIUNEA II

Nedreptele luări

ART. 238. — Funcţionarul public care, prin orice mijloace sileşte o persoană să dea bani sau alt profit, la care nu este obligată, după lege, comite delictul de nedreaptă luare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani, amendă dela 5.000 la 15.000 lei şi interdicţie corecţională dela 6 luni la 2 ani.

ART. 239. — Funcţionarul public care, în exerciţiul funcţiunii sale, profitând de eroarea altuia, primeşte sau reţine dela acesta, pentru sine sau pentru altul, bani sau orice alt folos, comite delictul de profit prin eroare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 3.000 la 6.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 240. — Funcţionarul public care, după ce a îndeplinit un act în virtutea funcţiunii sale, şi la care era obligat în temeiul acesteia, primeşte dela cineva, el însuşi direct sau prin altă persoană, cu consimţimântul său, bani sau alt folos, comite delictul de remuneraţie injustă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an, amendă dela 2.000 la 3.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 241. — Funcţionarul public care, în virtutea funcţiunii sale, având supravegherea sau controlul direct al unei întreprinderi sau instituţii private, primeşte sub orice formă vreo însărcinare dela o asemenea întreprindere sau instituţie, mai înainte de a se fi îndeplinit trei ani dela data pensionării lui, sau de când a părăsit funcţia prin demisie, destituire sau revocare, comite delictul de folos nedrept şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani şi amendă dela 5.000 la 15.000 lei.

Conducătorii unor asemenea întreprinderi se socotesc complici la comiterea faptului de mai sus.

SECŢIUNEA III

Neglijenţa în funcţiuni

ART. 242. — Funcţionarul public care, prin neglijenţă, neprevedere sau uşurinţă în supravegherea sau paza banilor, valorilor, actelor sau oricăror lucruri ce i-au fost încredinţate, în virtutea funcţiunii sale, va fi pricinuit sustragerea sau distrugerea lor, comite delictul de neglijenţă în funcţiune şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

SECŢIUNEA IV

Refuzul de serviciu datorit legalmente

ART. 243. — Funcţionarul public care, pe nedrept, refuză, omite sau întârzie îndeplinirea unui act, la care este obligat în virtutea funcţiunii sau serviciului său, comite delictul de refuz de serviciu datorit legalmente şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 244. — Funcţionarul public care, în afară de cazul prevăzut de art. 217, părăseşte funcţiunea, serviciul sau lucrarea, în scop de a prejudicia interesele funcţiunii sau serviciului, comite delictul de părăsire individuală a funcţiunii publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 luni.

SECŢIUNEA V

Abuzul de putere

ART. 245. — Funcţionarul public care, uzurpând o atribuţiune, sau abuzând de puterea sa legală, sau depăşind limitele competinţei sale, ori nesocotind sau violând formalităţile prescrise de lege, ori abătându-se în orice alt mod dela îndatoririle inerente funcţiunii sale, săvârşeşte un act pe care legea nu-l consideră infracţiune, în scopul de a procura cuiva, pe nedrept, vreun folos sau de a-i cauza o pagubire de orice fel, comite delictul de abuz de putere şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi atunci când faptul se săvârşeşte în scopul de a constrânge pe nedrept o persoană, să facă, să omită sau să sufere ceva.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 246. — Funcţionarul public care, fără just motiv, face uz de forţa armată, întru cât acest fapt nu ar constitui o infracţiune mai gravă, sau în urma lui nu s'ar fi produs vreo infracţiune mai gravă, comite delictul de abuz de autoritate şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela 1 la 3 ani.

ART. 247. — Funcţionarul public care, aparţinând unei anumite puteri în stat, face, pe nedrept, acte ce

intră în atribuţiile altei puteri, sau prin orice mijloace împiedecă, zădărniceşte sau îngreunează exerciţiul funcţiunilor acesteia, comite delictul de exces de putere şi se pedepseşte cu închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 248 — Funcţionarul public care, în exerciţiul funcţiunii sale, adresează vreunei persoane injurii sau întrebuinţează faţă de ea violenţă, întru cât faptul nu constitue o infracţiune mai gravă, comite delictul de purtare abuzivă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni.

SECŢIUNEA VI

Dispoziţiuni comune

ART. 249. — In afară de cazurile în care legea stabileşte pedepse speciale pentru crimele ori delictele săvârşite de funcţionari publici, aceia care au participat la crime sau delicte pe care, în virtutea funcţiunii lor erau datori a le preveni, împiedeca, descoperi sau urmări. se pedepsesc conform prevederilor legii pentru acele infracţiuni, putându-se adăuga la pedeapsă un spor până la 5 ani în caz de crimă şi până la 3 ani în caz de delict, fără a se putea depăşi maximum general al pedepsei.

CAPITOLUL II

Delicte săvârşite de funcţionari sau particulari

SECŢIUNEA I

Darea şi luarea de mită

ART. 250. — Acela care dă, oferă sau promite unui funcţionar public, fie direct, fie indirect, bani sau orice alt profit, ce după lege nu i se cuvine, pentru a-l determina să îndeplinească, să nu îndeplinească, sau să întârzie îndeplinirea unui act privitor la funcţiunea sa, ori să facă un act contrar îndatoririlor funcţiunii sale, comite delictul de mituire şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 3 ani şi amendă dela 5.000 la 10.000 lei.

Dacă faptul se săvârşeşte faţă de o persoană care deţine un mandat electiv ori faţă de un judecător, jurat sau funcţionar public însărcinat cu predarea, recepţia sau supravegherea unor furnituri sau lucrări publice, ori cu stabilirea sau încasarea impozitelor, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 5 ani şi amenda dela 5 000 la 15.000 lei.

Dacă propunerea de mituire n'a fost acceptată, mituitorul se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni.

Nu se socoteşte mituire faptul comis în condiţiile art. 238

Nu se pedepseşte pentru mituire persoana care a dat mită, dacă i-a fost pretinsă şi dacă prin refuzul ei ar fi suferit o pagubă inevitabilă şi importantă în raport cu situaţia sa materială.

ART. 251. — Funcţionarul public care, în scopul arătat în articolul precedent, pretinde sau primeşte, fie direct, fie indirect, bani sau orice alt folos ce nu i se cuvine, ori acceptă o astfel de promisiune sau nu o respinge, comite delictul de luare de mită şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani, amendă dela 5.000 la 15.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 5 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani, amenda dela 5.000 la 15.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 5 ani, dacă faptul se comite de către o persoană care deţine un mandat electiv, de un judecător, jurat sau funcţionar public însărcinat cu predarea, recepţia sau supravegherea unor furnituri sau lucrări publice, ori stabilirea sau încasarea impozitelor.

Delictul luării de mită se pedepseşte, în cazul prevăzut în alin. 1, cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani, amendă dela 5.000 la 15.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani, iar în cazul prevăzut în alin. 2, cu închisoare corecţională dela 3 la 8 ani, amendă dela 5.000 la 15.000 lei şi interdicţie corecţională dela 3 la 6 ani, dacă cel mituit a săvârşit, din această cauză, un act nedrept sau ilegal.

In toate cazurile de dare şi luare de mită, banii sau darurile ori valoarea lor se iau în folosul fondului amenzilor.

SECŢIUNEA II

Traficul de influenţă

ART. 252. — Acela care, prevalându-se de trecerea sau influenţa reală sau presupusă ce ar avea pe lângă un funcţionar public, primeşte direct sau indirect sau face să i se promită lui sau altuia vreun dar, folos sau remuneraţie pentru intervenţia sa pe lângă acel funcţionar, ca să facă sau să nu facă vreun act ce intră în cadrul atribuţiilor sale, comite delictul de trafic de influenţă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

Dacă culpabilul primeşte direct sau indirect, sau face să se dea sau să se promită, lui sau altuia, vreun dar, folos sau remuneraţie, sub pretext că trebue să cumpere favoarea vreunui funcţionar public, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani, amenda dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

Lucrurile primite sau valoarea lor se iau în folosul fondului amenzilor.

SECŢIUNEA III

Ultrajul

ART. 253. — Acela care, prin cuvinte, gesturi sau acte, aduce atingere onoarei sau prestigiului unui funcţionar public, în timpul exerciţiului funcţiunii sau pentru fapte îndeplinite în exerciţiul funcţiunii, în prezenţa acestuia ori prin mijloace de comunicare directă, comite delictul de ultraj contra funcţionarului public şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

Dacă ultrajul se comite în şedinţă publică, contra unui judecător, reprezentant al Minsterului public, sau jurat, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la un an şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 254. — Acela care săvârşeşte faptul prevăzut în art. 253, contra unei adunări legiuitoare, unei comisiuni sau unui membru al acestei adunări, ori

contra unui corp administrativ sau judiciar, ori contra unei autorităţi, în prezenţa acestora şi în exerciţiul funcţiunii lor, comite delictul de ultraj contra autorităţii publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 255. — Dacă faptul prevăzut de art. 253 şi 254 este sărvârşit prin acte de violenţă sau ameninţări grave, constitue delictul de ultraj cu violenţă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani, iar dacă s'au cauzat vătămări grave ale sănătăţii sau integrităţii corporale, cu închisoare corecţională dela unu la 4 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 4 ani.

Dacă s'au cauzat infirmităţi sau moartea, se aplică pedepsele prevăzute pentru acele infracţiuni, sporite cu 1/4, fără a se putea depăşi maximum general al pedepsei.

In cazul când faptele arătate mai sus se săvârşesc cu ocazia unei adunări publice sau unei manifestaţiuni ori procesiuni pe străzi, pedeapsa este aceea prevăzută de lege pentru aceste fapte, după distincţiunile din alineatele precedente, sporită cu 1/4, fără a se putea însă depăşi maximum general al pedepsei.

SECŢIUNEA IV

Alte infracţiuni comise de funcţionari sau particulari

ART. 256. — Funcţionarul public care, după ce a fost suspendat, destituit, înlocuit sau pus în retragere, continuă să exercite funcţiunea, comite delictul de exerciţiu abuziv de funcţiune şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Sunt pasibili de aceeaşi pedeapsă preoţii caterisiţi şi călugării plecaţi sau excluşi din mânăstiri precum şi membrii clerului hirotoniţi de episcopi, ce nu au jurisdicţie pe teritoriul Ţării şi nerecunoscuţi de episcopii locului, dacă îndeplinesc funcţiuni bisericeşti sau continuă a purta hainele bisericeşti sau călugăreşti.

ART. 257. — Acela care-şi asumă o putere sau funcţiune publică pe care nu o are, sau atribuţiunile inerente unei astfel de puteri sau funcţiuni şi îndeplineşte acte ce intră în exerciţiul acestora, comite delictul de uzurpare de funcţiune şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

CAPITOLUL III

Crime şi delicte comise de particulari

SECŢIUNEA I

Rebeliunea

ART. 258. — Acela care săvârşeşte acte de violenţă sau întrebuinţează ameninţări grave faţă de o Adunare Legiuitoare, de o comisiune a acesteia, sau de un reprezentant al lor, în scopul de a împiedeca, în orice mod, exerciţiul liber al mandatului sau funcţiunii lor, sau de a-i constrânge ca să ia sau să nu ia o hotărîre sau dispoziţiune, comite crima de rebeliune contra Aduănării Legiuitoare şi se pedepseşte cu detenţiune riguroasă dela 3 la 5 ani şi degradare civică dela unu la 3 ani.

ART. 259. — Dacă faptul prevăzut în articolul precedent se săvârşeşte faţă de guvern, de un corp administrativ sau judiciar, sau de o autoritate publică, constitue delictul de rebeliune contra autorităţii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 260. — Când faptele prevăzute în art. 258 şi 259 se săvârşesc de o ceată, pedeapsa pentru membrii cetei este aceea prevăzută în aceste articole, iar pentru instigatori şi conducători în cazul art. 258 detenţiunea riguroasă dela 4 la 6 ani şi degradaţiunea civică dela unu la 3 ani, iar în cazul art. 259 închisoarea corecţională dela 3 la 6 ani şi interdicţia corecţională dela unul la 2 ani.

ART. 261. — Când faptul prevăzut de art. 258, se săvârşeşte în contra unui funcţionar public, in exerciţiul funcţiunii, întru cât nu este o infracţiune mai gravă, constitue delictul de rebeliune contra func-

ţiunii publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani.

ART. 262. — Dacă prin faptele prevăzute în această secţiune s'au cauzat infirmităţi, pedeapsa se sporeşte cu un plus până la 2 ani, iar dacă s'a cauzat moartea, cu un plus până la 4 ani, fără a se putea depăşi însă maximum general al pedepsei.

SECŢIUNEA II

Ruperea de sigilii şi sustragerea de sub sechestru

ART. 263. — Acela care înlătură sau distruge sigiliile legal aplicate, comite delictul de rupere de sigilii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 4.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi custodelui, atunci când ruperea sigiliilor s'a săvârşit din culpa sa.

Dacă faptul este sărvârşit chiar de însuşi custodele, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani, amenda dela 2.000 la 4.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 264. — Acela care sustrage, în totul sau în parte, bunuri legal sechestrate, comite delictul de sustragere a bunurilor sechestrate şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 4.000 lei.

ART. 265. — Acela care sustrage, în totul sau în parte, bunuri legal sechestrate cu aplicare de sigilii, comite delictul de sustragere de sub sigilii şi se pedepseşte cu închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Dacă acest fapt s'a săvârşit prin vreunul din modurile arătate în art. 263, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 2 ani şi amenda dela 2.000 la 6.000 lei.

Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente le săvârşeşte custodele sechestrului, sau proprietarul căruia i-au fost lăsate în păstrare bunurile sehestrate, ori, cu ştirea acestora, o altă persoană, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani şi amenda dela 2.000 la 8.000 lei.

SECŢIUNEA III

Alte infracţiuni comise de particulari

ART. 266. — Acela care, prin orice mijloace, împiedică sau turbură libera concurenţă în licitaţiile care se fac de autorităţile publice sau înlătură pe concurenţi dela acestea, comite delictul de împiedecare a concurenţii în licitaţii publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 10.000 lei.

Dacă acest fapt este săvârşit de mai multe persoane înţelese în acest scop, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amenda dela 2.000 la 10.000 lei.

Pedeapsa din alin. 1 se aplică şi ofertantului sau concurentului care cere sau primeşte, direct sau indirect, bani. promisiuni sau orice alt profit şi apoi, datorită acestei cauze, se abţine de a participa la vânzare sau licitaţie, ori îşi retrage oferta.

ART. 267. — Acela care intră sau iese din ţară, prin alte locuri decât cele destinate trecerii călătorilor, sau chiar prin acestea, dar în ascuns, comite delictul de trecere frauduloasă a frontierii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care a înlesnit trecerea frontierii în condiţiunile de mai sus.

ART. 268. — Expulzatul care, fără autorizaţie, reintră în ţară, comite delictul de trecere neautorizată a frontierii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 2 ani.

După executarea pedepsei infractorul va fi din nou expulzat.

TITLUL IV

Delicte contra administraţiunii justiţiei

CAPITOLUL I

Delicte contra activităţii judiciare

SECŢIUNEA I

Denunţarea calomnioasă

ART. 269. —Acela care printr'o plângere scrisă adresată unei autorităţi acuză pe altul de săvârşirea

unei crime sau delict, ştiind că denunţarea sa este mincinoasă, ori cu ştiinţă inventează sau produce contra lui probe mincinoase, comite delictul de denunţare calomnioasă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Dacă denunţarea se referă la o contravenţie sau la infracţiune disciplinară, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la un an şi amenda dela 2.000 la 3.000 lei.

Când cel acuzat pe nedrept a fost condamnat, din această cauză, se aplică pedeapsa pentru mărturie mincinoasă.

ART. 270. — Acţiunea penală, pentru delictul din art. 269, se pune în mişcare numai la plângerea prealabilă a părţii vătămate, iar în cazul când acuzarea a fost constatată mincinoasă prin hotărîre judecătorească definitivă, acţiunea penală în contra denunţătorului se pune în mişcare din oficiu.

ART. 271. — Acela care, având cunoştinţă despre fapte sau probe, prin care s'ar dovedi inocenţa unei persoane aflate în arest preventiv sau condamnate pe nedrept şi nu le comunică acesteia sau autorităţii în drept, deşi ar putea-o face, fără vreun prejudiciu pentru sine, pentru rudele sale sau pentru altă persoană nevinovată, comite delictul de nedenunţare culpabilă, şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

SECŢIUNEA II

Deţinerea şi arestarea ilegală

ART. 272. — Funcţionarul care, în vreunul din modurile prevăzute în art. 245, arestează, deţine ori reţine pe cineva, sau ordonă să se facă acestea, comite delictul de arestare ilegală şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 273. — Funcţionarul public care, având atribuţia de a supraveghea executarea pedepselor privative de libertate sau a arestării preventive, abuzează de acest drept şi reţine pe condamnat sau arestat, după expirarea termenului legal, precum şi funcţionarul public care arestează, deţine sau reţine pe cineva, sau ordonă să se facă acestea, în alte localuri, decât cele determinate prin lege sau regulament, comite delictul de executare ilegală a arestării şi se pedepseşte cu închisoarea corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 274. — Delictele prevăzute în art. 272 şi 273 se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani, dacă:

1. din faptul săvârşit a rezultat o vătămare a sănătăţii sa integrităţii corporale pentru victimă, sau dacă a fost supusă la violenţă sau tortură, când aceasta nu constitue o infracţiune mai gravă;

2. arestarea a ţinut mai mult de o lună.

ART. 275. — Funcţionarul public care, luând cunoştinţă, în orice mod, despre vreo arestare, reţinere sau deţinere ilegală, nu face cercetările necesare şi nu ia dispoziţiuni legale în termen de 48 ore, deşi aceasta era o datorie inerentă funcţiunii sale, comite delict de tolerarea arestării ilegale şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 276. — Funcţionarii penitenciarelor sau institutelor destinate executării pedepselor sau măsurilor de siguranţă, care primesc şi internează o persoană în penitenciar sau institut, fără mandat sau ordin legal al autorităţii competente, comit delictul de internare ilegală şi se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an.

SECŢIUNEA III

Mărturia mincinoasă şi jurământul fals

ART. 277. — Acela care, în materie criminală sau corecţională, depunând ca martor sub jurământ înaintea unei instanţe sau referindu-se la un jurământ anterior prestat, face afirmaţiuni mincinoase, sau nu spune tot ce ştie privitor la împrejurări esenţiale pentru judecată, asupra cărora este întrebat, în mod special, comite delictul de mărturie mincinoasă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 4 ani.

Dacă din acest fapt rezultă o condamnare la o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 5 ani, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani, iar dacă rezultă o condamnare la o pedeapsă mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 10 ani şi interdicţia corecţională dela 3 la 6 ani.

ART. 278. — Dacă faptul prevăzut în alin. 1 al art. 277, se săvârşeşte în materie disciplinară sau de contravenţie, ori într'un proces civil, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la un an şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 279. — Dispoziţiunile prevăzute în art. 277 şi 278 se aplică şi expertului, traducătorului şi interpretului. Informatorului i se aplică aceeaşi pedeapsă redusă la jumătate.

ART. 280. — Acela care, prin orice mijloace, încearcă să determine pe un martor, informator, expert, traducător sau interpret, la săvârşirea faptelor prevăzute de art. 277 şi 278, comite delictul de corupere de martor şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni.

ART. 281. — Pentru infracţiunile prevăzute în art. 277, 278 şi 279 nu se pedepseşte :

1. acela care, dacă ar fi făcut afirmaţiuni adevărate sau ar fi spus tot adevărul, s'ar fi acuzat de o infracţiune pe sine, sau ar fi acuzat pe o persoană din cele prevăzute în art. 130, sau şi-ar fi cauzat lui sau acelei persoane un grav prejudiciu în ce priveşte onoarea sau libertatea;

2. acela care, din cauza calităţi personale sau profesionale, avea dreptul să refuze a fi ascultat ca martor su ca expert, ori ca traducător sau interpret, dar instanţa de judecată nu l-a avertizat asupra acestui drept al său;

3. acela care îşi retrage mărturia sau declaraţia mincinoasă, mai înainte de a se fi deschis acţiunea penală contra sa şi mai înainte de a se fi produs prin faptul său vreun prejudiciu pentru cineva.

ART. 282. — Acela care, în calitate de parte într'un proces, face sub jurământ, declaraţie mincinoasă, în condiţiunile art. 277, comite delictul de jurământ fals şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela 6 luni la 2 ani.

Dacă partea retractează declaraţia făcută sau jurământul, înainte de pronunţarea hotărîrii, nu se pedepseşte.

SECŢIUNEA IV

Tăinuirea de bunuri

ART. 283. — Acela care, în scop de a obţine, pentru sine sau pentru altul, un folos material, primeşte sau dobândeşte sub orice titlu, sau ascunde un lucru, ori contribue, în orice mod, la înstrăinarea sau ascunderea acestuia, ştiind că provine dintr'o crimă sau delict, comite delictul de tăinuire de bunuri şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

SECŢIUNEA V

Favorizarea infractorilor

ART. 284. — Comite delicte de favorizare a infractorului :

1. acela care, fără să fi avut o înţelegere prealabilă cu autorul sau complicele, înainte de comiterea infracţiunii, dă ajutor sau protecţie acestora, pentru a eluda sau zădărnici cercetările sau alte acte de procedură ale autorităţilor, ori pentru a se sustrage dela acestea, sau dela executarea pedepsei;

2. acela care, în condiţiunile alineatului precedent dă ajutor autorului sau complicelui, ca să-şi asigure folosul sau produsul infracţiunii;

3. acela care ascunde cadavrul unei persoane, victimă a unei crime sau a unui delict.

Delictul de favorizare a infractorului se pedepseşte cu închisoarea corecţională dela 3 luni la 2 ani şi cu amendă dela 2.000 la 10.000 lei, când infractorul favorizat a comis o crimă, cu închisoare corecţională dela o lună la un an, când acesta a comis un delict şi cu amendă până la 5.000 lei, când infracţiunea favorizată este o contravenţiune. Pedeapsa nu poate depăşi în niciun caz pe aceea a complicelui.

ART. 285. — Dacă faptele prevăzute în art. 284 se săvârşesc în scopul de a obţine pentru sine sau pentru altul un folos material, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la 2 ani, amenda dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 286. — Funcţionarul public care nu denunţă sau întârzie să denunţe autorităţilor judiciare sau altei autorităţi, pe care avea obligaţia de a le informa, infracţiunea despre care a luat cunoştinţă în exerciţiul funcţiunii sau în virtutea acesteia, comite delictul de favorizare a infractorului prin omisiunea denunţării şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an.

Pedeapsa este dela 6 luni la un an dacă faptul se săvârşeşte de un funcţionar al poliţiei judiciare.

SECŢIUNEA VI

Dispoziţiuni comune secţiunilor IV şi V din prezentul capitol

ART. 287. — Delictele prevăzute în art. 283 şi 284 punctele 1 şi 2, nu se pedepsesc dacă sunt comise de un ascendent, descendent, soţ sau soţie, chiar divorţaţi, frate sau soră.

ART. 288. — Pentru delictele prevăzute la art. 284, pe lângă pedepsele prevăzute în acele articole, se aplică interdicţia corecţională dela unu la 2 ani, dacă delictul de favorizare a fost săvârşit faţă de autorul sau complicele unui delict, pentru care legea prevedea şi interdicţia corecţională.

SECŢIUNEA VII

Alte delicte în contra activităţii judiciare

ART. 289. — Funcţionarul public care întrebuinţează sau dispune să se întrebuinţeze violenţe, torturi sau orice mijloace ilegale de constrângere contra unui infractor ori contra unui martor sau expert, în scopul de a smulge mărturisiri sau declaraţii, comite delictul de cerecetări abuzive şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani, dacă nu constitue o infracţiune mai gravă.

ART. 290. — Funcţionarul public care, fiind însărcinat cu urmărirea infracţiunilor sau executarea pedepselor, omite îndeplinirea acestei îndatoriri, precum şi acel funcţionar public care săvârşeşte fapte sau ia dispoziţiuni în scopul de a sustrage pe o persoană dela o pedeapsă legală, sau face să se execute o pedeapsă mai mică decât cea legală, comite delictul contra represiunii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 291. — Procurorul care deschide sau ordonă să se deschidă acţiune penală, sau judecătorul de instrucţie care dispune arestare preventivă, ori judecătorul care pronunţă o condamnare în contra unei persoane, ştiind că aceasta este nevinovată, comite delictul de represiune nedreaptă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani.

ART. 292. — Acela care, în orice mod, sustrage, distruge sau face neîntrebuinţabil un act, un înscris sau memoriu, fie al său, fie al altuia, depus la instanţa unde procesul era pendinte, în vederea judecăţii, comite delictul de sustragere a actelor din instanţă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

ART. 293. — Comite delict de divulgare a actelor de procedură secretă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei :

1. acela care, contrar dispoziţiunilor din codul de procedură penală, dă publicităţii, în orice mod, integral sau parţial, acte de acuzare sau alte acte de procedură în materie criminală sau corecţională, înainte ca instrucţia să se fi terminat, şi înainte ca aceste acte să fi fost citite în şedinţa publică a instanţei de judecată, precum şi acte de cercetare sau instrucţie ale unei afaceri clasate;

2. acela care publică o dare de seamă asupra desbaterilor unui proces, în care instanţa a interzis publicarea sau le-a declarat secrete;

3. acela care publică numele judecătorilor, cu indicare voturilor individuale care se atribuesc acestora, în verdicte sau în hotărîri, sau face aprecieri tendenţioase asupra soluţiunii probabile a unei judecăţi în curs, ori asupra faptelor şi antecedentelor persoanelor din proces;

4. acela care publică dări de seamă asupra şedinţei în care se desbate un fapt penal săvârşit de un minor, sau care reproduce portretul unui minor urmărit, sau orice altă ilustraţie privitoare la acesta, sau referitoare la actele sale penale;

5. acela care publică dări de seamă într'un proces de defăimare, în care proba verităţii faptelor imputate nu este permisă.

Dispoziţiunile dela punctele 2 şi 3 partea doua, şi dela punctele 4 şi 5, nu se aplică studiilor, comentariilor şi notelor cu caracter ştiinţific; în niciun caz însă nu se poate face menţiune de numele părţilor din proces.

ART. 294. — Comite delictul de intimidare a justiţiei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani, acela care participă la demonstraţiuni ori manifestaţiuni, în preajma sau în pretoriul instanţelor judecătoreşti, cu ocazia cercetării sau judecării unui proces, în scopul de a intimida sau înrâuri în orice fel judecata.

CAPITOLUL II

Delicte contra autorităţii hotărîrilor judecătoreşti

SECŢIUNEA I

Evadarea arestaţilor

ART. 295. — Acela care ajută sau înlesneşte evadarea unei persoane arestate sau reţinute în mod legal, din penitenciarul sau institutul în care este internată comite delictul de înlesnirea evadării şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an.

Iar dacă pentru a înlesni evadarea, a procurat arestatului arme, chei sau alte instrumente, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani.

ART. 296. — Gardianul, supraveghetorul sau organul executor al unei autorităţi care săvârşeşte faptul prevăzut în art. 295, în favoarea unei persoane de sub paza sa, sau care, în mod ilegal, permite sau înlesneşte unei astfel de persoane ieşirea pentru oricât de puţin timp, din penitenciar sau institut, în cursul executării deţinerii, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Când funcţionarii arătaţi în alin. 1 săvârşesc faptul prevăzut la alin. 2 al art. 295, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Dacă evadarea sau ieşirea se datoreşte neglijenţii acestor funcţionari, pedeapsa este închisoarea corecţională dela una la 6 luni.

ART. 297. — Persoanele internate în mod legal, în penitenciare sau alte institute, dacă evadează, prin atrupamente sau întovărăşiri, ori uzând de violenţă sau ameninţări, comit delictul de evadare şi se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an, întru cât nu s'ar fi comis infracţiuni pedepsite de lege cu pedeapsă mai mare.

ART. 298. — Tentativa infracţiunilor prevăzute de art. 296 şi 297 se pedepseşte.

SECŢIUNEA II

Nerespectarea hotărîrilor judecătoreşti

ART. 299. — Acela care, prin ameninţare sau violenţă, alungă sau scoate din posesiunea unui imobil pe acela care se găseşte în această posesiune, în baza unei hotărîri judecătoreşti definitive sau executorii, obţinută prin proces contra lui, comite delitul de împotrivire la hotărîre judecătorească şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi cu amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi acelora care, prin ameninţare sau violenţă, se împotrivesc la executarea unei hotărîri judecătoreşti.

ART. 300. — Condamnatul contra căruia s'a pronunţat interdicţia unor anumite localităţi, interdicţia

de a intra în anume localuri, interdicţia de a exercita o profesiune sau meserie, ori închiderea localului, şi care nu respectă executarea lor, comite delictul de sustragere dela măsurile de siguranţă şi se pedepseşte cu închisoarea corecţională dela una la 3 luni, menţinându-se şi interdicţiunea.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi directorului sau administratorului care nu ar respecta măsura disolvării sau suspendării pronunţate contra unei persoane juridice.

CAPITOLUL III

Duelul

ART. 301. — Acela care provoacă pe altul la duel, fie că provocarea este acceptată ori nu, comite delictul de provocare la duel şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni şi amendă dela 2.000 la 10.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care acceptă provocarea, chiar şi în cazul când duelul nu a avut loc.

ART. 302. — Ieşirea pe teren, chiar dacă duelul a fost zădărnicit de împrejurări independente de voinţa părţilor, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 4 luni.

ART. 303. — Dacă duelul a avut loc, însă nu a rezultat vreo rănire, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 6 luni.

ART. 304. — Dacă din duel a rezultat vreo consecinţă din cele arătate în art. 471, 472, 473, 474 şi 475, se aplică pedeapsa prevăzută în aceste articole, redusă la jumătate, fără a se putea scoborî sub minimum prevăzut de art. 303.

Dacă cel cuplabil pentru faptul din alineatul precedent a fost cauza injustă şi determinantă a duelului, pedeapsa nu poate fi mai mică de 6 luni închisoare corecţională.

ART. 305. — In cazul art. 304, dacă autorul a fost cauza injustă şi determinantă a duelului sau a călcat regulele duelului sau acelea stabilite de părţi, pedeapsa nu poate fi mai mică de 6 luni închisoare corecţională.

ART. 306. — Martorul care asistă la duel se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni.

Dacă martorul a contribuit la călcarea regulelor duelului, sau a înlesnit aceasta, şi s'a produs vreo consecinţă din cele arătate în art. 471, 472, 473, 474 şi 475, se pedepseşte ca complice, fără ca pedeapsa să poată fi mai mică de 3 luni închisoare corecţională.

Nu se pedepseşte martorul care a împiedecat lupta.

ART. 307. — Acela care îndeamnă pe altul la duel, sau îi face imputări, ori îl expune la batjocură, pentrucă nu a provocat sau nu a acceptat o provocare la duel, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 4 luni şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

TITLUL V

Delicte contra cultului şi respectului datorit morţilor

CAPITOLUL I

Delictele contra cultului

ART. 308. — Acela care, în orice mod, împiedică sau turbură exerciţiul cultului unei religiuni recunoscute de Stat, comite delictul de turburare a exerciţiului cultului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care împiedecă pe o persoană să exercite propriu său cult, dacă acesta nu contravine ordinei publice şi bunelor moravuri, sau care o constrânge să exercite alt cult.

ART. 309. — Acela care primeşte şi înscrie între credincioşii săi vreo persoană aparţinând altui cult, fără a se fi asigurat mai înainte că a îndeplinit formalităţile necesare de trecere dela cultul căruia a aparţinut, comite delictul de convertire ilegală şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni.

In caz că infractorii ar fi chiar conducătorii unui cult sau a unei asociaţiuni religioase, instanţa poate aplica măsura de siguranţă a disolvării cultului sau asociaţiunii religioase.

ART. 310 — Acela care, în public, prin orice mijloace, îşi exprimă dispreţul faţă de un cult recunoscut

de Stat, sau faţă de obiectele consacrate sau destinate acestui cult, comite delictul de ultraj, contra cultului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni.

ART. 311. — Acela care, în public, săvârşeşte faptul prevăzut în art. 310, faţă de ministrul unui cult, recunoscut de Stat, care se găseşte în exerciţiul funcţiunii sale, comite delictul de ultraj contra ministrului unui cult şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 312. — Acela care săvârşeşte faptul prevăzut în art. 255, contra ministrului unui cult recunoscut de Stat care se găseşte în exerciţiul funcţiunii sale, comite delictul de ultraj cu violenţă contra ministrului unui cult şi se pedepseşte potrivit acelui articol.

CAPITOLUL II

Delictele contra respectului datorit morţilor

ART. 313. — Acela care, prin orice mijloace, profanează un mormânt, urnă sau monument funerar, comite delictul de profanare de mormânt şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care, prin violenţă sau ameninţare, turbură un cortegiu sau serviciu funebru, ori împiedică îngroparea sau incinerarea unui mort.

ART. 314. — Acela care, prin orice mijloace, săvârşeşte un act de profanare asupra unui cadavru, comite delictul de profanare a cadavrului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani.

TITLUL VI

Crime şi delicte în contra liniştei publice

CAPITOLUL I

Asocierea pentru comiterea de crime şi delicte

ART. 315. — Simplul fapt al asocierii, în scopul de a prepara sau de a executa crime sau delicte contra vieţii, integrităţii corporale sau libertăţii persoanelor, ori contra bunurilor, oricare ar fi durata asociaţiei şi numărul membrilor ei, precum şi orice înţelegere stabilită în acelaşi scop, constituie delictul de asociaţiune contra liniştei publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 ani şi amendă dela 5.000 la 50.000 lei.

Dacă asociaţii sau acei care stabiliseră înţelegerea, aveau calitatea de funcţionari publici sau erau plătiţi sub orice formă de aşezăminte puse sub controlul Statului, precum şi în cazul când formarea asociaţiei sau stabilirea înţelegerii s'a făcut într'un local consacrat cultului, învăţământului sau educaţiei, ori în localul unei instituţii de Stat, judeţ, comună sau altei instituţii pusă sub controlul vreuneia din aceste autorităţi, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 8 ani şi amendă dela 10.000 la 100.000 lei.

ART. 316. — Pedepsele prevăzute în art. 315 se aplică şi acelora care se afiliază la asociaţia formată în scopul specificat în articolul precedent sau la o înţelegere stabilită în acelaşi scop.

ART. 317. — Instigarea la infracţiunile de mai sus, se pedepseşte potrivit art. 315, după distincţiile din acel articol, fie că a fost sau nu urmată de efect.

ART. 318. — Pedepsele prevăzute la art. 315 se aplică şi acelora care dau instrucţii pentru fabricarea, mânuirea sau întrebuinţarea maşinilor, armelor, instrumentelor sau oricărui alt mijloc, în scopul de a folosi unei asociaţiuni pentru executarea unei crime sau delict din acelea arătate în art. 315.

ART. 319. — Se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani şi amendă dela 10.000 la 100.000 lei acela care ajută pe autorii infracţiunilor din art. 315, procurându-le instrumente, mijloace de corespondenţă sau de propagandă, ori locuinţă sau loc pentru dosirea materialelor destinate executării crimelor sau delictelor prevăzute de art. 315.

CAPITOLUL II

Crime şi delicte de incursiune pe teritoriul ţării

ART. 320. — Simplul fapt de a face parte dintr'o ceată sau bandă, oricare ar fi numărul membrilor ei venită de peste hotare, în scopul de a comite crime în

contra persoanelor sau bunurilor, constitue delictul de incursiune pe teritoriul țării și se pedepsește cu inchisoare corecțională dela 5 la 10 ani.

Dacă însă s'a încercat sau s'a săvârșit tâlhărie sau omor, pedeapsa este munca silnică pe vieață.

Aceste dispozițiuni se aplică și cetățenilor români sau străini aflați pe teritoriul național, dacă intră într'o asemenea ceată sau bandă.

ART. 321. — Acela care dă adăpost indivizilor care fac parte din acele cete sau bande, ori le dă loc de ascundere, întâlnire sau scăpare, comite delictul de favorizare a incursiunii și se pedepsește cu inchisoare corecțională dela 2 la 5 ani și interdicție corecțională dela unu la 3 ani, iar dacă favorizarea s'a făcut în mod obișnuit, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 3 la 7 ani și interdicția corecțională dela 3 la 5 ani.

ART. 322. — Se pedepsește cu inchisoare corecțională dela 3 luni la un an, acela care având cunoștință despre aceste cete sau bande, despre locurile unde se ascund sau se întâlnesc, nu înștiințează la timp autoritățile pentru prinderea lor.

Dispozițiunile art. 287 se aplică și în cazurile prevăzute de acest articol.

CAPITOLUL III

Ațâțări, instigări și alte delicte contra liniștei publice

ART. 323. — Acela care expune sau poartă în public, embleme, insigne, uniforme, steaguri sau pancarte, când prin acestea se manifestă afilierea la o asociație sau ințelegere pedepsită de lege, sau se aduce aprobarea, în mod neindoios, a unui fapt pedepsit de lege sau dacă, aceasta constitue o ațâțare, îndemnare sau încurajare la rebeliune sau la dezordine, comite delictul de ațâțare contra liniștei publice și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 luni la 2 ani și amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Aceeași pedeapsă se aplică și aceluia care vinde sau răspândește, în orice chip, în public, steaguri sau alte insigne de natură a propaga rebeliunea sau a turbura liniștea publică.

ART. 324. — Acela care poartă în public, fie chiar acoperite, uniforme, embleme, insigne sau steaguri neaprobate de autoritatea publică sau de lege, se pedepsește cu inchisoare corecțională dela una la 3 luni.

In cazul alineatului precedent, când uniformele, emblemele, insignele sau steagurile sunt ale unui stat străin ori ale unei instituțiuni sau asociațiuni străine, pedeapsa este inchisoarea corecțională dela 2 la 6 luni și amenda dela 1.000 la 2.000 lei.

ART. 325. — Constituie delictul de răspândire de publicațiuni interzise și se pedepsește cu inchisoare corecțională dela unu la 2 ani și amendă dela 2.000 la 5.000 lei faptul de a reproduce, vinde sau distribui scrieri, desene ori imprimate declarate ilicite, printr'o hotărire judecătorească definitivă.

Aceeași pedeapsă se aplică și aceluia care introduce, reproduce, vinde ori distribue scrieri, desene ori imprimate străine a căror introducere în țară a fost interzisă de autoritatea în drept.

ART. 326. — Aceia care, fără încuviințarea autorităților competente, se organizează militărește, comit delicte contra liniștei publice și se pedepsesc cu inchisoare corecțională dela unu la 3 ani.

ART. 327. — Acela care prin orice mijloace, instigă direct publicul la nesupunere către legi sau către autoritățile constituite ori la ură contra unei clase sociale, naționalități sau confesiuni, comite delictul de instigare publică și se pedepsește cu inchisoare corecțională dela 2 luni la un an și amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

De asemenea constitue delictul de instigare publică și simplul fapt de a îndemna publicul, prin orice mijloace și în mod direct, la săvârșirea vreunei crime sau delict, și se pedepsește, în caz de îndemn la crimă, cu inchisoare corecțională dela 2 la 5 ani; iar în caz de îndemn la delict, cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani. Când îndemnul se referă la infracțiuni politice, pedeapsa este detențiunea simplă pe aceeași durată.

Pedeapsa închisorii corecționale dela 3 luni la un an se aplică și aceluia care ar propaga doctrine reli-

gioase contrarii legilor de organizare a Statului sau instituţiunilor sale sau care, prin practicele lor rituale, sunt contrarii ordinei publice sau bunelor moravuri.

Când propaganda arătată în alineatul precedent s'ar face prin presă, broşuri, cărţi şi când atare publicaţiuni ar conţine o defăimare în contra cultelor recunoscute de Stat, pedeapsa închisorii este dela 6 luni la 2 ani.

ART. 328. — Acela care, în public, prin orice mijloace, laudă fapte calificate crime sau delicte, sau pe autorii, instigatorii ori complicii lor, comite delictul de apologie a infracţiunilor şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi celuia care deschide subscripţie publică, pentru a se plăti cheltuelile, despăgubirile sau amenzile celor condamnaţi ori pentru a le da ajutor.

ART. 329. — Publicarea sau reproducerea de ştiri false, de documente, închipuite, falsificate sau pe nedrept atribuite altora, când asemenea veşti sunt de natură să turbure liniştea publică, constituie delictul de răspândire de ştiri false şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 10.000 lei.

ART. 330. — Când cete sau adunări, fie că aparţin ori nu vreunei asociaţii, săvârşesc acte de violenţă contra persoanelor sau bunurilor, în scopul de a manifesta, prin aceasta ură sau ostilitate contra unei clase sociale, naţionalităţi sau confesiuni, comit delictul de violenţă contra armoniei sociale şi se pedepsesc instigatorii şi conducătorii cu închisoare corecţională dela unu la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 10.000 lei, iar ceilalţi participanţi cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei, întru cât nu s'au făcut vinovaţi de infracţiuni mai grave.

ART 331. — Când se întrunesc adunări sau cete, care turbură liniştea publică, dacă cei ce participă nu se risipesc după trei somaţiuni ce li se fac de către autorităţile competente şi sunt prinşi pe loc, comit

delictul de înfruntare a autorităţii şi se pedepsesc cu detenţiune simplă dela o lună la un an, iar instigatorii şi conducătorii cu detenţiune simplă dela 6 luni la 2 ani.

Participanţii care poartă arme se pedepsesc cu detenţiune simplă dela unu la 2 ani.

Dacă, cu ocazia unei adunări care turbură liniştea publică, sub impulsul mulţimii agitate, s'au comis crime sau delicte, autorii, instigatorii şi complicii cunoscuţi, se pedepsesc potrivit dispoziţiunilor referitoare la acele infracţiuni.

Aceia care, făcând parte din mulţimea agitată, au fost prinşi la locul sau în imediata apropiere a locului unde s'a săvârşit infracţiunea, se pedepsesc în caz de crimă, cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an, iar în caz de delict, cu închisoare corecţională dela una la 3 luni, afară de cazul când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea respectivă ar fi mai mică.

ART. 332. — Dacă o ceată săvârşeşte violenţe în contra persoanelor sau bunurilor, în stradă, piaţă sau orice alt loc deschis, pedeapsa pentru fiecare individ este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei, întru cât nu s'au comis infracţiuni pedepsite de lege cu pedepse mai mari.

ART. 333 — Comit delictul de răsvrătire colectivă contra liniştei muncitoreşti şi se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei aceia care, întruniţi în ceată:

1. se îngrămădesc în faţa fabricilor, atelierelor sau în faţa localurilor unde lucrează muncitori, ori în faţa locuinţei patronului sau a şefului de atelier, sau în faţa locului unde se află aceştia, spre a împiedeca începerea sau continuarea lucrului sau spre a hotărî pe lucrători să părăsească lucrul;

2. săvârşesc acte de violenţă împotriva unui lucrător sau patron, în scopul sporirii sau reducerii salariului;

3. se închid sau se baricadează în clădirile publice sau în clădirile întreprinderilor industriale ori comerciale, publice sau private, şi refuză de a părăsi acele localuri, după somaţia autorităţii competente.

ART. 334. — Tatăl sau mama minorului, precum şi orice persoană însărcinată cu supravegherea şi educaţia lui, comit delict contra liniştei publice şi se pedepsesc cu amendă dela 2.000 la 5.000 lei, dacă din cauza acţiunii, atitudinei, sau toleranţei lor, minorul se găseşte luând parte la manifestaţii ce pot turbura liniştea publică.

In caz de recidivă, pedeapsa se îndoeşte.

ART. 335. — Acela care, în mod clandestin, fabrică, strânge, transportă sau păstrează arme, muniţii de orice fel, maşini infernale, explosibile omorîtoare sau incendiatoare, în scop de a le întrebuinţa el însuşi sau a le da făcătorilor de rele pentru săvârşire de crime sau delicte, comite delictul de înlesnire a infracţiunilor contra liniştei publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani şi amendă dela 2.000 la 10.000 lei, întru cât nu s'au comis infracţiuni lovite de lege cu pedepse mai mari.

ART. 336. — Când infracţiunile prevăzute în acest capitol sunt săvârşite de către un funcţionar public, se aplică pedepsele prevăzute de lege pentru aceste infracţiuni, sporindu-se cu un plus până la 2 ani.

CAPITOLUL IV

Dispoziţiuni comune capitolelor I, II şi III din prezentul titlu

ART. 337. — Acela care având cunoştinţa despre vreuna din infracţiunile prevăzute de art. 315, 316, 317, 318, 319, 326 şi 335, omite să o denunţe mai înainte de a fi fost descoperită sau de a se fi început executarea ei, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an.

Nu se pedepsesc persoanele arătate în art. 287, nici aceia care, mai înainte de orice urmărire, vor fi încunoştiinţat autorităţile competente despre infracţiune, sau care, chiar după ce culpabilii au fost descoperiţi sau după ce s'a început urmărirea, au înlesnit arestarea acestora.

CAPITOLUL V

Vagabondaj şi cerşetorie

SECŢIUNEA I

Vagabondajul

ART. 338. — Acela care nu are domiciliu stabil, nici mijloace de trai, şi care nu exercită în mod obişnuit o profesiune sau meserie, deşi ar avea putinţa sau mijlocul, comite delictul de vagabondaj.

De asemenea comite delictul de vagabondaj şi persoana capabilă de muncă, cu domiciliu stabil, care, deşi lipsită de mijloace normale de trai, refuză a se angaja, timp de 15 zile, dela oferta de muncă, potrivită cu aptitudinile sale, ce i s'a făcut, fie de către organele Statului, judeţului sau comunei, fie de către societăţile de asistenţă, remunerată cu cel puţin două treimi din preţul zilei.

ART. 339. — Vagabondajul se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni.

Instanţa poate pronunţa măsura de siguranţă din art. 75 în condiţiile acolo prevăzute.

SECŢIUNEA II

Vagabondajul special

ART. 340. — Comite delictul de vagabondaj şi acela care, fie că are sau nu domiciliu stabil, îşi câştigă mijloacele de trai, în mod obişnuit, practicând sau înlesnind, pe drumuri publice sau pe locuri deschise, jocuri de noroc neîngăduite de lege şi se pedepseşte cu închisoarea corecţională dela 3 luni la un an.

Acela care a eliberat declaraţie falsă de muncă sau serviciu infractorilor din alin. precedent, se pedepseşte cu închsioare corecţională dela 3 la 6 luni.

SECŢIUNEA III

Cerşetoria

ART. 341. — Orice persoană care, deşi dispune de mijloace de trai sau are putinţa să-şi procure in-

treţinerea prin muncă, cere pomană în public, comite delictul de cerşetorie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni.

ART. 342. — Orice cerşetor, care a făcut uz de ameninţare, sau a intrat într'o casă sau în dependinţele acesteia, fără permisiunea proprietarului sau acelor care o locuiesc, precum şi acela care a simulat răni, boale, sluţiri, orice alte infirmităţi, spre a inspira mila publică, sau cerşeşte cu copii mici, în comunele unde sunt aziluri publice de copii, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi acelora care cerşesc în grup.

Nu se consideră ca cerşind în grup, soţul cu soţia, părinţii cu copii, orbul sau ologul cu conducătorul lor.

ART. 343. — Cerşetorul care insultă pe acela care a refuzat să-i dea pomană, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni.

SECŢIUNEA IV

Dispoziţiuni comune vagabonzilor şi cerşetorilor

ART. 344. — Nimeni nu poate fi declarat culpabil de vagabondaj sau cerşetorie, dacă nu are vârsta de cel puţin 14 ani împliniţi.

Vagabonzii şi cerşetorii care au fost condamnaţi, conform art. 339 şi 341, îşi execută pedeapsa într'o colonie penitenciară, anume destinată în acest scop, unde sunt supuşi la muncă.

Ei sunt întrebuinţaţi, fie în colonie, fie în afară, la lucrări, agricole, industriale sau de utilitate publică.

Condamnaţii internaţi în condiţiile de mai sus pot beneficia de dispoziţiunile relative la liberarea condiţionată.

ART. 345. — Vagabondul sau cerşetorul care este prins deghizat sau travestit, ori purtând arme, deşi nu le-a întrebuinţat, sau acela asupra căruia se găseşte paşaport, bilet de drum sau de identitate, false, sau pe numele altor persoane, precum şi acela care poartă asupra sa unelte sau instrumente pentru săvârşire de infracţiuni, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani.

SECŢIUNEA V

Vagabonzii şi cerşetorii minori

ART. 346. — Comite delictul de vagabondaj adolescentul (art. 138, alin. 3), care, fără cauză legitimă, a părăsit domiciliul părinţilor sau tutorului, sau locul unde era plasat de cei în drept şi a fost găsit, fie rătăcind fără profesiune sau meserie, fie trăind din desfrâu sau alte fapte imorale.

Adolescentul care, aflându-se în condiţiunile de mai sus, a fost găsit cerşind, se face culpabil de cerşetorie. Pedeapsa este, în cazul alin. 1, aceia din art. 339, iar în cazul alin. 2, aceia din art. 341.

ART. 347. — Copilul care este găsit vagabondând sau cerşind poate fi supus măsurilor prevăzute de art. 140.

Când faptul de vagabondaj sau cerşetorie s'a comis de copil din îndemnul părinţilor sau tutorului, aceştia se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an, şi cu decădere din puterea părintească sau tutelă.

ART. 348. — Acela care, în scopul de a împărtăşi folos de pe urma cerşitului, indeamnă la aceasta pe un minor (art 138, alin 1), precum şi acela care procură unui cerşetor un minor, spre a se servi de el la cerşit, comite delictul de exploatare a cerşetoriei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 10.000 lei, iar dacă culpabilul este părintele sau tutorul, se aplică şi decăderea prevăzută în articolul precedent.

CAPITOLUL VI

Delicte contra liniştei publice comise de către ministrul unui cult

ART. 349. — Orice preot, călugăr sau predicator al unui cult, care, în adunările credincioşilor sau cu ocazia slujbei sale religioase, rosteşte o cuvântare

prin care amenință pe credincioși cu pedepse spirituale, dacă se vor supune autorităților sau legilor, ori le acordă sau promite beneficii spirituale, dacă nu se vor supune, sau care leagă prin jurământ, luat individual sau colectiv, pe enoriași să urmeze anume credințe politice, comite delictul de abuz de putere spirituală și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani, când instigarea n'a fost urmată de efect, iar dacă a dat naștere la nesupunere, se pedepsește cu închisoare corecțională de la unu la 2 ani.

Când această nesupunere a condus la o rebeliune, ce ar da loc la aplicarea de pedepse mai aspre, în contra unuia sau mai multora dintre culpabili, ministrul cultului se pedepsește cu aceleași pedepse.

ART. 350. — Pedeapsa prevăzută de art. 349 se aplică ministrului cultului și în cazul când delictul de mai sus s'a comis prin scris, sub formă de instrucții pastorale, sau prin răspândire de publicațiuni.

ART. 351. — Orice ministru al unui cult care, prin mijloacele arătate în articolele precedente, face propagandă pentru a provoca ura unei naționalități sau confesiuni religioase recunoscute de Stat în contra alteia, comite delictul de învrăjbire confesională și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani și amendă dela 3.000 la 10.000 lei.

TITLUL VII

Crime și delicte care produc pericol public

CAPITOLUL I

Crime și delicte care produc pericol public prin întrebuințare de explozibile și prin distrugere

ART. 352. — Acela care, în scopul de a provoca un pericol public, aruncă bombe sau întrebuințează materii explozibile, gaze sau lichide corosive, asfixiante ori inflamabile, comite delictul de provocare de pericol public și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 3 la 7 ani, amendă dela 5.000 la 10.000 lei și interdicție corecțională dela 2 la 5 ani.

Comite acest delict și se pedepsește cu aceeași pedeapsă și acela care dărâmă, distruge, în tot sau în parte, edificii, clădiri sau orice alte construcții, în scopul de a provoca un pericol public.

Când faptul a fost săvârșit asupra unui edificiu public sau destinat uzului public, monument, statue publică, cimitir, uzină, vas plutitor sau aeronavă, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 5 la 10 ani, amenda dela 10.000 la 20.000 lei și interdicția corecțională dela 3 la 5 ani.

Faptul constitue crima de provocare a pericolului public și se pedepsește:

1. cu muncă silnică pe vieață dacă s'a cauzat moartea unei persoane;

2. cu temniță grea dela 5 la 10 ani, amendă dela 10.000 la 15.000 lei și degradare civică dela 3 la 5 ani, dacă s'a cauzat o vătămare gravă sănătății sau integrității corporale a cuiva.

CAPITOLUL II

Incendiul

ART. 353. — Comite delictul de incendiu și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 la 6 ani, amendă dela 5.000 la 10.000 lei și la interdicție corecțională dela unu la 3 ani, acela care dă foc unei case, clădiri, uzine, fabrici, mori, păduri, grădini publice, unui edificiu, aeroport, magazin, pod, parc, stoc sau depozit de mărfuri, unor producte ale pământului, culese sau neculese, materiale lemnoase tăiate sau netăiate, aflate în grămezi sau depozite, sau oricăror alte lucruri.

Dacă din incendiere rezultă un pericol public, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 3 la 10 ani, amenda dela 5.000 la 15.000 lei și interdicția corecțională dela 2 la 5 ani.

Dispozițiunile de mai sus sunt aplicabile și în caz când obiectele incendiate sunt proprietatea celui ce a dat foc, dacă incendiul expune la un pericol public.

ART. 354. — Pedeapsa este închisoarea corecțională dela 3 la 8 ani, amenda dela 10.000 la 15.000 lei și interdicția corecțională dela 2 la 5 ani:

1. dacă se dă foc unei case sau clădiri care serveşte de locuinţă;

2. dacă se dă foc unui muzeu, edificiu public sau destinat uzului public, unei biserici, arhive publice, unor intrepozite ori fabrici sau depozite de materii inflamabile ori explosibile.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 5 la 10 ani, amenda dela 10.000 la 15.000 lei şi interdicţia corecţională dela 3 la 5 ani, când s'a dat foc uneia din clădirile prevăzute în alineatele precedente, în timpul când se găsea în ele una sau mai multe persoane

ART. 355. — Incendiul constitue crimă şi se pedepseşte cu muncă silnică dela 10 la 15 ani, şi degradare civică dela 5 la 10 ani:

1. dacă din cauza focului a murit o persoană, care, în timpul punerii focului, se afla în localul incendiat, sau în acela asupra căruia incendiul s'a întins, in cazul că acel care a dat foc putea să prevadă că în local se află cineva;

2. dacă aceeaşi persoană a săvârşit, în acelaşi timp, ori în scurte intervale, mai multe incendii, sau dacă incendiul este comis în asociaţie cu mai multe persoane.

ART. 356. — Pedeapsa este muncă silnică dela 15 la 25 ani şi degradarea civică dela 5 la 10 ani, dacă incendiatorul ştia că în locul incendiat se afla persoana care a murit din cauza incendiului, dacă fapta nu constitue o infracţiune mai gravă.

ART. 357. — Acela care, din imprudenţă sau neglijenţă, aprinde vreunul din lucrurile menţionate de art. 353 şi 354, ce aparţin altora, comite delictul de incendiu neintenţionat şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă până la 5.000 lei, iar dacă prin aceasta s'a cauzat vătămarea sănătăţii sau integrităţii corporale ori moartea unei persoane, pedeapsa este în caz de vătămare a sănătăţii sau integrităţii corporale, închisoarea corecţională dela 6 luni la 3 ani şi amenda până la 10.000 lei, iar în caz de moarte, închisoarea corecţională dela unu la 5 ani şi amenda până la 15.000 lei.

ART. 358. — Tentativa delictelor din acest capitol, cu excepţia celor prevăzute în articolul precedent, se pedepseşte.

Când faptul ar consista numai în prepararea incendierii, prin aşezarea substanţelor inflamabile sau de natură a produce sau a comunica incendiul, fie la locul în care focul trebuia să isbucnească, fie în jurul lucrului destinat a fi incendiat, pedeapsa este închisoarea corecţională dela o lună la 6 luni şi amenda dela 5.000 la 10.000 lei.

CAPITOLUL III

Crime şi delicte contra siguranţei transporturilor şi a mijloacelor de convorbire

ART. 359 — Acela care strică sau distruge, în totul sau în parte, o linie ferată sau obiectele ori instrumentele ce îi aparţin şi servesc la funcţionarea ei, şi prin aceasta expune unui pericol persoanele sau mărfurile aflate în trenuri sau pe linia ferată, ori în apropierea acestora, comite delictul de pericol de catastrofă de cale ferată şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 5 ani, amendă dela 3.000 la 7.000 lei şi interdicţie corecţională de unu la 3 ani.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care, prin o semnalizare falsă, expune unui pericol persoanele sau mărfurile arătate în articolul precedent.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 360. — Faptul arătat în art. 359, dacă produce o catastrofă de cale ferată prin deraierea, răsturnarea sau prăbuşirea unui tren, ori ciocnirea între două trenuri, constitue crima de catastrofă de cale ferată şi se pedepseşte cu temniţă grea dela 6 la 10 ani şi degradare civică dela 3 la 6 ani.

ART. 361. — Dacă în urma faptelor arătate în art. 359 şi 360 a rezultat vătămarea sănătăţii sau integrităţii corporale a cuiva, în sensul art. 470 şi 471, ori o distrugere de mărfuri, pedeapsa este aceea prevăzută în articolele de mai sus, cu un plus până la 2 ani, iar dacă s'a cauzat vreuna din consecinţele prevăzute în art.472, 473 şi 474, pedeapsa se sporeşte cu un plus până la 3 ani, fără a se putea însă depăşi maximum general al pedepsei respective.

Când însă s'a produs moartea unei sau mai multor persoane, pedeapsa este în cazul art. 359, munca silnică dela 10 la 25 ani şi degradarea civică dela 3 la 6 ani, iar în cazul art. 360, munca silnică pe vieaţă.

ART. 362. — Funcţionarul dela căile ferate sau orice persoană angajată în serviciul acestei instituţii, care nu îşi îndeplineşte îndatoririle sale de serviciu, sau lucrează contra îndatoririlor sale şi prin aceasta expune la pericol persoanele sau mărfurile arătate în art. 359, se pedepseşte cu inchisoare corecţională dela 5 la 8 ani, amendă dela 7.000 la 12.000 lei şi interdicţie corecţională dela 3 la 5 ani, iar în cazul art. 360, pedeapsa este temniţa grea dela 7 la 12 ani şi degradarea civică dela 4 la 8 ani.

Aceste pedepse se sporesc cu un plus până la 3 ani în cazul art. 361, alin. 1.

ART. 363. — Acela care fără intenţie săvârşeşte vreunul din faptele arătate în art. 359, 360, 361 şi 362, se pedepseşte: în cazul art. 359, cu închisoare corecţională dela unu la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei; în cazul art. 360, cu inchisoare corecţională dela 3 la 5 ani şi amendă dela 5.000 la 10.000 lei; în cazul art. 361, cu închisoare corecţională dela 5 la 8 ani şi amendă dela 7.000 la 12.000 lei.

Dacă culpabilul este persoana arătată în art. 362 pedeapsa este aceea prevăzută în alineatul de mai sus sporită cu un plus până la 2 ani.

ART. 364. — Dispoziţiunile art. 359, 360, 361 şi 363, se aplică şi când faptele se săvârşesc asupra unei şosele, pod, apeduct ori alte lucrări publice sau construcţii, care servesc transporturilor pe uscat, pe apă sau aer, precum şi asupra mijloacelor care servesc la acest scop, fie ale Statului, fie particulare.

Aceleaşi dispoziţiuni se aplică şi în caz de impotmolire a unui vas.

ART. 365. — Acela care strică sau distruge în totul sau în parte vreo instalaţie de telegraf, telefon sau radio, fie a Statului, fie particulară, dacă aceasta expune la un pericol public, comite delictul de pericol public prin stricarea mijloacelor de comunicaţii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani, amendă dela 2 000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Este culpabil de acest delict şi acela care pune în circulaţiune semnale sau apeluri false de pericol ori împiedică funcţionarea instalaţiilor arătate mai sus, dacă aceasta expune la un pericol public.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 366. — Dacă faptele prevăzute în art. 365 produc o calamitate sau o catastrofă publică, constituesc delictul de catastrofă publică prin stricarea mijloacelor de comunicaţie, iar pedeapsa este închisoarea corecţională dela 5 la 10 ani. amenda dela 7.000 la 12 000 lei şi interdicţia corecţională dela 3 la 5 ani, iar dacă s'a produs vreuna din consecinţele prevăzute de art. 472, 473, 474 şi 475, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 7 la 10 ani, amenda dela 10.000 la 15.000 lei şi interdicţia corecţională dela 3 la 5 ani.

ART. 367 — Dacă faptele prevăzute în art. 365 şi 366 sunt săvârşite fără intenţiune, pedeapsa este în cazul art. 365, închisoarea corecţională dela 3 la 6 luni şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei, iar în cazul art. 366 închisoarea corecţională dela unu la 3 ani şi amenda dela 3.000 la 7.000 lei.

ART. 368. — Dacă faptele prevăzute în art. 365, 366 şi 367 sunt săvârşite de un funcţionar sau persoană aparţinând serviciului de telegraf, telefon sau radio, pedeapsa este aceea prevăzută în sus arătatele articole, după distincţiile acolo făcute, sporită cu un plus până la 2 ani, fără a se putea depăşi maximum general.

CAPITOLUL IV

Alte delicte care produc pericol public

ART. 369. — Acela care strică sau distruge în totul sau în parte vreo instalaţie de energie electrică sau de gaz, fie a statului, fie particulară, destinate iluminatului, încălzitului sau industriei, dacă aceasta expune la un pericol public, comite delictul de pericol public prin stricarea instalaţiilor de energii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani,

amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Dispoziţiunile art. 366, 367 şi 368 se aplică şi în cazul faptelor prevăzute în prezentul articol.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 370. — Acela care strică, deschide sau distruge, în totul sau în parte, un dig, zăgaz, scoc, canal, sau alte lucrări destinate apărării în contra apelor, avalanşelor, revărsărilor sau alunecărilor de teren, dacă aceasta expune la un pericol de inundaţie, surpare sau la orice alt pericol, comite delictul de pericol public de inundaţie sau surpare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani, amendă dela 2.000 la 50.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Dispoziţiunile art. 366, 367 şi 368 se aplică şi în cazul faptelor prevăzute în prezentul articol.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 371. — Acela care, cu ocazia unui incendiu ori naufragiu, unei inundaţii, catastrofe de transport sau oricărei alte calamităţi sau catastrofe publice, sustrage, ascunde sau face inutilizabil materialul, aparatele sau mijloacele destinate pentru apărare, asistenţă sau salvare, ori împiedică sau zădărniceşte aceste operaţiuni, comite delictul de împiedicare a salvării în caz de catastrofă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani, amendă dela 2.000 la 7.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 372. — Acela care otrăveşte un puţ, izvor, apeduct, o fântână, conductă sau rezervor care conţine apă potabilă, comite delictul de otrăvirea apelor şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 5 la 10 ani, amendă dela 7.000 la 15.000 lei şi interdicţie corecţională dela 3 la 5 ani.

Se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei acela care otrăveşte apa nepotabilă pentru oameni, dar care serveşte de băut animalelor.

Dacă faptele de mai sus au avut ca rezultat moartea vreunei persoane, se aplică pedeapsa prevăzută pentru omor, iar dacă s'a cauzat moartea vreunui animal, se aplică închisoarea corecţională dela unu la 3 ani şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei.

Tentativa se pedepseşte.

CAPITOLUL V

Dispoziţiuni comune capitolelor I, II, III şi IV

ART. 373. — Când vreuna din infracţiunile prevăzute în capitolele precedente s'a săvârşit în scopul indicat în art. 209, se aplică maximum pedepsei prevăzute pentru acea infracţiune.

TITLUL VIII

Delicte contra sănătăţii publice

CAPITOLUL I

Propagarea de epidemii şi oricare alte boale contagioase

ART. 374. — Acela care deţine, pregăteşte sau răspândeşte culturi sau produse microbiene în scopul de a provoca boale la oameni sau animale, comite delictul de cauzare de epidemie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 5 la 10 ani, amendă dela 7.000 la 15.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 6 ani.

Dacă în urma acestui fapt s'a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este munca silnică pe vieaţă.

ART. 375. — Acela care calcă măsurile prescrise de autorităţi, pentru prevenirea sau localizarea boalelor contagioase, comite delictul de propagare a boalelor contagioase şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Dacă în urma acestui fapt s'a îmbolnăvit vreo persoană, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amenda dela 2.000 la 7.000 lei; iar dacă s'a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 5 ani şi amenda dela 3.000 la 10.000 lei.

ART. 376. — Acela care ştiind că este bolnav de o boală venerică, ascunzând această stare, transmite boala altei persoane, prin raport sexual, sau pe orice altă cale, comite delictul de contagiune venerică şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

Acţiunea penală se poate pune în mişcare numai la plângerea părţii vătămate.

ART. 377. — Acela care, ştiind că este bolnav de o boală venerică, în fază de contaminare, ascunde această boală, şi căsătorindu-se, o transmite celuilalt soţ, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Acţiunea penală se poate pune în mişcare numai la plângerea părţii vătămate.

ART. 378. — Acela care calcă măsurile prescrise de autorităţi, pentru prevenirea sau localizarea unei boli contagioase pentru animale sau plante, sau a oricăror paraziţi, ori duşmani vegetali sau animali ai sămănăturilor, plantaţiilor, viilor ori pădurilor, comite delictul de cauzare de boli contagioase pentru animale sau plante şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la trei luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Dacă în urma acestui fapt s'a îmbolnăvit vreun animal, sau s'a contaminat semănătura, plantaţia, pădurea sau via altuia, pedeapsa este închisoare corecţională dela 3 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 7.000 lei.

CAPITOLUL II

Alterarea şi falsificarea de substanţe alimentare şi medicamentoase. Traficul de substanţe stupefiante

ART. 379. — Acela care amestecă sau pune să se amestece substanţe vătămătoare sănătăţii, în alimente sau băuturi destinate consumaţiei publice, sau le falsifică în orice alt mod, făcându-le periculoase sănătăţii, precum şi acela care păstrează în prăvălie sau în orice alt loc de vânzare sau depozit asemenea alimente sau băuturi falsificate sau alterate, comite delictul de falşificare sau alterare a substanţelor alimentare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Dacă acest fapt se săvârşeşte asupra altor lucruri sau substanţe destinate comerţului şi produce un pericol pentru sănătate, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la un an, amenda dela 2.000 la 3.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 2 ani.

Pentru medicamente, adăugirea de substanţe străine se pedepseşte după prevederile alin. 1.

ART. 380. — Acela care pune în consumaţie alimente, băuturi, substanţe sau lucruri din acele arătate în art 379, comite delictul de vânzări de substanţe falsificate sau alterate şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani, amendă dela 2.000 la 6.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 381 — Acela care, făcând comerţ, cu substanţe medicamentoase sau droguri, cu sau fără autorizaţie, le vinde, calitativ sau cantitativ, în neconformitate cu ordonanţa medicală, sau altfel de cum au fost declarate sau convenite, dacă prin aceasta ar putea produce un pericol pentru sănătate, comite delictul de vânzare de medicamente primejdioase pentru sănătate şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

ART. 382. — Acela care, fără autorizaţie, importă, prepară sau deţine substanţe stupefiante, în scop de a le vinde în mod clandestin sau fraudulos, precum şi acela care vinde în mod clandestin sau fraudulos astfel de substanţe, comite delictul de comerţ clandestin de stupefiante şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Acela care, fără autorizaţie sau fără prescripţie medicală, deţine substanţe stupefiante, ori le oferă gratuit altora, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Pedeapsa prevăzută în alin. 1 se aplică şi aceluia care întrebuinţează sau lasă să se întrebuinţeze un

local, pentru întâlnirea mai multor persoane care se dedau la consumare de stupefiante.

Medicul care prescrie unei persoane substanţe stupefiante fără nevoie temeinică, precum şi farmacistul care le vinde, fără prescripţie medicală, sau le vinde cu prescripţie medicală falşă, se pedepsesc potrivit alin. 1 al acestui articol.

CAPITOLUL III

Dispoziţiuni comune capitolelor I şi II

ART. 383. — Dacă faptele prevăzute la art. 379, 380, 381 şi 382, cauzează o gravă vătămare sănătăţii sau integrităţii corporale a cuiva, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 5 ani, amenda dela 5.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani, iar dacă au cauzat moartea, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 5 la 10 ani, amenda dela 7.000 la 15.000 lei şi interdicţia corecţională dela 3 la 5 ani.

ART. 384. — Dacă faptele prevăzute în art. 374, 375, 379, 380, 381 şi 382 alin. 4, se comit fără intenţie, pedeapsa este închisoarea corecţională dela o lună la trei luni, iar dacă s'a produs vreo infirmitate din cele prevăzute la art. 472 şi 473, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la un an, iar în caz de moarte se aplică pedeapsa din art. 467.

TITLUL IX

Crime şi delicte contra intereselor publice

CAPITOLUL I

Falsificarea de monetă, titluri de credit public, mărci, timbre, hârtii timbrate, sigilii sau semne de autentificare, certificare ori recunoaştere

SECŢIUNEA I

Falşificarea de monedă

ART. 385. — Comite delictul de falsificare de monetă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 5 la 10 ani, amendă dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţie corecţională dela 3 la 5 ani, acela care:

1. contraface moneta;
2. alterează pe cea adevărată, dându-i aparenţa unei valori mai mari;
3. alterează moneta scoasă din circulaţie, dându-i aparenţa celei aflate în circulaţie;
4. micşorează conţinutul ei metalic.

ART. 386. — Acela care, fără a participa la falsificare, introduce pe teritoriul statului monetă falsificată, cunoscută de el ca atare, comite delictul de introducere în ţară a monetei falsificate şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 5 ani, amendă dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Dacă culpabilul săvârşeşte acest fapt în înţelegere cu autorul, complicele sau un intermediar al acestora, pedeapsa este aceea prevăzută în art. 385.

ART. 387. — Acela care, în scopul de a pune în circulaţie, primeşte, dobândeşte, sau deţine monetă falşificată, cunoscută de el ca atare, comite delictul de dobândire a monetei falsificate şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 5 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Dacă culpabilul primeşte monetă falsificată, dela autorul sau complicele falsificării, ori dela intermediarul lor, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 4 la 7 ani, amenda dela 3.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani.

ART. 388. — Acela care pune în circulaţie monetă falsificată, cunoscută de el ca atare, comite delictul de punere în circulaţie a monetei falsificate şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 4 la 7 ani, amendă dela 3.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani.

Dacă culpabilul săvârşeşte acest fapt în înţelegere cu autorul sau complicele falsificării, ori intermediarul acestora, pedeapsa este aceea din art. 385.

Dacă punerea în circulaţie se face de către autorul falsificării, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 7 la 10 ani, amenda dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani, iar dacă se face de complice, pedeapsa este închisoarea corecţio-

nală dela 5 la 10 ani, amenda dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 389. — Acela care primeşte o monetă falsificată, crezând că este adevărată, şi apoi, luând cunoştinţă că este falsă, o pune în circulaţie, comite delictul de întrebuinţare de monetă falsificată şi se pedepseşte cu amendă al cărei maximum este de cinci ori valoarea monetei repuse în circulaţie.

ART. 390. — Prin monetă se înţelege, moneta metalică sau de hârtie, naţională sau străină şi biletul de bancă naţional sau străin, având curs legal sau comercial pe teritoriul statului sau în străinătate.

SECŢIUNEA II

Falsificarea de titluri de credit public, mărci, timbre şi hârtii timbrate

ART. 391. — Sunt asimilate monetelor, în ce priveşte aplicarea legii penale, titlurile naţionale sau străine emise de stat, judeţ sau comună şi de instituţiile de credit controlate de stat.

ART. 392. — Dispoziţiunile art. 385, 386, 387, 388 şi 389 se aplică şi când faptele prescrise în aceste articole se săvârşesc asupra mărcilor poştale, timbrelor poştale, sau fiscale şi hârtiilor timbrate, naţionale sau străine, precum şi asupra timbrelor sau mărcilor emise în baza unei legi speciale, de persoanele juridice de drept privat, care au menirea de a satisface un interes obştesc.

SECŢIUNEA III

Falsificarea de sigilii sau de semne de autentificare, certificare sau recunoaştere

ART. 393. — Acela care falsifică sigiliul Statului, sau întrebuinţează un asemenea sigiliu falsificat, comite delictul de falsificare de sigiliu al Statului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 5 ani, amendă dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 394. — Acela care falsifică sigiliu unei autorităţi sau unui oficiu public, ori întrebuinţează un

asemenea sigiliu falsificat, comite delictul de falsificare de sigiliu public şi se pedepseşte cu închsoare corecţională dela unul la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 395. — Acela care falsifică sigiliul, timbrul sau marca unei instituţii private sau unui stabiliment particular, ori, le întrebuinţează, comite delictul de falsificare de sigiliu particular şi se pedepseşte cu inchisoare corecţională dela unu la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 396. — Acela care falsifică instrumentul destinat pentru verificarea şi certificarea publică a obiectelor de metal preţios, a aparatelor de măsurat şi cântărit, de taxat mărfurile sau produsele supuse verificării sau certificării publice, comite delictul de falsificare a instrumentului de marcare publică şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani, amendă dela 2.000 la 3.000 lei şi interdicţie corecţională dela unul la 2 ani.

ART. 397. — Acela care falsifică amprenta sau semnul unui sigiliu, ori ale unui instrument de marcare, prin alte mijloace decât întrebuinţarea sau aplicarea unui sigiliu sau instrument de marcare falsificat, comite delictul de falsificare de amprentă a sigiliului sau instrumentului de marcare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 1.000 la 3.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 398. — Acela care, în mod ilicit, întrebuinţează sigiliul adevărat, sau instrumentul de marcare adevărat în profitul său, ori în dauna altuia, comite delictul de întrebuinţare abuzivă a sigiliului sau a instrumentului de marcare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an, amendă dela 2.000 la 3.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

SECŢIUNEA IV

Dispoziţiuni comune

ART. 399. — Acela care fabrică ori deţine instrumente sau materiale anume destinate la falsificarea

sau alterarea de monede, efecte, sigilii, instrumente arătate în art. 385, 391, 393, 394, 395, 396 şi 397, în scopul de a servi la falsificare, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 400. — Dispoziţiunile art. 231, se aplică şi infracţiunilor prevăzute în acest capitol.

CAPITOLUL II

Falsul în acte

SECŢIUNEA I

Falsul în acte publice şi private

ART. 401. — Acela care falsifică un act public, fie contrafăcând scrierea sau subscrierea, fie alterând un act adevărat, în orice mod, comite delictul de fals în acte publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani, amendă dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani, dacă faptul se săvârşeşte:

1. de către un funcţionar public în exerciţiul funcţiunii sale;

2. în scop de a dobândi pentru sine sau pentru altul un folos material sau de a cauza cuiva o pagubă materială.

ART. 402. — Funcţionarul public care, în exerciţiul funcţiunii sale, alcătuind sau primind un act atestă în mod fals, că un fapt s'a îndeplinit de către el sau în prezenţa sa, ori atestă, ca făcute înaintea sa, declaraţiuni care nu s'au făcut, ori omite sau alterează declaraţiuni ce s'au făcut înaintea sa, ori atestă, în mod fals, fapte despre care actul era destinat să facă probă, comite delictul de fals în acte publice şi se pedepseşte potrivit art. 401, alin. 2.

ART. 403. — Funcţionarul public care, în exerciţiul funcţiunii sale atestă, în mod fals, in certificate sau autorizaţii administrative, un fapt despre care actul era destinat să facă probă, precum şi acela care eliberează o copie legalizată falsă de pe un act public sau privat, sau certifică un act drept copie de pe un act inexistente, comite delictul de eliberare de acte false şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Pedeapsa este cea prevăzută în art. 401, alin. 2, când faptul s'a săvârşit în scopul arătat la punctul 2 al acelui alineat.

ART. 404. — Acela care înaintea unui funcţionar public face declaraţiuni neadevărate pentru întocmirea unui act public, privitor la starea civilă sau stabilirea identităţii unei persoane, ori privitor la vreun raport juridic dintre alte persoane, comite delictul de fals în declaraţiuni şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 405. — Acela care, afară de cazul prevăzut de art. 404, cu ocazia unui interogator asupra identităţii, situaţiunii sau altor calităţi ale persoanei sale sau ale altuia, face declaraţiuni neadevărate, înaintea unui funcţionar public, aflate în exerciţiul funcţiunii sale, comite delictul de fals în declaraţiuni şi se pedepseşte potrivit art. 404.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care face declaraţiuni neadevărate, în scopul de a induce în eroare autoritatea publică asupra identităţii stării sale civile sau altor calităţi ale persoanei sale ori ale alteia, chiar dacă faptul s'a petrecut înaintea unui particular ce are îndatorirea de a înregistra identitatea persoanelor.

ART. 406. — Acela care, falsifică un act privat, în modurile prevăzute de art. 401 şi îl întrebuinţează, îi încredinţează altuia spre a fi întrebuinţat, pentru a dovedi existenţa, încetarea sau modificarea unui drept sau unei obligaţii, comite delictul de fals în acte private şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani, amendă dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani, dacă faptul se referă la următoarele acte:

1. registru de comerț impus de lege, cambie, cek sau orice titlu de credit, la ordin sau la purtător, livret de depuneri la bancă sau la Casa de economie ori recipisa unei case de consemnațiuni;

2. warant, scrisoare de trăsură sau orice titlu ce este în circulație publică, cu excepția monedei;

3. testamente neautentice.

ART. 407. — Acela care umple sau completează o hârtie, pe care se află semnătura unei persoane, fie fără consimțimântul acesteia fie în mod diferit de cum s'a convenit și o întrebuințează sau o încredințează altuia spre a fi întrebuințată, în scopul arătat în art. 406, comite delictul de fals prin abuz de semnătură în alb, și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 10.000 lei și interdicție corecțională dela unu la 2 ani.

Când faptul este comis în condițiile prevăzute în art. 401, alin. 2, punctele 1 și 2, se aplică pedeapsa prevăzută în acel alineat.

ART. 408. — Sunt asimilate cu actele publice sau private: biletele, tichetele sau orice alte imprimate, producătoare de efecte juridice, după cum emană de la o autoritate sau serviciu public, ori dela particulari sau întreprinderi particulare.

SECȚIUNEA II

Falsul în pașapoarte, foi de drum, certificate, traduceri și registre de călători

ART. 409. — Când vreunul din delictele prevăzute în art. 401, 402, 403, 404, 405, 412 și 414 se referă la vreun bilet, pașaport sau carnet de identitate, carnet de serviciu, certificate de bună purtare, de avere sau de paupertate, pedeapsa este închisoarea corecțională dela una la 6 luni și amenda dela 1.000 la 2.000 lei.

ART. 410. — Medicul care eliberează un certificat neadevărat, asupra sănătății unei persoane, spre a servi la o autoritate sau societate de asigurare, comite delictul de liberare de certificat fals și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 luni la un an și amendă dela 5.000 la 10.000 lei.

ART. 411 — Funcționarul public sau orice altă persoană, care, primind dela o autoritate însărcinarea de translator sau interpret, denaturează în traducere conținutul actului sau denaturează în esența ei declarația părții, în așa fel, încât s'ar putea cauza pagubă sau un folos nedrept unei persoane, comite delictul de falsă traducere și se pedepsește cu închisoare corecțională dela unu la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei și interdicție corecțională dela unu la 2 ani.

SECȚIUNEA III

Intrebuințarea de fals

ART. 412. — Acela care, fără să participe la falsificare, întrebuințează un act fals, comite delictul de întrebuințare de act fals și se pedepsește cu pedeapsa prevăzută în articole precedente pentru delictul săvârșit prin falsificarea acelui act.

Intrebuințarea unui act fals privat constituie delictul prevăzut în alin. 1, numai în cazul când s'a făcut uz de acel act, în scopul arătat în art. 406.

ART. 413. — Acela care, în scopul de a induce în eroare o autoritate sau o societate de asigurare, în privința sănătății sale sau a altei persoane, utilizează un certificat medical fals, comite delictul de întrebuințare de certificat medical fals și se pedepsește cu închisoare corecțională dela o lună la un an și amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

CAPITOLUL III

Falsul prin substituire de persoane și prin uzurpare de titluri sau onoruri

ART. 414. — Acela care, induce sau menține în eroare o autoritate publică sau pe un particular, substituindu-se pe nedrept unei alte persoane sau atribuindu-și lui sau altuia un nume fals sau o stare civilă falsa, comite delict de substituire de persoane și se pedepsește cu închisoare corecțională dela un an la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei și interdicție corecțională dela unu la 2 ani.

Se aplică aceeaşi pedeapsă şi persoanei care a convenit să fie substituită.

ART. 415 — Acela care, fără drept poartă în public uniformă, decoraţiuni sau semne distinctive ale unei autorităţi sau ale unui serviciu public, ori ale unei profesiuni care are autorizaţie specială pentru aceasta, precum şi acela care îşi atribue sau intrebuinţează în public o denumire sau un grad academic ori titlu sau calităţi, pe care nu le are, comite delictul de uzurpare de titluri sau onoruri şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

CAPITOLUL IV

Dispoziţiuni comune

ART. 416. — Tentativa delictelor prevăzute în prezentul titlu se pedepseşte.

TITLUL X

Delicte contra creditului Statului sau creditului particular

ART. 417. — Comite delictul de sdruncinare a creditului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei, acela care, prin răspândire în public de ştiri sau fapte neadevărate, exagerate sau tendenţioase, ori prin diferite manopere, provoacă retragerea de depozite din instituţiile de credit şi economie, ori în scop de speculă provoacă scăderea titlurilor sau valorilor admise la bursă sau negociate în comerţ, ori scăderea sau urcarea preţurilor lucrurilor sau mărfurilor de primă sau generală necesitate, ori abţinerea dela cumpărarea sau subscrierea de titluri sau valori.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani, amendă dela 2.000 la 20.000 lei şi interdicţia corecţională dela 2 la 3 ani:

1. dacă faptul a provocat o depreciere a monedei naţionale sau a titlurilor de stat;
2. dacă faptul este comis pentru a favoriza interese străine;

Tentativa se pedepseşte.

Acţiunea penală pentru urmărirea infracţiunilor de mai sus, nu se poate pune în mişcare, decât cu autorizarea Ministerului Justiţiei.

ART. 418. — Acela care, în scopul de a sdruncina sau micşora creditul financiar al unei întreprinderi comerciale sau industriale, răspândeşte în public ştiri sau fapte neadevărate, exagerate sau tendenţioase, privind activitatea, afacerile, creditul, mărfurile sau produsele sale, comite delictul de compromiterea creditului particular şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la 6 luni şi amendă dela 5.000 la 20.000 lei.

TITLUL XI

Infracţiuni contra pudoarei şi a bunelor moravuri

CAPITOLUL I

Infracţiuni contra pudoarei

ART. 419. — Comite delictul de viol şi se pdepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani şi interdicţie corecţională dela 3 la 5 ani:

1. bărbatul care, prin violenţă sau ameninţare, constrânge o persoană de orice sex, să aibă cu el raport sexual;
2. bărbatul care, profitând de starea de inconştienţă a unei persoane de orice sex, sau de neputinţa acesteia de a-şi exprima voinţa, ori de a se apăra, are cu ea raport sexual, în afară de căsătorie, indiferent dacă el sau altcineva a produs această stare.

In ambele cazuri dacă victima este mai mică de 14 ani sau dacă a rămas gravidă ori i s'a transmis vreo boală venerică, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 5 la 10 ani şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani.

ART. 420 — Acela care, prin violenţă sau ameninţare, ori profitând de starea arătată la punctul 2 al articolului precedent, săvârşeşte vreun act de inversiune sexuală asupra unei persoane, comite delictul de violenţă contra pudoarei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani şi interdicţie

corecţională dela unu la 3 ani,, întru cât nu ar constitui o infracţiune mai gravă.

ART. 421. — Bărbatul care are raport sexual cu o fată mai mică de 14 ani, comite delictul de atentat la pudoare fără violenţă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani.

Dacă victima a rămas gravidă sau dacă infractorul i-a transmis o boală venerică, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 5 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 5 ani.

ART. 422. — Pedeapsa pentru delictul prevăzut la art. 419, alin. 1, este închisoarea corecţională dela 4 la 8 ani şi interdicţia corecţională dela 3 la 5 ani, iar pentru delictele prevăzute in art. 420 şi 421, închisoarea corecţională dela 3 la 7 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani, când faptul s'a săvârşit:

1. de un ascendent sau descendent;

2. de un tutor, curator, învăţător, educator, supraveghetor sau îngrijitor, medic curant, stăpân ori duhovnic;

3. de mai multe persoane asupra aceleeaşi victime sau cu ajutorul uneia sau mai multor persoane.

ART. 423. — Acela care, substituindu-se unei alte persoane, profită de eroarea în care se găseşte o femeie şi are cu ea raport sexual, comite delictul de atentat fraudulos la pudoare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an.

ART. 424. — Acela care, prin promisiuni formale de căsătorie, determină o persoană de sex femenin mai mică de 18 ani, de a avea cu el raport sexual, comite delictul de seducţiune şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 425. — Funcţionarul public care are raport sexual sau de inversiune sexuală cu o persoană arestată sau deţinută, aflată, în virtutea funcţiunii, sub paza sa, sau i-a fost încredinţată în executarea unei măsuri a autorităţii competinte, comite delictul de atentat la pudoare prin abuz de putere şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani, întru cât faptul nu ar constitui o infracţiune mai gravă.

ART. 426. — Dacă din faptul prevăzut de art. 419 şi 420 rezultă moartea victimei, pedeapsa este munca silnică pe vieaţă.

ART. 427. — Delictele de viol, violenţă contra pudoarei şi atentatul la pudoare fără violenţă nu se pedepsesc, dacă mai înainte ca hotărîrea penală să fi rămas definitivă a intervenit căsătorie între autor şi victimă.

ART. 428. — Tentativa infracţiunilor prevăzute în art. 419, 420 şi 425, se pedepseşte.

CAPITOLUL II

Infracţiuni contra bunelor moravuri

ART. 429. — Acela care, în public, se dedă la acte, gesturi sau orice manifestări verbale, cu caracter obscen, comite delictul de ultraj la bunele moravuri şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi amendă dela 5.000 la 20.000 lei.

Când delictul este săvârşit faţă de un minor de ori ce sex, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la un an şi amenda dela 5.000 la 20.000 lei.

ART. 430. — Comite delictul de trafic de publicaţiuni obscene şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 5.000 la 20.000 lei:

1. acela care, în scop de comerţ, expune, procură, pune în circulaţie, importă, exportă sau transportă: scrieri, desene, gravuri, fotografii, filme, plăci gramofonice, cărţi, imprimate de orice fel, embleme sau orice alte obiecte cu caracter obscen;

2. acela care face comerţ, chiar clandestin, cu obiectele arătate mai sus, ori le distribue sau le expune în public.

Dacă vânzarea, distribuirea sau expunerea se face unei persoane de orice sex, mai mică de 19 ani împliniţi, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 5.000 la 20.000 lei.

ART. 431. — Actele de inversiune sexuală săvârşite între bărbaţi sau între femei, dacă provoacă scandal public, constituiesc delictul de inversiune sexuală şi se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani.

Dacă actul s'a săvârşti asupra unei persoane mai mici de 19 ani, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 432. — Actele sexuale între oameni şi animale, dacă provoacă scandal public, constituiesc delictul de bestialitate şi se pedepsesc cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an.

ART. 433. — Acela care, cu scop de exploatare a desfrâului, aţâţă la prostituţie o persoană de orice sex, sau o excită la corupţie, comite delictul de corupţie sexuală şi se pedepseşte cu închisoare corecţională de la 2 la 5 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

Acela care, în scopul arătat de alineatul precedent, ajută, asistă sau favorizează în orice mod prostituţia unei persoane, comite delictul de favorizare a prostituţiei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Când faptele din cele două alineate precedente sunt săvârşite, de un ascendent, fie în linie directă, sau prin alianţă, de tatăl sau mama adoptivă, de unul din soţi, de tutor sau orice altă persoană, căreia victima îi este încredinţată spre îngrijire, educaţie, instrucţie, supraveghere sau pază, pedeapsa este, în cazul dela alin. 1, închisoare corecţională dela 3 la 7 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 5 ani, iar în cazul alin. 2, închisoarea corecţională dela 2 la 3 ani şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 434. — Când faptele prevăzute în art. 433 sunt săvârşite asupra unui minor sau când sunt comise prin violenţă, ameninţare, abuz de putere sau de autoritate, fraudă, întrebuinţare de băuturi alcoolice sau stupefiante, se pedepsesc potrivit susmenţionatului text, sporindu-se pedepsele cu 1/4.

ART. 435. — Acela care primeşte să fie întreţinut, chiar numai în parte, de către o femeie, din câştigurile provenite din prostituarea ei, precum şi acela care, în mod obişnuit şi în scop de folos personal, acordă protecţia sau ajutorul său unei femei pentru exercitarea prostituţiei, comite delictul de exploatare a prostituţiei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Dacă acela care dă ajutorul sau protecţia sa, poartă arme, i-se sporesc pedepsele cu 1/4.

ART. 436. — Oricine procură cuiva, în mod obişnuit şi în scopul de a realiza un folos material, o persoană pentru săvârşire de acte sexuale sau acte de inversiune sexuală, comite delictul de proxenetism şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 437. — Comite de asemenea delictul de proxenetism:

1. acela care determină o femeie, care nu este considerată în public ca prostituată, de a intra într'o casă în care s'ar practica prostituţia, în scopul arătat de articolul precedent;

2. acela care reţine o femeie, contra voinţei ei, sub orice pretext, într'o casă în care s'ar practica prostituţia.

Pedeapsa în cazurile prevăzute de acest articol este aceea prescrisă în art. 433, alin. 1.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 6 ani, amenda dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani, în ambele cazuri ale acestui articol, când femeia nu are vârsta de 21 ani împliniţi.

ART. 438. — Proxenetismul se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 7 ani, amendă dela 3.000 la 6.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani, dacă este săvârşit:

1. prin violenţă, ameninţare, fraudă sau întrebuinţare de stupefiante;

2. de către o persoană din cele prevăzute în art. 433, alineatul ultim.

ART. 439. — Acela care trimite sau duce în străinătate o femeie, pentru exercitarea prostituţiei, comite delictul de trafic de femei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 8 ani, amendă dela 5.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 10

ani, amenda dela 6.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela 3 la 5 ani, dacă faptul se săvârşeşte:

1. asupra unei femei, mai tânără de 21 ani împliniţi sau care se găseşte într'o stare din cele arătate la art. 419, punctul 2;

2. prin violenţă, ameninţare, fraudă sau întrebuinţare de stupefiante;

3. asupra unei femei căsătorite.

ART. 440. — Tentativa delictului prevăzut în art. 437 se pedepseşte.

Se pedepsesc la fel cu tentativa şi următoarele acte săvârşite în vederea delictului de trafic de femei:

1. faptul de a face propagandă pentru emigrarea persoanelor de sex femenin;

2. faptul traficanţilor şi prepuşilor acestora de a căuta sau angaja femei sau fete;

3. remiterea de fonduri pentru a le permite ajungerea la destinaţie;

4. faptul însoţirii femeilor, în călătoria lor, pe tot parcursul sau o parte din el;

5. cumpărarea de haine, rufe, vestminte, în vederea plecării;

6. plata cheltuielilor de hotel sau subsistenţă în timpul drumului;

7. demersurile făcute în vederea obţinerii de paşaport sau orice acte săvârşite în vederea înlesnirii plecării.

CAPITOLUL III

Dispoziţiuni comune

ART. 441. — Acţiunea penală pentru infracţiunile prevăzute în art. 419, 420, 421, 422, 433 şi 436, poate fi pusă în mişcare numai la plângerea prealabilă a victimei, iar dacă victima este mai mică de 21 ani împliniţi, la plângerea prealabilă a unuia din părinţi sau a tutorului. Dacă, infractorul este chiar părintele sau tutorul, fie la plângerea prealabilă a victimei, fie la aceea a unui ascendent sau colateral de prim rang.

In cazul art. 420 şi 424 acţiunea penală poate fi pusă în mişcare numai la plângerea prealabilă a victimei.

Retragerea plângerii nu împiedică cursul acţiunii penale.

In cazul art. 425 şi 426 acţiunea penală se pune în mişcare din oficiu.

ART. 442. — Când infractorii sunt: tatăl, mama sau tutorul, ei sunt decăzuţi din puterea părintească sau din tutelă.

T I T L U L XII

Delicte contra familiei

CAPITOLUL I

Bigamia, incestul şi adulterul

ART. 443. — Comite delictul de bigamie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani, acela care, fiind căsătorit legitim, mai nainte de a se fi desfăcut în mod legal această căsătorie, încheie o nouă căsătorie valabilă.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia, care, nefiind căsătorit, încheie căsătorie valabilă cu o persoană pe care o ştia căsătorită.

Acţiunea penală se stinge, chiar faţă de complice, când prima căsătorie e declarată nulă sau când cea de a doua căsătorie este anulată pentru alte cauze decât bigamia.

ART. 444. — Ofiţerul stării civile, care, ştiind că o persoană este căsătorită, oficiază la o nouă căsătorie a aceleiaşi persoane, se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani, iar preotul care, cu ştiinţă, celebrează o asemenea căsătorie, se pedepseşte cu închisoare corecţională de la 6 luni la un an.

ART. 445. — Oricare dintre soţi, ar avea relaţiuni sexuale în afară de căsătorie, comite delictul de adulter şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela o lună la un an, iar dacă relaţiunile culpabile continuă şi după deschiderea acţiunii penale, pedeapsa este dela 6 luni la 2 ani.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi complicelui.

Acţiunea penală nu se poate pune în mişcare decât numai după plângerea prealabilă a soţului inocent.

Soţul inocent poate cere oricând în cursul procesului stingerea acţiunii penale, precum şi după darea hotărîrii definitive, stingerea pedepsei, dacă soţii consimt a relua vieaţa în comun.

In acest din urmă caz, complicele condamnat nu e apărat de pedeapsă.

Probele care pot fi aduse pentru dovedirea adulterului sunt numai flagrantul delict şi acelea care rezultă din scrisori sau alte scrieri ce emană dela soţul urmărit.

Acţiunea penală se stinge şi în caz de moartea soţului care a făcut plângerea şi în caz de anulare a căsătoriei soţului culpabil.

Nicio urmărire nu se poate face dacă faptul s'a comis după îndemnul sau încurajarea celuilalt soţ, sau dacă vieaţa conjugală era întreruptă în fapt şi soţii trăiau despărţiţi.

ART. 446. — Convieţuirea în concubinaj a minorilor sub 16 ani pentru fete şi 18 ani pentru băieţi constituie delictul de degenerare a rasei.

Părinţii sau reprezentanţii lor legali care înlesnesc sau aprobă asemenea legături, se pedepsesc cu inchisoare corecţională dela o lună la un an şi cu amendă dela 5.000 la 20.000 lei, iar copiii sau adolescenţii culpabili de acest fapt, vor fi internaţi într'un institut de educaţie carectivă pe timp dela unu la 3 ani.

ART. 447. — Raportul sexual sau de inversiune sexuală între rude în linie directă, precum şi între frate şi soră, constitue delictul de incest şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani.

Minorul mai mic de 15 ani, sedus de un major, nu se pedepseşte.

Acţiunea penală se poate pune în mişcare numai la plângerea prealabilă a unui ascendent sau colateral de prim grad.

Pedeapsa pronunţată contra tatălui şi mamei, atrage şi decăderea din puterea părintească.

CAPITOLUL II

Delicte contra stării civile, abandonul de familie şi abuzul de drept de corecţiune

ART. 448. — Ofiţerul stării civile care nu a înscris actele stării civile în registrele destinate pentru

aceasta, comite delictul de neregulată ţinere a actelor de stare civilă şi se pedepseşte cu inchisoare corecţională dela o lună la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 449. — Ofiţerul stării civile care celebrează căsătoria fără să se fi asigurat de vârsta legală a celor care se căsătoresc şi de existenţa consimţimântului tatălui, mamei sau altor persoane, care, în conformitate cu legea, trebuiau să-şi dea asentimentul pentru valabilitatea căsătoriei, comite delictul de neregulată celebrare a căsătoriei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela o lună la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 450. — Preotul, de orice cult recunoscut de stat, care celebrează o cununie mai înainte de îndeplinirea actelor şi formelor cerute de legea civilă, comite delictul de neregulată celebrare a cununiei şi se pedepseşte cu inchisoare corecţională dela o lună la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 451. — Acela care face să se înregistreze în actele de stare civilă o naştere inexistentă comite delictul de supoziţiune a stării civile şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 452. — Acela care, prin orice mijloace, suprimă sau schimbă starea civilă a unui copil, comite delictul de suprimare a stării civile şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani.

ART. 453. — Acela care, asistând la naşterea unui copil nu face declaraţia prescrisă de codul civil, în termenul şi ordinea prevăzută acolo, comite delictul de nedeclarare a naşterii şi se pedepseşte cu amendă dela 1.000 la 5.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia, care găsind un copil de curând născut, nu-l înfăţişează autorităţilor poliţieneşti locale, chiar când ar voi să se însarcineze cu creşterea lui.

ART. 454. — Acela care, cu rea voinţă, se îndepărtează dela domiciliul familiei, lăsând în părăsire pe aceia faţă de care, în virtutea puterii părinteşti, a tutelei legale, a autorităţii maritale sau calităţii de soţ, avea obligaţia de asistenţă morală sau materială, lăsându-i prin aceasta expuşi mizeriei fizice sau

morale, comite delictul de abandon familial şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care, cu rea voinţă, se sustrage timp de 3 luni fără să achite obligaţiile de întreţinere stabilite printr'o hotărîre judecătorească, precum şi părintelui care, în scopul arătat în alin. 1, îşi alungă copilul, care, din cauza vârstei sau stării sale, este incapabil de a se proteja sau îngriji el însuşi.

ART. 455. — Acela care îşi exercită, prin astfel de mijloace şi în aşa fel dreptul de corecţie sau disciplină asupra unei persoane mai mici de 15 ani, supusă autorităţii sale, sau încredinţată lui pentru educaţie, instrucţie, supraveghere, ori pentru învăţarea unei meserii, sau aflată în serviciul său, încât îi expune unui pericol grav sănătatea sau desvoltarea intelectuală, comite delictul de abuz de drept de corecţie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni.

Dacă victima a fost supusă la chinuri ori cruzimi, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 2 ani.

Lovirile (art. 470), aplicate în executarea dreptului de corecţie nu se pedepsesc.

Orice altă vătămare a integrităţii corporale sau a sănătăţii se pedepseşte după distincţiile din art. 471, 472, 473, 474 şi 475.

CAPITOLUL III

Răpirea

ART. 456. — Acela care, prin amăgire, ameninţare sau violenţă răpeşte, reţine sau sechestrează o persoană mai mică de 15 ani, luând-o de sub puterea părintească, sau autoritatea tutelară sub care se află, sau a acelora cărora le-a fost încredinţată, comite delictul de răpire de minori şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 5 ani.

Dacă faptul de mai sus a fost săvârşit cu voia victimei, însă fără ştirea părinţilor sau tutorelui, pedeapsa este dela 6 luni la 2 ani.

Când faptul se comite pentru a întrebuinţa pe minor la desfrâu, cerşetorie sau la obţinerea altui folos material, precum şi în cazul când se cer sume de bani în schimbul eliberării, pedeapsa este, în cazul primului alineat, închisoarea corecţională dela 5 la 8 ani, iar în cazul alin. 2, dela unu la 3 ani.

ART. 457. — Dacă asupra copilului răpit, reţinut sau sechestrat, s'au săvârşit loviri ori s'a cauzat vătămarea sănătăţii sau integrităţii corporale, ori dacă a intervenit vreuna din consecinţele prevăzute de art. 493, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 5 la 12 ani, iar dacă s'au produs infirmităţi din cele prevăzute în art. 473, ori s'a săvârşit atentat la pudoare sau viol, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 7 la 12 ani şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani.

ART. 458. — Acela care, prin ameninţare, violenţă sau sub pretext de căsătorie, răpeşte, reţine sau sechestrează o persoană de sex femenin mai mare de 15 ani, comite delictul de răpire de femei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani pentru acela care, cunoscând starea victimei, răpeşte, reţine sau sechestrează o femeie atinsă de o boală mintală sau în stare de inconştienţă, ori incapabilă de a se apăra, pentru a săvârşi asupra ei acte contra pudoarei.

Dispoziţiunile art. 457 se aplică şi cazurilor prevăzute de acest articol.

ART. 459. — Părintele care răpeşte, reţine sau sechestrează copilul său minor, de sub puterea celuilalt părinte, căruia îi era încredinţat prin hotărîre judecătorească, comite delictul de răpire a copilului propriu şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi părintelui care, având prin hotărîre judecătorească sub îngrijirea sa copilul, cu obligaţiunea de a-l încredinţa şi celuilalt părinte, în condiţiunile anume stabilite, nu respectă această îndatorire.

ART. 460. — Acţiunea penală, în cazurile art. 456

alin. 1 și 2, 458 și 459, se poate pune în mișcare numai la plângerea prealabilă a părții vătămate sau a reprezentanților săi legali.

ART. 461. — Dacă răpitorul se căsătorește cu fata răpită, reținută sau sechestrată, nu se pedepsește, afară de cazul când căsătoria a fost anulată și în acest caz acțiunea penală poate fi pusă în mișcare numai după plângerea acelora care au cerut nulitatea căsătoriei.

ART. 462. — Tentativa delictelor prevăzute în art. 456 se pedepsește.

TITLUL XIII

Crime și delicte contra persoanelor

CAPITOLUL I

Crimele și delictele în contra vieții și integrității corporale

SECȚIUNEA I

Omorul

ART. 463. — Acela care ucide un om, comite crima de omor și se pedepsește cu muncă silnică dela 10 la 25 ani și degradare civică dela 3 la 8 ani.

ART. 464. — Crima de omor se pedepsește cu muncă silnică pe vieață, când este săvârșită în următoarele împrejurări:

1. cu premeditare (asasinat);
2. pentru a ascunde crima sau delictul săvârșit mai înainte sau pentru a se sustrage pe sine sau pe altul dela urmărire sau arestare;
3. prin întrebuințare de torturi;
4. asupra unui ascendent sau descendent legitim, adoptiv sau natural;
5. asupra fratelui sau surorei;
6. asupra soțului;
7. asupra mai multor persoane cu aceeași ocaziune.

ART. 465. — Mama care își ucide copilul natural înainte de a fi expirat termenul legal de declarare la oficiul stării civile, comite crima de pruncucidere și se pedepsește cu temniță grea dela 3 la 5 ani.

ART. 466. — Acela care, în scopul de a obține vreun profit, se oferă unei persoane de a săvârși omor asupra cuiva, se pedepsește cu închisoare corecțională dela 3 luni la un an.

Oferta revocată mai înainte de a fi acceptată nu se pedepsește.

ART. 467. — Acela care, fără intenție, cauzează din orice culpă moartea unui om, comite delictul de omucidere prin imprudență și se pedepsește cu închisoare corecțională dela unu la 3 ani și amendă de la 2.000 la 5.000 lei.

Dacă infractorul a cauzat moartea altuia prin nepriceperea profesiunii sau meseriei sale, ori prin nesocotirea sau nerespectarea regulilor referitoare la exercițiul acesteia, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 2 la 5 ani și amenda dela 5.000 la 20.000 lei.

ART. 468. — Acela care ucide un om, în urma rugămintei stăruitoare și repetate a acestuia, comite crima de omor la rugăminte și se pedepsește cu temniță grea dela 3 la 8 ani.

Aceeași pedeapsă se aplică și aceluia care determină pe altul să se sinucidă, sau îi întărește hotărîrea de a se sinucide, ori îi înlesnește, în orice mod, executarea, dacă sinuciderea a avut loc.

Pedeapsa este închisoarea corecțională dela unu la 5 ani atunci când faptul a fost săvârșit, în condițiunile alineatelor precedente, sub impulsul unui sentiment de milă, pentru a curma chinurile fizice ale unei persoane care suferea de o boală incurabilă și a cărei moarte era inevitabilă din această cauză.

ART. 469. — Dacă două persoane au căzut de acord să tragă la sorți, care din ele urmează să se sinucidă și dacă sinucigașul a murit, cel rămas în vieață se pedepsește pentru delictul de sinucidere prin sorți, cu închisoare corecțională dela unu la 5 ani.

Tentativa se pedepsește.

SECȚIUNEA II

Lovirea și vătămarea integrității corporale sau a sănătății

ART. 470. — Acela care lovește o persoană, fără a-i cauza vreuna din vătămările arătate în art. 471 și

următoarele, comite delictul de lovire și se pedepsește cu închisoare corecțională dela o lună la 2 luni.

Când lovirea a produs echimoze, pedeapsa este închisoarea corecțională dela o lună la 3 luni.

ART. 471. — Acela care, in afară de cazurile de mai sus, vatămă în orice mod integritatea corporală sau sănătatea unei persoane, comite delictul de vătămare a integrității corporale sau a sănătății și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 2 luni la un an și amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 472. — Când vătămarea integrității corporale sau a sănătății a reclamat îngrijire medicală de cel puțin 10 zile pentru vindecare, se comite delictul de vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății și se pedepsește cu închisoare corecțională de la 6 luni la 2 ani și amendă dela 3.000 la 6.000 lei.

ART. 473. — Când vătămarea integrității corporale sau a sănătății a cauzat victimei o boală de lungă durată ori incurabilă, pierderea unui simț sau organ, ori a funcțiunii lor, pierderea sau alterarea capacității de procreare, o mutilare, slutire, deformare, desfigurare, avort, boală mintală sau orice infirmitate permanentă fizică sau psihică, constitue delictul de vătămare foarte gravă a integrității corporale sau a sănătății și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 3 la 6 luni și amendă dela 5.000 la 10.000 lei.

ART. 474. — Pedeapsa este închisoarea corecțională dela 3 la 10 ani și amenda dela 5.000 la 10.000 lei, când autorul a avut anume intențiunea de a cauza victimei vreo stare din cele arătate în articolul precedent și aceasta s'a și produs.

ART. 475. — Când vreunul din faptele prevăzute în prezenta secțiune a cauzat moartea victimei, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 3 la 10 ani și amenda dela 6.000 la 12.000 lei.

ART. 476. — Dacă vreuna din infracțiunile prevăzute în art. 470, 471, 472, 473, 474 și 475, se comit asupra unui ascendent în linie directă, sau asupra unei persoane mai mici de 15 ani, pedeapsa este acea prevăzută pentru acea infracțiune, sporită cu un plus până la un an în cazurile art. 470, 471 și 472 și până la 2 ani în cazul art. 473, iar în cazul art. 474 și 475 și minimum pedepsei se ridică la 4 ani.

ART. 477. — Când infracțiunile prevăzute în art. 470, 471, 472, 473, 474 și 475 sunt comise cu premeditare, pedepsele respective se sporesc cu un plus egal cu cel arătat în art. 476.

ART. 478. — Acela care, fără intenție, săvârșește din orice culpă vreuna din faptele prevăzute in art. 471, 472, 473 și 475, comite delictul de vătămare a integrității corporale sau sănătății prin imprudență și se pedepsește cu închisoare corecțională dela una la 6 luni și amendă dela 1.000 la 2.000 lei în cazul art. 471 și 472, cu închisoare corecțională dela 6 luni la 2 ani și amendă dela 2.000 la 3.000 lei în cazul art. 473 și cu pedeapsa din art. 467, în cazul art. 475.

ART. 479. — Dacă infractorul săvârșește faptele arătate în art 472 și 473, în condițiile stabilite de art. 467, alin. 2, pedeapsa este cea prevăzută de art. 476, sporită cu un plus până la un an.

ART. 480. — Acela care se face impropriu serviciului militar, prin ciuntire, mutilare sau alte mijloace întrebuințate de el însuși sau de altul, cu consimțimântul său, comite delictul de automutilare și se pedepsește cu închisoare corecțională dela 3 luni la un an.

Aceeași pedeapsă se aplică și aceluia care pune pe o persoană, după cererea ei, în stare de a nu fi proprie serviciului militar.

ART. 481. — In cazurile infracțiunilor prevăzute în art. 470, 471 și 472, precum și în cazul când aceste infracțiuni au fost comise în condițiunile art. 476 și 478, acțiunea penală se pune în mișcare numai la plângerea părții vătămate.

Impăcarea părților în aceste cazuri stinge incriminarea.

SECȚIUNEA III

Avortul

ART. 482. — Acela care prin orice mijloace provoacă întreruperea cursului normal al sarcinei, comite delictul de avort și se pedepsește precum urmează:

1. când delictul e săvârșit fără consimțimântul fe-

meii însărcinate, cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani.

Dacă s'a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare a sănătăţii sau o infirmitate din cele arătate la art. 473, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 la 6 ani, iar dacă s'a pricinuit moartea acesteia, închisoarea corecţională dela 7 la 10 ani;

2. când delictul e săvârşit de însăşi femeia însărcinată necăsătorită, sau când aceasta a consimţit ca altcineva să i-l provoace, cu închisoare corecţională de la 3 la 6 luni, iar dacă femeia este căsătorită, cu închisoare corecţională dela 6 luni la un an.

Aceeaşi pedeapsă şi după distincţiile de mai sus se aplică şi aceluia care săvârşeşte faptul cu consimţimântul femeii. Dacă s'a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare a sănătăţii sau o infirmitate din cele arătate la art. 473, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani, iar dacă s'a pricinuit moartea acesteia, pedeapsa este închisoarea corecţională de la 3 la 5 ani.

In cazurile prevăzute la punctul 2, dacă faptul s'a comis in scopul de a obţine un folos material, pedeapsa se sporeşte după distincţiile de mai sus cu un plus până la 2 ani.

ART. 483. — Tentativa delictului prevăzut de art. 482, punctul I, se pedepseşte.

ART. 484 — Nu se consideră avort întreruperea cursului normal al sarcinii făcută de un medic:

1. Când vieaţa femeii este în pericol iminent sau când sarcina agravează o boală de care suferă femeia, punându-i vieaţa în pericol, care nu putea fi înlăturat prin alte mijloace şi este vădit că intervenţia n'a fost făcută decât cu scopul de a salva vieaţa femeii;

2. Când unul din părinţi este atins de alienaţie mintală şi este certitudine că copilul va purta grave tare mintale.

In caz de pericol iminent, medicul este obligat a aduce faptul în scris şi confidenţial la cunoştinţa parchetului în 48 de ore după intervenţie.

In celelalte cazuri, medicul nu poate interveni decât cu autorizaţia parchetului, dată pe baza unui certificat medical al unui aşezământ spitalicesc sau unui aviz emis în urma unui consult între medicul care va interveni şi cel puţin un medic specialist în boala care determină intervenţiunea.

Parchetul, în toate cazurile prevăzute de acest articol, este obligat a păstra caracterul confidenţial al tuturor comunicărilor sau autorizărilor, până la intervenirea vreunei eventuale reclamaţiuni.

ART. 485. — In cazurile delictelor prevăzute în această secţiune, medicilor, agenţilor sanitari, farmaciştilor, droghiştilor sau moaşelor li se aplică şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

SECŢIUNEA IV

Alte delicte contra vieţii şi integrităţii corporale

ART. 486. — Acela care, având sub paza sa, sau îngrijirea sa o persoană care, din cauza vârstei sau a unei stări fizice sau mintale, este în neputinţă de a se proteja şi îngriji ea însăşi, o expune sau o părăseşte, în aşa fel sau loc, încât îi pune în pericol iminent vieaţa, sănătatea sau integritatea corporală, comite delictul de abandonare a persoanelor neputincioase şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 5 luni la 2 ani.

Dacă faptul de mai sus este săvârşit asupra uneia din persoanele arătate în punctele 4, 5 şi 6 ale art. 464, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 5 ani, iar dacă faptul este săvârşit de mamă asupra copilului natural, înainte de a fi expirat termenul de declarare la oficiul stării civile, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la un an.

E apărată de pedeapsă mama care după comiterea faptului de abandon al copilului său îşi reia de bună voie îndatoririle de mamă.

ART. 487. — Dacă persoana expusă sau părăsită a suferit o vătămare a integrităţii corporale sau a sănătăţii din cele prevăzute la art. 471, 472 şi 473, pedeapsa este acea prescrisă de art. 486, sporită cu un plus până la 3 ani, după distincţiile acolo arătate; iar dacă a rezultat moartea, este aceea prevăzută de art. 475.

In cazul art. 486, alin. 2, partea finală, dacă s'a cauzat o vătămare a integrităţii corporale sau a sănătăţii din cele arătate în art. 471, 472 şi 473, pedeapsa se sporeşte cu un plus până la un an, iar dacă s'a cauzat moartea, cu un plus până la 2 ani.

ART. 488. — Acela care, prin violarea unei obligaţii legale sau contractuale, expune o persoană unui pericol de moarte iminent, comite delictul de primejduire a vieţii şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an.

Pentru patronul, şeful sau conducătorul unei întreprinderi industriale sau comerciale care contravine pentru a treia oară în cursul a 2 ani, la dispoziţiunile legale, care ocrotesc munca minorilor, sub 18 ani de ambele sexe sau a femeilor, ori calcă în aceleaşi condiţiuni legile care reglementează repausul săptămânal şi sărbătorilor legale, precum şi măsurile de igienă şi salubritate a muncitorilor, de orice categorie, pedeapsa este închisoarea corecţională dela una la 3 luni şi amenda dela 5.000 la 20.000 lei.

ART. 489. — Acela care, găsind abandonată sau pierdută o persoană dintre cele arătate în art. 484, omite de a încunoştiinţa îndată autoritatea, comite delictul de omisiune de ajutor şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi conducătorului de vehicul care după ce a provocat un accident, nu opreşte.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care văzând o persoană rănită grav sau în primejdie de moarte, omite de a-i da ajutor, fără temere raţională de vreun pericol pentru persoana sa, ori pentru alte persoane, sau de a anunţa imediat autoritatea.

SECŢIUNEA V

Delicte contra vieţii, integrităţii corporale şi sănătăţii, comise de mulţime şi prin încăerări

ART. 490. — Dacă o crimă sau un delict contra persoanelor este săvârşit de o mulţime, se aplică dispoziţiunile art. 331.

Când vătămarea cauzată integrităţii corporale sau sănătăţii, are loc cu ocazia unei încăerări între mai multe persoane şi când acţiunea fiecăreia nu poate fi determinată, toţi participanţii la încăerare se pedepsesc în cazul art. 471, 472 şi 473, cu închisoare corecţională dela una lună la 2 ani şi amendă dela 1.000 la 3.000 lei, iar în cazul art. 475, cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

CAPITOLUL II

Delicte în contra libertăţii individuale

SECŢIUNEA I

Sclavia şi sechestrarea de persoane

ART. 491. — Acela care pune sau ţine o persoană în sclavie sau într'o situaţie analoagă, ori participă la acte de comerţ sau de transport de sclavi, comite delictul de sclavie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani şi amendă dela 10.000 la 15.000 lei.

ART. 492. — Acela care, în mod ilegal reţine, deţine, sechestrează sau, în orice alt mod, privează de libertate o persoană, comite delictul de sechestrare de persoană şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 6 luni.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care, deşi îndreptăţit a reţine o persoană, nu aduce de îndată la cunoştinţa autorităţii competente această reţinere.

ART. 493. — Delictul prevăzut în articolul precedent se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 5 la 10 ani, când:

1. din faptul sechestrării victimei, sau tratamentului la care a fost supusă, în timpul sechestrării, a rezultat o vătămare gravă a integrităţii corporale sau a sănătăţii acesteia, ori dacă s'a întrebuinţat în contra ei violenţă sau tortură;
2. sechestrarea a ţinut mai mult de o lună;
3. faptul s'a comis asupra unui ascendent sau descendent, legitim sau natural, soţ, frate sau soră;
4. sechestrarea s'a executat de către o persoană care a simulat prin orice mijloc o calitate oficială sau a întrebuinţat vreun ordin falsificat al autorităţii publice;

5. persoana sechestrată a fost transportată peste frontieră;
6. sechestrarea s'a comis prin întrebuinţare de arme.

SECŢIUNEA II

Ameninţarea şi şantajul

ART. 494. — Acela care, într'un mod susceptibil de a alarma, ameninţă o persoană cu săvârşirea unei infracţiuni sau cauzarea unui prejudiciu, întru cât faptul nu ar constitui o infracţiune mai gravă, comite delictul de ameninţare şi se pedepseşte, la plângerea părţii vătămate, cu închisoare corecţională dela una la 6 luni.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 5 ani, în următoarele cazuri:

1. dacă ameninţarea este însoţită de o cerere pentru depunerea unei sume de bani sau a oricărei alte valori în anumit loc sau timp;
2. dacă este însoţită de semne simbolice sau alte mijloace, spre a face să creadă că ameninţarea vine din partea unei puternice asociaţii secrete, adevărată sau închipuită;
3. dacă se ameninţă cu moartea, cu vătămarea integrităţii corporale sau a sănătăţii, ori cu incendiul;
4. dacă infractorul a simulat prin orice mijloc o calitate oficială sau a întrebuinţat un ordin falsificat a unei autorităţi publice;
5. dacă ameninţarea s'a făcut de o persoană travestită sau mascată;
6. dacă ameninţarea s'a făcut cu arme.

ART. 495. — Acela care, în scopul de a dobândi, în mod injust, pentru sine sau pentru altul, un folos material, constrânge o persoană prin violenţă sau ameninţare, ca să facă, să nu facă sau să sufere ceva, întru cât faptul nu ar constitui o infracţiune mai gravă, comite delictul de şantaj şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani, dacă ameninţarea consistă în aceea că se vor da publicităţii fapte, reale sau imaginare, compromiţătoare pentru persoana ameninţată sau o rudă a ei, ori pentru o persoană de care este legată printr'o temeinică afecţiune.

Tentativa se pedepseşte.

SECŢIUNEA III

Violarea de domiciliu

ART. 496. — Acela care, prin violenţă, ameninţare, efracţiune, escaladare, întrebuinţare de chei mincinoase, prin viclenie, ori în mod clandestin, pătrunde în locuinţa unei persoane, în localul său de afaceri, în dependinţele acestora, sau într'un loc împrejmuit, în contra voinţei aceluia care locueşte acolo, sau care are dreptul de a dispune de ele, întru cât faptul nu ar constitui o infracţiune mai gravă, comite delictul de violare de domiciliu, şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 497. — Violarea de domiciliu se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, când infracţiunea s'a săvârşit în următoarele împrejurări:

1. de o ceată;
2. în timpul nopţii;
3. infractorul era înarmat;
4. autorul a simulat prin orice mijloace o calitate oficială sau a întrebuinţat un ordin falsificat al autorităţii publice.

ART. 498. — Săvârşeşte de asemenea delictul de violare de domiciliu şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei, acela care, găsindu-se în locurile arătate în art. 496, nu le părăseşte, la invitaţia expresă a celui în drept, sau rămâne acolo prin viclenie sau în mod clandestin.

ART. 499. — Funcţionarul public, care, depăşind limitele competenţei sale sau abuzând de puterea sa, ori fără respectarea formalităţilor impuse de lege, se introduce sau rămâne în locurile arătate în art. 496, în contra voinţei aceluia care locueşte acolo sau are drept a dispune de ele, comite delictul de violare de domiciliu şi se pedepseşte cu închisoare dela 6 luni la 2 ani.

Dacă cu această ocazie se face şi perchiziţie domiciliară sau alt act arbitrar, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei.

Tentativa se pedepseşte.

ART. 500. — Acţiunea penală, în cazurile prevăzute de articolele din prezenta secţiune, se poate pune în mişcare numai la plângerea părţii vătămate.

SECŢIUNEA IV

Violarea de secrete

ART. 501. — Acela care, fără drept, deschide o corespondenţă închisă sau orice înscris închis, care nu sunt adresate lui, în scopul de a lua cunoştinţă de conţinut sau de a şi-l însuşi pe cale de reproducere, comite delictul de violare a secretului corespondenţei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care, luând cunoştinţă de anumite fapte, din conţinutul unei corespondenţe deschise, care nu i-a fost adresată sau încredinţată, le divulgă, procurându-şi un folos material, sau cauzând altuia un prejudiciu moral sau material.

Când divulgarea, în condiţiile alin. 2, s'a făcut cu privire la corespondenţa închisă, arătată în alin. 1 al acestui articol, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la un an şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 502. — Acela care, sustrage sau suprimă vreuna din corespondenţele arătate în art. 501, închise sau deschise, destinate altuia, comite delictul de sustragere a corespondenţei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una lună la un an, iar în cazul că divulgă conţinutul, în condiţiunile arătate în art. 501, alin. 2, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 503. — Acela care, în mod fraudulos, obţine sau interceptează o comunicare telegrafică, sau o convorbire telefonică, comite delictul de interceptare frauduloasă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni.

Când infractorul divulgă comunicarea telegrafică sau convorbirea spre a-şi procura un folos material, sau cauzează altuia un prejudiciu moral sau material, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani.

ART. 504. — Când delictele prevăzute în art. 501, 502 şi 503, se comit de funcţionarii publici, pedeapsa este aceea prevăzută în acele articole, după distincţiile arătate acolo, sporită cu un plus până la 2 ani.

ART. 505. — Acela care, în virtutea situaţiei funcţiunii, profesiunii sau meseriei sale, având cunoştinţă de un secret pe care este ţinut a-l păstra, il destăinueşte sau divulgă, în afară de cazurile când legea autoriză o asemenea destăinuire, şi dacă faptul poate aduce un prejudiciu moral sau material unei persoane sau unei familii, comite delictul de revelaţiune a secretului profesional şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 506. — Comite delictul de divulgare a secretului industrial sau comercial şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei, acela care:

1. divulgă un secret licit de comerţ sau de fabricaţie al unei întreprinderi, în care funcţionează sau a funcţionat, ori pe care în virtutea funcţiunii sale le-a aflat sau se foloseşte de acest secret în întreprinderea sa proprie sau a altuia, în scopul de a-şi procura sie-şi sau altuia vreun folos material, sau de a cauza vreo pagubă întreprinderii al cărei secret l-a divulgat sau folosit;

2. se foloseşte, în comerţul sau întreprinderea sa, ori a altuia, de un secret licit de comerţ sau industrie, care i-a fost destăinuit în condiţiile de mai sus, sau despre care a luat cunoştinţă în mod fraudulos, în scopul de a cauza vreo pagubă întreprinderii sau comerţului al cărei secret a fost destăinuit.

CAPITOLUL III

Delicte contra onoarei

SECŢIUNEA I

Calomnia şi defăimarea

ART. 507. — Acela care în public prin orice mijloace afirmă cu privire la o persoană sau impută acesteia fapte determinate privitoare la vieaţa sau activitatea ei publică, care, dacă ar fi adevărate, ar expune acea persoană la urmărire penală sau disciplinară, ori dispreţului public, comite delictul de calomnie în contra vieţii publice şi se pedepseşte cu inchisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 508. — Acela care în public prin orice mijloace afirmă cu privire la o persoană sau impută acesteia fapte determinate privitoare la vieaţa sa particulară, activitatea sa profesională, sau cinstea ei personală, care, dacă ar fi adevărate, ar expune acea persoană la urmărire penală sau disciplinară, ori dispreţului public, comite delictul de calomnie în contra vieţii private şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 8.000 lei.

ART. 509. — Pedeapsa calomniei, în cazul art. 507, este închisoarea corecţională dela 6 luni la un an şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei, dacă delictul este comis:

1. în contra unui corp constituit în Stat sau contra unei administraţii publice, ori în contra unei administraţii sau întreprinderi, în care sunt angajate inteerse publice, în contra unui membru al acestora, sau în contra unui funcţionar public;

2. prin presă, prin orice mijloace de difuzare, ori în adunări publice;

3. din motive josnice.

Iar în cazul art. 508, dacă faptele sunt săvârşite în condiţiunile prevăzute în alin. 2 şi 3, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 2 ani şi amen-

ART. 510. — In cazul când se afirmă sau se răspândesc fapte, ori se fac imputări sau afirmaţiuni pentru care legea nu admite proba verităţii, faptul constitue delictul de defăimare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

ART. 511. — Acela care, prin orice mijloace, aduce ofensă memoriei unui defunct, comite delictul de defăimare a memoriei defunctului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

Dacă prin acest fapt se aduce atingere şi onoarei sau reputaţiei unui descendent sau altei rude apropiate, ori unui moştenitor al defunctului, pedeapsa este acea prevăzută pentru delictul de injurie.

SECŢIUNEA II

Injuria

ART. 512. — Acela care, prin orice mijloace, aduce atingere onoarei sau reputaţiei unei persoane sau o expune batjocurei, întru cât nu ar fi cazul prevăzut de art. 507, 508 şi 510, comite delictul de injurie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 2 luni.

Este injurie şi în cazul când se impută sau se reproşează un defect, boală sau infirmitate, care chiar reale de ar fi, impun compătimire din consideraţiuni de umanitate.

ART. 513. — Pedeapsa injuriei este închisoarea corecţională dela 2 la 4 luni, dacă s'a comis în condiţiunile arătate la art. 509 sau în prezenţa mai multor persoane, ori dacă a fost foarte brutală.

SECŢIUNEA III

Dispoziţiuni comune

ART. 514. — In caz de calomnie sau injurie se poate face proba verităţii, imputării sau afirmaţiei în următoarele cazuri:

1. dacă imputarea sau afirmaţia s'a făcut pentru proteguirea sau conservarea unui interes public, sau unui interes particular important şi temeinic.

Prin interes public, se înţelege:

a) asigurarea unei cât mai bune recrutări a elementelor chemate a îndeplini funcţiuni sau servicii publice;

b) respectarea legilor, regulamentelor şi ordonanţelor;

c) prevenirea abuzurilor în administraţiile publice;

d) apărarea intereselor unei clase sociale, ale unei confesiuni recunoscute de stat sau ale unei profesiuni;

2. dacă imputarea sau afirmaţia face obiectul unei acţiuni penale sau disciplinare în curs;

3. dacă imputarea sau afirmaţia sunt constatate ca adevărate printr'o hotărîre judecătorească;

4. dacă cel calomniat sau injuriat cere expres să se facă proba veritäţii;

5. dacă imputarea sau afirmaţia se referă la vieaţa publică a unui funcţionar sau particular.

ART. 515. — Proba veritäţii este interzisă în orice caz şi chiar în cazurile prevăzute în art. 514:

1. dacă partea ofensată este vreuna dintre persoanele arătate în art. 205;

2. dacă imputarea sau afirmaţia priveşte un fapt asupra căruia o instanţă judecătorească sau disciplinară a pronunţat achitarea sau reabilitare.

ART. 516. — Proba veritäţii este admisă numai cu condiţia ca imputarea sau afirmaţia, cât şi forma în care s'au făcut, să fi fost necesare în scop de a protegui sau a conserva un interes public, în următoarele cazuri:

1. dacă imputarea sau afirmaţia priveşte vieaţa intimă a unei persoane sau familii, sau onoarea unei femei, întru cât nu ar fi vorba de o infracţiune urmărită din oficiu;

2. dacă imputarea sau afirmaţia se referă la o infracţiune ce se poate urmări numai la plângerea prealabilă a părţii vătămate, care nu a făcut o asemenea plângere şi inculpatul ştia aceasta în timpul comiterii infracţiunii.

ART. 517. — Acela care a făcut proba veritäţii imputării sau afirmaţiei sale nu este culpabil de calomnie sau injurie.

ART. 518. — Acţiunea penală pentru calomnie, defăimare şi injurie se poate pune în mişcare numai la plângerea prealabilă a părţii vătămate.

Dacă persoana faţă de care s'a săvârşit vreo infracţiune contra onoarei, a încetat din vieaţă înainte de a pune în mişcare acţiunea penală, dreptul de a o pune în mişcare întrucât nu a expirat termenul de 3 luni prevăzut de art. 161, trece asupra soţului, descendenţilor, ascendenţilor, fraţilor, surorilor şi în lipsa acestora asupra nepoţilor direcţi, care pot face plângere în termenul de 6 luni dela moarte, fără a avea însă dreptul la despăgubiri băneşti.

Pentru defăimarea memoriei defunctului, acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabila a persoanelor arătate în alineatul precedent, de asemenea fără drept la despăgubiri băneşti.

In caz de calomnie, defăimare sau injurie reciprocă, când acestea intră în prevederile aceluiaşi text al legii, infractorul este în drept a face şi el plângere în contra reclamantului, până la închiderea desbaterilor, înaintea primei instanţe, chiar dacă ar fi expirat termenul de 3 luni prevăzut de art. 161.

Impăcarea părţilor stinge încriminarea.

ART. 519. — Nu se consideră calomnie, defăimare sau injurie, imputarea sau afirmaţia ce se face oral sau în scris de către părţi sau reprezentanţii lor, cu ocazia desbaterilor care au loc înaintea unei autorităţi ori înaintea unei instanţe judecătoreşti sau disciplinare, dacă acea imputare sau afirmaţie era în legătură cu obiectul desbaterilor şi necesară cauzei.

ART. 520. — Nu se consideră injurie, dojana pe care o persoană o face alteia în exerciţiul dreptului de corecţie şi disciplină.

ART. 521. — Dacă injuria se produce în urma atitudinei sau conduitei provocătoare a celui injuriat, instanţa poate pronunţa achitarea.

ART. 522. — In caz de calomnie, defăimare sau injurie reciprocă, replicată îndată, instanţa poate achita pe ambii inculpaţi sau numai pe unul din ei.

CAPITOLUL IV

Delicte contra liniştei personale

ART. 523. — Proprietarul sau patronul unei întreprinderi, de orice fel care, prin nerespectarea sau căl-

carea dispozițiilor reglementare prescrise pentru exercițiul acesteia sau prin nepăsare sau neglijență, ori în scop de șicană, lasă să se producă sgomot, prin orice mijloace, care turbură liniștea necesară odihnei sau ocupației obișnuite a unei persoane, comite delictul de turburare a liniștei personale și se pedepsește cu închisoare corecțională dela una la 3 luni.

Aceeași pedeapsă se aplică și proprietarului, locatarului sau deținătorului, care în imobilul sau apartamentul ce ocupă face sau lasă să se facă, prin orice mijloc, sgomot excesiv, care nu este datorit unei simple intâmplări și este de natură a turbura liniștea vecinilor săi.

TITLUL XIV

Crime și delicte contra patrimoniului

CAPITOLUL I

Furtul

ART. 524. — Acela care ia un lucru mobil, ce nu-i aparține, din posesiunea sau detențiunea altuia, fără consimțimântul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, comite delictul de furt.

Se consideră lucru mobil și orice energie care are o valoare economică.

Se consideră lucru ce nu aparține autorului și acela asupra căruia el are un drept de coproprietate sau se găsește în posesiunea altuia cu un titlu legal.

Furtul se pedepsește cu închisoare corecțională de la 3 luni la 2 ani, amendă dela 5.000 la 10.000 lei și interdicție corecțională dela unu la 2 ani.

ART. 525. — Furtul este calificat în următoarele cazuri:

1. când este săvârșit:

a) intr'un local consacrat unui cult recunoscut de stat, asupra vreunui obiect consacrat cultului sau destinat unui scop pios sau caritabil;

b) într'un cimitir, asupra unui obiect consacrat cultului morților, sau aflat pe cadavru;

c) pe câmp sau în pădure, asupra animalelor, recoltelor strânse sau nu, ori uneltelor;

d) intr'un loc public, unde prin obișnuință sau destinație se lasă obiecte, ținându-se seama de increderea publicului,

e) asupra obiectelor aflate în locuri publice;

2. când este săvârșit:

a) in timpul și cu ocazia unui incendiu, naufragiu, accident de cale ferată, unei explozii, inundații sau oricărei alte calamități publice, ori in apropierea locului unde acestea s'au produs;

b) in timpul nopții, într'o casă locuită;

3. când este săvârșit prin:

a) escaladarea zidurilor sau îngrădirilor;

b) efracțiunea incuietorilor, legăturilor sau a oricărui dispozitiv de închidere;

c) cheie mincinoasă sau cheie adevărată, când se găsea in mâna autorului, prin orice imprejurare care nu-i da dreptul de a se folosi de ea;

4. când este săvârșit:

a) prin simulare, de către autor, a unei calități oficiale sau însărcinări din partea unei autorități sau a unui serviciu public;

b) prin mascarea, deghizarea sau travestirea infractorului;

c) de către două sau mai mai multe persoane,

d) de către un infractor, care avea asupra lui arme sau narcotice, fără să le fi întrebuințat;

5. când este săvârșit:

a) de către un funcționar public care abuzează de calitatea sa oficială;

b) de către hotelier, restaurator, birtaș, cărăuș sau orice patron sau antreprenor al unui local accesibil publicului, sau de către persoanele din serviciul lor, asupra lucrurilor încredințate sau lăsate, potrivit obiceiului, în localurile sau vehiculele lor, precum și de către călători sau consumatori, asupra lucrurilor din hotel, restaurant sau birt;

c) de către o persoană care este în serviciu, asupra lucrurilor patronului sau ale familiei lui, sau ale altor persoane, de care numai calitatea sa i-a permis să se apropie;

d) de o persoană care se găsește în aceeași locuință cu acela dela care a furat;

e) asupra unei persoane incapabile de a-şi exprima voinţa sau de a se apăra.

Pedeapsa, în cazurile de mai sus, este închisoarea corecţională dela unu la 5 ani, amenda dela 5.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani, iar în cazurile prevăzute la literele *c* şi *d* de sub punctul 4, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 2 la 7 ani, amenda dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani.

ART. 526. — Furtul săvârşit între rude, ori de către minor sau o persoană pusă sub curatelă, în paguba tutorelui sau curatorului său, nu poate fi urmărit decât la plângerea prealabilă a părţii vătămate.

Dispoziţiunile de mai sus se aplică şi în cazul prevăzut în art. 525, punctul 5, litera *d*.

Partea vătămată îşi poate retrage plângerea. Retragerea plângerii are de consecinţă stingerea acţiunii penale faţă de persoanele de mai sus.

Instigatorii, coautorii şi complicii, care nu se găsesc în gradul de rudenie de mai sus, se pedepsesc în toate cazurile şi se pot urmări din oficiu.

ART. 527. — Furtul comis de un coproprietar ori de proprietar, în condiţiunile art. 524, alin. 3, se pedepseşte în caz de furt simplu cu închisoare corecţională dela o lună la un an şi amendă dela 1.000 la 3.000 lei, iar în caz de furt calificat, cu închisoare corecţională dela 6 luni la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

ART. 528. — Tentativa delictului prevăzut în acest capitol se pedepseşte

CAPITOLUL II

Tâlhăria şi pirateria

SECŢIUNEA I

Tâlhăria

ART. 529. — Acela care ia prin violenţă sau ameninţare, un lucru mobil, ce nu-i aparţine, din posesiunea sau detenţiunea altuia, în scopul de a şi-l însuşi pe nedrept, comite delictul de tâlhărie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 la 8 ani, amendă dela 5.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani.

ART. 530. — Se socoteşte de asemenea că a săvârşit delictul de tâlhărie şi se pedepseşte potrivit articolului precedent:

1. acela care, surprins fiind în flagrant delict de furt, întrebuinţează violenţă sau ameninţare, în scopul de a păstra lucrul furat sau a distruge urmele delictului, ori de a asigura scăparea sa sau a coparticipanţilor săi;

2. aceia care ia un lucru dela o persoană, pe care a pus-o, în acest scop în stare de inconştienţă sau neputinţa de a se apăra, prin narcotice sau orice alte mijloace;

3. aceia care obţine, prin violenţă sau ameninţare, semnătura sau remiterea unui act, unui titlu sau oricărui alt înscris care poate avea efecte juridice.

ART. 531. — Tâlhăria se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 5 la 10 ani, amendă dela 10.000 la 20.000 lei şi interdicţie corecţională dela 3 la 5 ani, când este săvârşită:

1. în timpul nopţii;
2. pe drumuri sau pieţe publice;
3. de două sau mai multe persoane;
4. de către una sau mai multe pesoane mascate, deghizate, sau travestite;
5. de către una sau mai multe persoane care aveau asupra lor, toate sau parte din ele, arme sau narcotice;
6. prin bătăi sau rele tratamente care n'au cauzat victimei vreo vătămare gravă a sănătăţii sau integrităţii corporale.

ART. 532. — Tâlhăria este crimă şi se pedepseşte cu muncă silnică dela 10 la 15 ani, şi degradare civică dela 5 la 8 ani, în următoarele cazuri:

1. când s'a întrebuinţat tortură;
2. când s'a cauzat vreo vătămare a integrităţii corporale sau a sănătăţii, din cele prevăzute în art. 473, ori s'a săvârşit şi tentativă de omor.

ART. 533. — Crima de tâlhărie se pedepseşte cu muncă silnică pe vieaţă, când s'a cauzat moartea victimei.

ART. 534. — Tentativa delictelor prevăzute în această secţiune se pedepseşte.

SECŢIUNEA II

Pirateria

ART. 535. — Acela care, făcând parte din echipajul unui vas, săvârşeşte pe cont propriu, în marea liberă prin violenţă sau ameninţare, acte de prădare în scopul de a răpi un alt vas sau bunurile de pe ei, comite crima de piraterie şi se pedepseşte cu temniţă grea dela 7 la 12 ani şi degradare civică dela 5 la 8 ani.

Când faptul este însoţit de loviri asupra personalului vasului sau călătorilor, ori a cauzat acestora vreo vătămare a integrităţii corporale sau a sănătăţii, pedeapsa este munca silnică dela 7 la 12 ani şi degradarea civică dela 8 la 10 ani, iar dacă s'a comis vreun omor sau s'a răpit ori s'a distrus vasul pedeapsa este munca silnică pe vieaţă.

Se consideră piraterie şi se pedepseşte cu aceeaşi pedeapsă şi după distincţiile de mai sus:

1. faptul săvârşit chiar de personalul vasului sau de persoanele aflate pe vas, în contra vasului, în scopul sus arătat;

2. faptul de a provoca, prin orice mijloc naufragiul sau eşuarea unui vas, în scopul de a-şi însuşi încărcătura lui, sau de a prăda pe călători.

ART. 536. — Dispoziţiunile din articolul precedent se aplică şi când crima de piraterie s'a săvârşit între aeronave sau între acestea şi vase.

CAPITOLUL III

Delicte contra patrimoniului prin nesocotirea încrederei

SECŢIUNEA I

Abuzul de încredere

ART. 537. — Acela care, având în posesia sau detenţiunea sa, sub orice titlu, un lucru mobil al altuia, şi-l însuşeşte sau dispune de el, pe nedrept, ori refuză

de a-l restitui, comite delictul de abuz de încredere şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela 6 luni la un an.

Acţiunea penală se poate pune în mişcare numai prin plângerea prealabilă a părţii vătămate.

In cazul când lucrurile sustrase sau sumele risipite vor fi restituite sau depuse, ori prejudiciul va fi integral reparat până la pronunţarea hotărîrii definitive, acţiunea penală se stinge.

ART. 538. — Pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 5 ani, amenda dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani, când abuzul de încredere s'a săvârşit;

1. de către o persoană din serviciul sau din intimitatea celui lezat, cu excepţia rudelor;

2. de către o persoană căreia, datorită profesiunii sau îndeletnicirii sale, permanentă sau temporară, publicul îi încredinţează lucruri;

3. asupra unor lucruri încredinţate în imprejurările prevăzute de art. 525, punctul 2, litera *a* şi punctul 5, litera *b*.

Dispoziţiunile art. 537, alin. 3, nu sunt aplicabile în cazurile prevăzute de punctele 2 şi 3 de mai sus.

SECŢIUNEA II

Gestiunea frauduloasă

ART. 539. — Acela care, fiind însărcinat cu administrarea, îngrijirea sau supravegherea bunurilor altuia, şi, în această calitate, pricinueşte daune materiale aceluia ale cărui interese este obligat a le sprijini, comite delictul de gestiune frauduloasă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 3 ani şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 5 ani, amenda dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani, în cazul când autorul săvârşeşte gestiunea frauduloasă în scopul de a dobândi un folos material.

ART. 540. — Constitue de asemenea delictul de gestiune frauduloasă şi se pedepseşte cu închisoare

corecţională dela 2 la 10 ani, amendă dela 5.000 la 20.000 lei şi interdicţie corecţională dela 2 la 5 ani, faptul administratorului sau directorului unei societăţi;

1. care, alcătuind un bilanţ fals, a încasat sau plătit dividende sau participaţiuni, sub orice formă, pentru beneficii nereale;

2. care a provocat la bursă sau prin răspândire de ştiri false, scăderea sau ridicarea valorii creanţelor societăţii, în scopul de a-şi procura beneficii;

3. care a operat asupra fondurilor societăţii, ridicări de bani, pentru uz personal ori pentru scopuri străine de obiectul social, în afară de statute şi fără autorizarea adunării generale, sau care a utilizat creditul societăţii pentru scopuri străine obiectului social;

4. care în scopul de a-şi procura lui sau altuia un folos material, cumpără sau vinde, pe socoteala societăţii, acţiuni ale altor societăţi, pe un preţ păgubitor;

5. care, în constituirea adunării se foloseşte de acţiuni neplasate sau nu respectă dispoziţiunile legale înscrise pentru decăderea acţiunilor neplătite, dobândeşte acţiuni ale altor societăţi, pe contul acesteia, fără autorizare, sau cu suma care nu a fost preluată din beneficii regulat constatate, ori emite obligaţii fără a fi autorizat, sau emite acţiuni pe un preţ inferior valorii nominale, sau noi acţiuni, mai înainte ca acţiunile emise anterior să fi fost achitate în întregime.

ART. 541. — Acţiunea penală, în cazurile art. 539 şi 540 se poate pune în mişcare numai la plângerea prealabilă a părţii vătămate, iar dacă delictul de gestiune frauduloasă a fost comis în exerciţiul mandatului de tutor, curator, consilier judiciar, custode, sechestru, sindic al falimentului, de vreun administrator al fundaţiilor ale căror bugete sunt aprobate de Stat, de vreun executor testamentar, ori de către un membru în consiliul de administraţie sau direcţie, sau de vreun administrator ori censor al unei societăţi pe acţiuni sau cooperative, sau în general de orice persoană care are însărcinarea sau autorizarea delă o

autoritate publică să administreze averea străină, acţiunea penală se pune în mişcare din oficiu.

SECŢIUNEA III

Exploatarea slăbiciunilor persoanelor incapabile

ART. 542 — Acela care, în scopul de a obţine un folos material, pentru sine sau pentru altul, abuzând de trebuinţele, pasiunile, viciile sau de inexperienţa unui minor, ori de inferioritatea sau infirmitatea psihică a unei persoane, o face să săvârşească un act care ar produce pentru el sau pentru altul un efect juridic dăunător, comite delictul de exploatare a slăbiciunilor sau viciilor şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unul la 4 ani, amendă dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 3 ani.

SECŢIUNEA IV

Insuşirea lucrurilor pierdute şi reţinerea pe nedrept

ART. 543. — Acela care găseşte un lucru şi nu-l predă, în termen de 8 zile, autorităţilor sau aceluia care l'a pierdut, comite delictul de însuşire a lucrului pierdut şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la un an şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei, când lucrul a fost găsit într'o casă, curte, grădină sau altă încăpere şi nu a fost arătat stăpânului ori chiriaşului locului.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi birjarului, şoferului, hotelierului sau hangiului care nu predă autorităţilor poliţieneşti vreun obiect uitat de client sau călător.

Când faptele de mai sus sunt comise de rude, acţiunea penală nu se pune în mişcare decât după plângerea prealabilă a părţii vătămate.

ART. 544. — Comite delictul de deţinere pe nedrept şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei;

1. acela care, găsind o comoară, o deţine şi nu o declară autorităţii, în termen de 8 zile;

2. acela care, din eroare, ajunge în posesiunea unui lucru ce aparţine altuia şi fără a anunţa aceasta locului respectiv, şi-l însuşeşte pe nedrept.

SECŢIUNEA V

Abuzul de încredere profesională

ART. 545. — Avocatul, care, primind daruri sau promisiuni dela partea adversă, vatămă, prin fapte positive sau prin omisiuni, cauza clientului său, comite delictul de abuz de încredere profesională şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 5 ani, amenda dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţia corecţională dela 2 la 5 ani, când faptul săvârşit în condiţiile de mai sus se referă la interesele unui inculpat.

Pedeapsa din alineatul precedent se aplică şi avocatului, care pentru a obţine un onorar mai mare, ar pretexta că trebuie să cumpere favoarea vreunui magistrat sau funcţionar public.

ART. 546. — Când avocatul vatămă, prin fapte pozitive sau prin omisiuni, interesele unui inculpat, se pedepseşte precum urmează:

1. în caz de crimă, cu închisoare corecţională dela unu la 5 ani şi cu interdicţie corecţională dela unu la 2 ani;

2. în caz de delict, cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi interdicţie corecţională dela 6 luni la un an;

3. în caz de contravenţie, cu închisoare corecţională dela o lună la 6 luni.

ART. 547. — Cărăuşul sau însărcinatul său, care schimbă, în totul sau în parte, substanţa sau calitatea lucrurilor sau mărfurilor, al căror transport i-a fost încredinţat, comite delict de fraudă în transport şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

Dacă schimbarea s'a făcut prin amestecare de materii vătămătoare, pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la 2 ani şi amenda dela 3.000 la 5.000 lei.

SECŢIUNEA VI

Fraudarea creditorilor

ART. 548. — Acela care, în scop de a frustra pe un creditor, de către care este chemat în judecată, sau care are titlu executor obţinut în contra sa, ascunde înstrăinează, deteriorează sau distruge ceva din averea sa, sau face datorii fictive, ori alte acte, în paguba creditorilor, comite delictul de frustrare a creditorilor şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 5.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Acţiunea penală poate fi pusă în mişcare numai la plângerea prealabilă a părţii vătămate.

SECŢIUNEA VII

Inşelăciunea

ART. 549. — Acela care, în scopul de a obţine pentru sine sau pentru altul un folos material injust, face să se treacă drept adevărate fapte mincinoase, sau prezintă ca mincinoase fapte adevărate şi prin aceasta cauzează o pagubă materială unei persoane, comite delictul de înşelăciune şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la 2 ani, amendă dela 2.000 la 10.000 lei şi interdicţie corecţională dela unu la 2 ani.

Când, pentru comiterea faptului de mai sus, infractorul a întrebuinţat nume, calităţi mincinoase sau alte mijloace frauduloase, pedeapsa este închisoarea corecţională dela unu la 3 ani, amenda dela 3.000 la 12.000 lei şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani.

ART. 550. — Pedepsele sunt cele prevăzute în art. 549, sporite cu un plus până la 2 ani, când faptele se săvârşesc:

1. de către un funcţionar public, avocat, mandatar sau funcţionar privat, în exerciţiul funcţiunii sau mandatului său;

2. de o persoană care a simulat calitatea de funcţionar public.

ART. 551. — Comite delictul de înşelăciune în convenţiuni şi se pedepseşte după distincţiile din art. 549, acela care, cu ocazia încheierii sau executării unei convenţiuni, induce sau menţine în eroare pe cealaltă parte, în aşa fel, încât, fără această eroare, ea nu ar fi încheiat sau executat convenţia în condiţiile stipulate.

ART. 552. — Acela care, în scopul arătat la art. 549, induce sau menţine în eroare o persoană, asupra condiţiilor de trai sau de muncă în ţara de emigrare sau asupra foloaselor ce această ţară oferă emigranţilor, şi o determină să emigreze, sau o îndrumează către o altă ţară decât aceea în care voia să meargă, cauzând acesteia sau alteia o pagubă materială, comite delictul de înşelăciune în emigraţiune şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la 2 ani şi amendă dela 5.000 la 10.000 lei.

Cu aceeaşi pedeapsă se pedepseşte şi propaganda făcută în vederea emigrării în condiţiunile din alineatul precedent.

ART. 553. — Acela care, în scopul arătat la art. 549, emite un cek asupra unei bănci sau unei persoane, ştiind că nu are provizia sau acoperirea necesară ori suficientă, precum şi acela care, în acelaşi scop, după emisiune, retrage provizia în totul sau în parte, sau interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, cauzând prin aceasta o pagubă posesorului cekului, comite delictul de înşelăciune prin cekuri şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 5 ani şi cu amendă dela 2.000 până la 10.000 lei.

ART. 554. — Acela care, în scop de a obţine, pentru sine sau pentru altul despăgubirea, isvorând dintr'o convenţie de asigurare sau alt folos material injust, distruge, risipeşte sau deteriorează în orice mod lucruri cari aparţin lui sau altuia în total sau în parte, sau cauzează sieşi sau altuia răni sau infirmităţi, comite delictul de înşelăciune contra asigurătorului şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 6 luni până la 2 ani şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei, iar dacă desfiinţarea propriului său lucru, care era asigurat, a fost făcută prin incendiu, pedeapsa este dela unu la 5 ani.

ART. 555. — Tentativa delictelor prevăzute în acest capitol se pedepseşte.

CAPITOLUL IV

Strămutarea de hotare, desfiinţarea semnelor de hotar, stricăciuni şi alte turburări aduse proprietăţii

ART. 556. — Acela care, în scopul de a-şi însuşi, fără drept, pământul posedat de altul, strămută sau face să se strămute semnele de hotare dintre proprietăţi, comite delictul de strămutare de hotare şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela o lună la un an şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

ART. 557. — Acela care, desfiinţează orice semn sau orice lucru, care serveşte de hotar între proprietăţi, comite delictul de desfiinţare a semnelor de hotar şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 558 — Acela care, prin violenţă sau ameninţare, ocupă, fără drept imobilul aflat în posesia altuia, comite delictul de turburare a posesiei şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 luni la 6 luni şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

ART. 559. — Acela care, strică un lucru mobil sau imobil, aparţinând în total sau în parte altuia, comite delictul de degradare a lucrului altuia şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela o lună la un an şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

Aceeaşi pedeapsă se aplică şi aceluia care, fără necesitate, ucide sau, în orice alt mod, face improprii întrebuinţării, animalele care aparţin altuia.

ART. 560. — Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amenda dela 2.000 la 5.000 lei, când delictul prevăzut în art. 559 este săvârşit:

1. asupra unui edificiu public sau destinat uzului public, unui monument sau unei statui publice, monument al naturii, parc public, plantaţie de utilitate publică, cimitir, uzină sau vas, întru cât nu ar constitui infracţiunea prevăzută de art. 352;

2. asupra unei biblioteci, arhive, colecţiuni publice, ori asupra unui obiect păstrat în acestea, în scop ştiinţific, artistic, documentar sau industrial, precum şi asupra unui registru, act sau script ale unui serviciu public sau depuse la acesta;

3. asupra unui titlu de credit public sau privat, ori registru de comerţ, aparţinând în total sau în parte altuia;

4. asupra bunurilor unor martori, experţi, funcţionari publici, din răzbunare pentru mărturia sau opinia lor, ori pentru lucrări săvârşite în exerciţiul funcţiunii lor;

5. prin întrebuinţare de ameninţare sau violenţă;

6. de către o persoană angajată la muncă, sau de un muncitor, cu ocazia unei greve sau cu ocazia vreuneia din infracţiunile prevăzute de art. 333;

7. de către un funcţionar public, asupra unui act sau lucru care se găsea în păstrarea lui;

8. de o ceată.

ART. 561. — Acela care, ca proprietar, arendaş sau în orice altă calitate, având moară, piuă, ferestrău sau alte asemenea instalaţii, înalţă cu voinţă apa prin zăgazuri, mai sus de nivelul cuvenit, cauzând astfel inundaţie pe proprietatea altuia sau pe drumuri, comite delictul de stricăciune prin inundaţie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela o lună la 3 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

ART. 562. — Acela care, în scopul de a cauza altuia o pagubă, strică, distruge un act autentic sau sub semnătură privată, care nu este al său ori nu este exclusiv al său, ori ascunde un act care nu este al său, comite delictul de distrugere de acte şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 3.000 lei.

ART. 563. — Acţiunea penală pentru delictele prevăzute în art. 556, 557, 558 şi 559, se pune în mişcare la plângerea prealabilă a părţii vătămate.

CAPITOLUL V

Jocul de noroc, loterie şi specula contra economiei publice

ART. 564. — Acela care, fără autorizaţie legală, organizează sau ţine vreun joc public de noroc, precum şi acela care ajută la aceasta, comite delictul de organizare a jocului de noroc şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 3 luni la un an şi amendă dela 2.000 la 20.000 lei.

Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 6 luni la 2 ani şi amenda dela 5.000 la 20.000 lei:

1. dacă infractorul săvârşeşte faptul în mod obişnuit sau profesional;

2. dacă deschide sau ţine o casă pentru joc public de noroc;

3. dacă printre jucători au fost primite şi persoane mai tinere de 21 ani.

ART. 565. — Comite delictul de joc de noroc şi se pedepseşte cu amendă dela 2.000 la 30.000 lei acela care ia parte, într'un loc public sau deschis publicului la vreun joc de noroc neautorizat.

ART. 566. — Pedeapsa este închisoarea corecţională dela 3 luni la 2 ani şi amenda dela 2.000 la 10.000 lei, când acel care, deşi autorizat să organizeze vreun joc public de noroc, sau să ţină o casă în acest scop, admite la joc persoane mai mici de 21 ani.

ART. 567. — In cazurile art. 564, instanţa poate aplica şi cauţiunea de bună purtare.

ART. 568. — Oricine ţine un local public sau deschis publicului, care îngăduie sau tolerează, în localul său, joc de noroc, comite delictul de tolerare a jocului de noroc şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni şi amendă dela 2.000 la 5.000 lei.

In caz de a doua recidivă se poate aplica şi măsura de siguranţă a închiderii localului, prevăzută de art. 84.

ART. 569. — Se consideră joc de noroc acela, în care câştigul sau pierderea atârnă, în totul sau în mare parte, de voia întâmplării.

ART. 570. — Acela care, fără autorizaţie legală, deschide, organizează, lansează, prin orice mijloace, o loterie de orice fel, comite delictul de joc de noroc prin loterie şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni şi amendă dela 5.000 la 10.000 lei.

ART. 571. — Comite delictul de joc de bursă şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela una la 3 luni şi cu amendă dela 2.000 la 5.000 lei, acela care cu

scopul de a specula şi lichida prin diferenţă, încheie convenţiuni de a vinde sau a elibera efecte, acţiuni sau orice alte titluri de credit cotate la Bursă, când vânzătorul nu posedă efectele în momentul liberării.

ART. 572. — Acela care, prin cereri sau oferte fictive, ori prin publicare sau răspândire de ştiri false, exagerate sau tendenţioase, sau prin întrebuinţarea de alte manopere frauduloase de natură a influenţa preţurile, vrea să turbure târgul intern al valorilor sau mărfurilor negociate la bursă sau în comerţ, comite delictul de specul contra economiei publice şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 5.000 la 10.000 lei.

Dacă prin comiterea faptului de mai sus s'a provocat urcarea sau scăderea preţului efectelor sau mărfurilor negociate la bursă sau în comerţ, pedeapsa este dela 6 luni la 2 ani şi amenda dela 10.000 la 20.000 lei.

ART. 573. — Acela care, în scop de a face să împuţineze mărfurile de consum, distruge materii prime sau produse agricole sau industriale ori mijloace de producţiune, aducând prin aceasta un prejudiciu grav nevoilor publice de consum, comite delictul de specul a nevoilor de consum şi se pedepseşte cu închisoare corecţională dela unu la 3 ani şi amendă dela 5.000 la 20.000 lei.

TITLUL XV

Delicte contra dreptului de răspuns prin presă şi alte delicte comise în administrarea presei

ART. 574 — Comite delictul de refuz de publicare a răspunsului şi se pedepseşte cu amendă dela 2.000 lei la 10.000 lei, directorul sau, în lipsa lui, redactorul oricărei publicaţiuni periodice, care a refuzat să publice răspunsul unei persoane vizate direct sau indirect în acea publicaţiune, cel mai târziu în primul număr ce apare după două zile libere dela notificarea, prin portărel sau notar public, a acelui răspuns.

Acelaşi drept îl are, în cazul când se aduc imputări memoriei unui defunct, oricare dintre persoanele arătate în art. 511, chiar când ea nu a fost vizată personal.

Răspunsul se publică gratuit, fără nicio intercalare sau comentar în aceeaşi ediţie, cu aceleaşi caractere tipografice şi în acelaşi loc al publicaţiunii în care a apărut articolul sau informaţia la care s'a răspuns.

Răspunsul poate fi cel mult de două ori mai lung ca articolul la care se referă, calculat după numărul cuvintelor.

Directorul e în drept să refuze publicarea unui răspuns, care nu ar fi făcut într'o formă obiectivă, sau care ar fi în contra bunelor moravuri, ori ar conţine expresiuni injurioase în contra vreuneia dintre persoanele care fac parte din direcţia, redacţia sau administraţia ziarului, sau altei persoane străine.

Dreptul de a cere publicarea unui răspuns se prescrie în termen de 30 zile dela apariţia articolului sau informaţiei care dă drept la acel răspuns.

Partea vătămată, în caz de refuz nejustificat de a i se publica răspunsul, se poate adresa tribunalului, care judecă cu precădere şi se pronunţă în cel mult 10 zile dela cerere. In caz când tribunalul constată refuzul nejustificat, pe lângă sancţiunea prevăzută mai sus, ordonă şi inserarea răspunsului, care se face în cel mult trei zile libere dela comunicarea sentinţei, sub sancţiunea unei daune de 500 lei pentru fiecare zi de întârziere.

Publicarea răspunsului părţii vătămate nu împiedică dreptul de urmărire pentru infracţiunile ce ar rezulta din publicarea articolului care a provocat răspunsul.

ART. 575. — Proprietarul oricărui ziar sau publicaţiuni, care nu inscrie în fruntea acestora, în mod vizibil şi permanent, numele directorului sau al redactorului responsabil, sau care nu arată schimbările survenite în privinţa acestor persoane, precum şi acela care ar menţine, ca director sau redactor responsabil, o persoană care nu este cetăţean român, nu are domiciliul în ţară, ori a suferit condamnaţiuni penale cu interdicţie corecţională sau acela care, mai înainte de apariţia publicaţiunii periodice, nu declară şi inscrie, la instanţa comptentă numele său, domiciliul, titlul publicaţiunii periodice, modul de apariţie şi numele directorului sau redactorului responsabil, se pe-

depseşte cu închisoare corecţională dela 2 la 6 luni şi amendă dela 10.000 la 20.000 lei.

Când proprietatea ziarului sau publicaţiunii periodice ar aparţine unei societăţi comerciale, răspunderea penală pentru faptele de mai sus o au: în societăţile în numele colectiv, toţi asociaţii; în societăţile în comandită simplă, comanditatul; în societăţile anonime şi in comandită pe acţiuni, persoana însărcinată cu administrarea societăţii.

ART. 576. — Directorul, şi, în lipsa lui, redactorul responsabil al oricărei publicaţiuni periodice, care nu publică, în cel dintâiu număr, hotărîrea rămasă definitivă, a cărei publicare a ordonat-o instanţa şi care i-a fost comunicată în acest scop, se pedepseşte cu amendă dela 2.000 la 20.000 lei.

ART. 577. — Directorul, şi, în lipsa lui, redactorul responsabil al oricărei publicaţiuni periodice, care nu publică, în mod gratuit, comunicatele oficiale, destinate a rectifica faptele eronate cuprinse în acea publicaţiune, se pedepseşte cu amendă dela 2.000 la 10.000 lei.

Rectificarea sau răspunsul nu poate depăşi numărul îndoit al cuvintelor pe care le conţinea informaţia supusă rectificării.

ART. 578. — Se pedepseşte cu amendă dela 5.000 la 20.000 lei:

1. tipograful care nu a indicat pe imprimat numele şi domiciliul său, sau care a tipărit un ziar sau o publicaţiune periodică fără să aibă un director sau redactor responsabil;

2. tipograful care nu s'a conformat obligaţiei de depozit impuse de lege;

3. acel care vinde sau distribue ziare sau orice alte publicaţiuni care nu conţin indicaţiunea numelui vreuneea din persoanele responsabile după lege.

CARTEA III

Contravenţii

TITLUL I

Dispoziţiuni generale

ART. 579. — Contravenţie este fapta pe care o declară ca atare:

1. legea;
2. regulamentul;
3. ordonanţa autorităţii administrative sau poliţieneşti.

ART. 580. — Regulamentul şi ordonanţa, prevăzute la punctele 2 şi 3 din articolul precedent, sunt valabile numai dacă se întemeiază pe lege şi pedepsele stabilite prin ele nu depăşesc pe cele prevăzute, pentru contravenţie, în art. 24 din acest cod.

Ordonanţa prevăzută la punctul 3 devine obligatorie numai după trecerea unui termen de minimum 5 zile dela publicare.

In cazurile urgente, autoritatea în drept poate reduce acest termen la 24 ore.

Instanţa nu poate discuta necesitatea sau oportunitatea regulamentului sau ordonanţei.

ART. 581. — Când o contravenţie a fost comisă de o persoană pusă sub autoritatea, direcţiunea sau supravegherea altei persoane, este responsabilă şi se pedepseşte, în afară de infractor, şi persoana învestită cu autoritatea, ori însărcinată cu direcţiunea sau supravegherea, dacă aceasta s'a făcut vinovată de neglijenţă sau nesupraveghere, în aplicarea sau respectarea unor dispoziţiuni, în privinţa cărora avea această obligaţie şi prin călcarea cărora s'a săvârşit contravenţia.

TITLUL II

Contravenţii în special

CAPITOLUL I

Contravenţii contra autorităţii publice

ART. 582. — Proprietarul de automobil, sau de oricare alt vehicul cu motor care angajează un conducător de maşină, care nu are sau căruia i s'a ridicat dreptul de a conduce, se pedepseşte cu închisoare poliţienească dela una la 10 zile şi amendă dela 100 la 1.000 lei, iar când conducătorul fără drept, este însăşi proprietarul vehiculului, pedeapsa este dela una la 15 zile şi amenda dela 500 la 1.000 lei.

ART. 583. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela 5 la 20 zile şi amendă dela 100 la 1.000 lei:

1. hotelierii, hangii şi alţi asemenea locatari, care nu pun în vedere călătorilor, în termenul fixat de autorităţi, să facă declaraţia de identitate cerută de lege, sau nu înscriu în registre numele, pronumele şi data intrării sau ieşirii persoanelor pe care le au în gazdă sau care, la refuzul călătorilor de a face declaraţiile legale, nu denunţă cazul în 24 ore, autorităţilor în drept, precum şi aceia care nu înfăţişează asemenea registre autorităţilor competente, când li se cer;

2. acela care nu-şi declară numele, profesia şi domiciliul în registrul menţionat în alineatul precedent, atunci când i s'a prezentat sau când dă indicaţii false dacă faptul nu ar constitui o infracţiune mai gravă:

3. restauratorii, cârciumarii, birtaşii, cafegii şi alţii asemenea care îngăduesc clienţilor să stea în localurile lor de consumaţie sau îi ascund, după orele fixate pentru închidere, ori împiedecă organele autorităţilor să controleze sau să instrumenteze atari abateri;

4. executarea, fără permisiunea autorităţii militare sau maritime şi fără intenţiune frauduloasă, de fotografii, ridicări de planuri sau lucrări topografice, în zona interzisă sau în stabilimente militare ori maritime;

5. trecerea fără autorizaţie şi fără just motiv peste bariere, ziduri, garduri, uluci, şanţuri, taluzuri de fortificaţiuni, îngrădiri de terenuri, aparţinând administraţiunii militare, sau care sunt în posesiunea ei şi unde intrarea este interzisă.

ART. 584. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela una la 5 zile şi amendă dela 100 la 1.000 lei :

1. conducătorul de oricare vehicul sau de animale de povară, care nu ţine în mod reglementar numai o parte a străzii sau a drumului, astfel ca cealaltă parte să rămână liberă pentru trecerea altora, precum şi acel conducător de vechicul cu tracţiune animală, sau de animale de povară, care nu stă, în timpul mersului sau staţionării, lângă animalele sale;

2. acela care conducând un vehicul, pe străzi sau pe drumuri, nu ţine rândul sau mână prea iute;

3. conducătorul oricărui vehicul care nu are luminile cerute de regulamente, sau nu le întrebuinţează în conformitate cu acele regulamente;

4. conducătorul de vehicule care nu are numărul reglementar la vechiculul său;

5. acela care nu îngrijeşte de curăţirea străzii, când îi este impusă această obligaţie;

6. acela care deslipeşte, rupe sau distruge, în orice mod, afişele, extrasele de hotărîrii ordonanţele, imprimatele, desenurile sau manuscrisele lipite din ordinul autorităţilor sau cu autorizaţia lor, în locurile anume destinate;

7. acela care deţine în prăvălie sau întrebuinţează alte greutăţi sau măsuri decât cele prevăzute de lege, fără ca prin aceasta să fi cauzat vreun prejudiciu,

8. acela care refuză să primească, pe valoarea lor, monede care au curs legal în stat;

9. acela care întrebuinţează sau face să se întrebuinţeze în învăţământ, cărţi sau mijloace didactice de învăţământ, prohibite de autoritatea superioară şcolară;

10. acel consumator care, după ora legală a închiderii localului, la invitaţia patronului sau autorităţii, refuză să plece;

11. acela care fiind somat de un funcţionar sau de un reprezentant al autorităţii, care se legitimează şi care se află în exerciţiul funcţiunii, refuză de a de-

clara numele, profesia, domiciliul sau alte indicații asupra identității, sau care dă indicații false, întru cât faptul nu ar constitui o infracțiune mai gravă

CAPITOLUL II

Contravenții care produc pericol public

ART. 585. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela 10 zile la una lună şi amendă dela 500 la 1.500 lei :

1. acela care împiedecă circulaţia pe străzi, drumuri sau pieţe publice, punând pe ele, fără neapărată trebuinţă, materiale sau orice alte lucruri care stânjenesc sau impiedecă libera trecere, precum şi acela care nu aşează semne sau bariere pentru a înlătura pericolul, sau nu îngrijeşte a lumina noaptea materialele ce a îngrămădit, ori gropile sau şanţurile ce a săpat pe rampe, străzi, drumuri sau pieţe publice;

2. acela care, în mod arbitrar, ridică sau desfiinţează semnele arătate în alineatul precedent;

3. acela care, din proprie iniţiativă, stinge lămpile care servesc la iluminatul public, ridică sau desfiinţează aparate sau semne, altele decât cele arătate la punctul 2, destinate unui serviciu public;

4. acela care, din nesocotinţă, pune pe ferestre, balcoane sau orice alte locuri asemănătoare, lucruri care, prin căderea lor, pot răni sau murdări pe trecători.

Dacă autorul faptei nu este cunoscut, proprietarul sau posesorul clădirii se pedepseşte, când nu a făcut toate diligenţele ca să împiedece faptul;

5. acela care nu se supune ordinului dat de către autoritatea competentă, ca să repare sau să dărâme ziduri sau clădiri care ameninţă cu prăbuşirea;

6. acela care lasă să umble liber un nebun ce este sub paza sa, sau nu anunţă imediat autoritatea când nebunul a scăpat de sub paza sa;

7. acela care lasă libere animalele sale, pe care le ştia periculoase sau nu ia măsurile cerute de regulamente în privinţa lor;

8. acela care, fiind autorizat sau obligat să întreţină un ponton, pod, pod umblător sau bac, nu ia

toate măsurile prescrise de autorităţi sau care sunt necesare, pentru ca în timpul utilizării lor persoanele, animalele sau lucrările să fie la adăpost de orice pericol:

9. acela care lasă fără pază sau în libertate, în locuri neîngrădite sau în locuri publice, animale de tracţiune, povară sau călărie, precum şi acela care le conduce fără pricepere sau le încredinţează unei persoane neexperimentate, ori, prin felul cum le conduce, le aţâţă sau sperie, şi dacă din aceste fapte rezultă un pericol pentru siguranţa publicului;

10. acela care conduce, în mod periculos pentru siguranţa persoanelor sau lucrurilor, vehicule cu tracţiune animală prin locuri publice;

11. conducătorul oricărui vehicul cu tracţiune mecanică, care nu respectă viteza permisă şi afişată vizibil de autorităţi, precum şi acela care nu micşorează viteza sau nu opreşte când pe drumul public vede că apropierea vehiculului produce spaima animalelor de tracţiune sau de călărie

In caz de recidivă, pe lângă pedeapsa cuvenită, se poate aplica şi măsura de siguranţă a interdicţiei profesiunii sau a dreptului de conducere pe timp de 2 luni la un an;

12. acela care calcă prescripţiunile luate de autorităţi, spre a impiedeca isbucnirea incendiului, precum şi acela care, după isbucnire, calcă măsurile luate de autorităţi pentru a-l stinge sau pentru a menţine ordinea şi siguranţa;

13. acela care ţine deschis localul de spectacol public sau de întruniri, fără să observe prescripţiile cerute pentru proteguirea siguranţei publicului.

ART. 586. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela una la 15 zile şi amendă dela 500 la 1.500 lei :

1. acela care, fără a încunoştiinţa autoritatea competentă sau fără a obţine autorizarea ei, primeşte în paza sa o persoană pe care o ştie că este atinsă de alienaţie mintală sau, după ce a primit-o, o lasă liberă;

2. acela care nu îngrijeşte să se ţină în bună stare, să se repare sau să se cureţe coşurile sau orice alt loc unde se face foc

CAPITOLUL III

Contravenţii contra liniştei publice

ART. 587. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela una la 10 zile şi amendă dela 100 la 1.000 lei :

1. acela care calcă ordinul autorităţii, prin care se opreşte de a trage cu arme de foc în oraş sau comună sau se interzic focuri de artificii de orice natură, sau acela care turbură ordinea în localuri publice;

2. acela care, în scopul de a vinde imprimate, ziare sau orice mărfuri, pe stradă sau în orice alt loc public, turbură prin strigăte liniştea locuitorilor în timpul obişnuit pentru odihna lor;

3. acela care, prin tragerea clopotelor sau orice alte semnale de pericol, ştiind că nu este niciun motiv serios de a face uz de ele, turbură liniştea locuitorilor, induce în eroare autorităţile sau produce panică;

4. acela care cauzează sau contribue a cauza zgomot sau larmă, noaptea, turburând astfel liniştea locuitorilor, prin ţipete, cântece sau petreceri cu lăutari.

Aceeaşi pedeapsă se aplică lăutarilor şi conducătorilor de vehicule care întovărăşesc pe turburători;

5. conducătorul de automobil care, în contra regulamentului de circulaţie sau fără o justă necesitate, prin instrumente sonore sau prin manevrarea motorului, face astfel de zgomot încât turbură liniştea locuitorilor.

Se aplică în cazurile prevăzute la punctele 2, 3 şi 4, maximum pedepsei pentru aceia care, fiind somaţi a înceta, au persistat şi continuă faptele lor zgomotoase şi turburătoare pentru liniştea publică.

ART. 588. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela una la 10 zile şi amendă dela 100 la 1.000 lei :

Părintele, tutorul şi supraveghetorul care n'a întrebuinţat toate măsurile îngăduite, ce-i stau în putinţă, spre a împiedeca vagabondajul minorului mai mic de 19 ani, pus sub autoritatea sau supravegherea sa.

CAPITOLUL IV

Contravenţii contra sănătăţii publice

ART. 589. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela 5 la 15 zile şi amendă dela 500 la 1.000 lei :

1. medicul care, în timpul unei epidemii, refuză fără just motiv, la cererea autorităţii, pe teritoriul unde îşi exercită profesiunea, să dea primele ajutoare persoanelor atinse de boale epidemice;

2. moaşa, farmacistul, precum şi medicul şi veterinarul, aceştia doi din urmă, în comunele rurale, care, în cazuri urgente fără just motiv refuză sau întârzie să presteze serviciile solicitate de autorităţi sau de particulari;

3. acela care practică arta de a vindeca fără a întruni condiţiunile legale pentru exercitarea profesiunii de medic;

4. proprietarul unui vehicul destinat transportului public de persoane, cu care s'a transportat o persoană atinsă de o boală contagioasă şi care, cunoscând aceasta, a continuat să întrebuinţeze vehiculul pentru transportul public, fără să-l fi desinfectat la serviciul sanitar respectiv;

5. acela care, constatând că un animal, ce se află sub supravegherea sa, prezintă semne de turbare sau de o altă boală transmisibilă omului, nu-l pune în imposibilitate de a fi vătămător şi nu înştiinţează autoritatea publică competentă despre existenţa acestei boli.

ART. 590. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela una la 10 zile şi amendă dela 500 la 1.000 lei :

1. acela care aruncă înaintea locuinţii sau grădinii sale, sau în împrejurime, sau ţine în acestea, lucruri, gunoaie sau orice alte murdării de natură a vătăma, prin căderea sau mirosul lor, sănătatea publică;

2. acela care nu îngroapă animalele sau păsările moarte ce-i aparţin, ci le aruncă în curte, pe străzi, pieţe sau locuri virane;

3. acela care aruncă în fântână, apeduct, apă curgătoare sau izvor, ce servesc la alimentarea cu apă potabilă, un obiect sau substanţe murdare;

4. acela care vinde băuturi sau alimente alterate ori în condiţii neigienice sau vinde fructe crude, nerespectând prescripţiile sanitare.

CAPITOLUL V

Contravenţii contra moralei publice şi bunelor moravuri

ART. 591. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela 15 zile la o lună şi amendă dela 500 la 1.500 lei;

1. acela care, făcând bae, în public, fără costum, se comportă astfel încât prin aceasta jigneşte simţul de pudoare publică;

2. acela care se arată, în public, într'o stare de beţie ce provoacă scandal, precum şi acela care, cu voinţă, îmbată pe altul, fie procurându-i băutură, fie făcând cu el prinsoare de a bea anumită cantitate, afară de cazurile prevăzute de art. 379 şi 380;

3. cârciumarul care a servit băuturi alcoolice unei persoane, mai mică de 16 ani.

CAPITOLUL VI

Contravenţii contra persoanelor

ART. 592. — Se pedepseşte cu închisoare poliţienească dela 5 la 15 zile şi amendă dela 500 la 1.500 lei acela care aţâţă sau nu opreşte câinele său când se dă la trecători, chiar dacă nu le-a cauzat vreo vătămare.

CAPITOLUL VII

Contravenţii contra protecţiei animalelor

ART. 593. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela 5 la 20 zile şi amendă dela 100 la 500 lei acela care, în public, săvârşeşte acte de cruzime sau tortură faţă de animale.

Se consideră de asemenea acte de cruzime sau de tortură, dacă sunt săvârşite în public:

1. supunerea animalelor la poveri mai presus de puterile lor sau la oboseli excesive;

2. întrebuinţarea animalelor la munci pentru care sunt inapte din cauza vârstei, boalei, infirmităţii sau rănilor;

3. părăsirea animalelor infirme, rănite sau bolnave;

4. bătaia cu nesocotinţă;

5. înţeparea sau îmboldirea animalelor cu instrumente sau unelte ascuţite pentru a le stimula la muncă sau la mers, ori pentru a le face să se ridice când sunt căzute, rănite sau bolnave;

6. transportul de păsări sau alte animale mici, legate de picioare şi atârnate cu capul în jos;

7. întrebuinţarea animalelor la jocuri sau spectacole publice ce comportă suferinţe sau cruzimi;

8. supunerea animalelor, fie chiar în scop ştiinţific sau didactic, la experienţe de natură a provoca mila sau desgustul, cu excepţia experienţelor făcute în clinicile universitare şi institutele ştiinţifice de specialitate, sub stricta supraveghere şi răspundere a profesorului sau directorului institutului;

9. tăierea animalelor pe străzi sau în alte locuri publice prin natura lor.

ART. 594. — Se pedepseşte cu închisoare poliţienească dela una la 10 zile şi amendă dela 50 la 1.000 lei acela care:

1. săvârşeşte vreunul din actele prevăzute în alin. 1 şi 2, punctele 1, 2, 4 şi 5, ale art. 593, fără să existe condiţia publicităţii;

2. dresează animale prin mijloace barbare;

3. distruge cuiburile păsărilor folositoare.

CAPITOLUL VIII

Contravenţii contra bunurilor

ART. 595. — Se pedepsesc cu închisoare poliţienească dela o zi la o lună şi amendă dela 500 la 1.000 lei :

1. acela care, fără drept, calcă sau vatămă holdele altuia, cu piciorul, cu vitele sau cu orice vehicul şi acela care fără drept, introduce vite la păscut pe loc străin;

2. acela care dă drumul sau lasă să alerge animalele de tracţiune, povară sau călărie, în locul unde circulă sau staţionează publicul;

3. acela care fabrică chei sau orice fel de instrumente care pot fi întrebuinţate la închidere sau deschidere şi le încredinţează altor persoane decât celor ce au dreptul să se servească de ele sau le vinde oricui;

4. acela care deschide încuetori de orice fel la cererea unei persoane, fără să se încredinţeze dacă este proprietatea sau posesoarea locului ori lucrului;

5. acela care fabrică chei, după tipar de ceară sau altfel de material, la comanda unei alte persoane decât aceea pe care o ştie că are dreptul sau le încredinţează unei alte persoane;

6. conducătorul de automobil care, atunci când drumul, şoseaua sau strada este plină de noroi sau apă, nu conduce încet, spre a feri pe pietoni şi îi stropeşte;

7. acela care, fără drept, intră în grădinile, livezile sau viile altuia şi mănâncă din fructe;

8. acela care refuză, făr just motiv, să dea ajutorul ce i-s'a cerut în caz de înec, inundaţie, incendiu, tâlhărie sau orice alt caz de infracţiune flagrantă;

9. acela care, fără intenţie, prin orice mijloace, cauzează moartea sau rănirea animalelor altuia;

10. acela care, fără a fi autorizat, ridică de pe drumurile publice, brazde, pavaj, pietriş sau pământ, ori acela care ia asemenea lucruri de pe locurile ce sunt proprietatea altuia;

11. acela care, prin orice mijloace, murdăreşte vreun lucru mobil sau imobil, aparţinând în totul sau în parte altuia.

CAPITOLUL IX

Contravenţiuni contra intereselor agricole

ART. 596. — Se pedepseşte cu închisoare corecţională dela o zi până la o lună şi amendă dela 500 la 1.000 lei :

1. acela care jupoaie coaja de pe copaci, ori frânge crăcile arborilor, duzilor ori pomilor de pe proprietatea altuia ori de pe drumurile publice;

2. acela care, în timpul muncilor agricole, pune în orice chip, în stare de a nu putea funcţiona orice fel de maşină agricolă a altuia;

3. acela care aruncă în curtea, grădina, livada ori via altuia, păsări sau alte animale moarte, ori resturi de cadavre;

4. acela care ia pământ, nisip sau piatră din loc străin, fără voia celui în drept;

5. acela care, fără învoirea celui în drept, coseşte şi ia iarbă ori culege frunze de dud, sau orice fel de materiale de hrană, ori de foc, de pe loc străin, când sunt în cantităţi mici, care exclud ideea de furt;

6. acela care, fără învoire, paşte vitele sale pe alt loc din zona şoselelor sau de pe drumurile inerbate, decât pe porţiunea din dreptul proprietăţii sale;

7. acela care, fără învoire, calcă cu vitele, maşinile, ori cu instrumentele sale, locul vecinului, cu prilejul facerii lucrărilor agricole de pe terenul său;

8. acela care, fiind din localitate şi cerându-i-se concursul, refuză, fără motiv să ajute pe gardianul sau pe proprietarul în drept să prindă şi să aducă la oborul comunal vitele prinse pe loc străin;

9. acela care trece pe loc străin, prevăzut cu semne de oprire şi la cererea pasnicului în drept, a proprietarului ori a arendaşului locului, sau a oamenilor acestora, nu se înapoiază la drumul public;

10. acela care nu execută dispoziţiunea autorităţii, de a-şi îngrădi locurile pe care se află fântâni, când sunt părăsite, sau orice fel de gropi, care, pun vieaţa oamenilor sau animalelor în primejdie;

11. acela care împiedecă urmărirea sau prinderea albinelor altuia, în timpul roitului, sau în termen de 48 ore dela roitul lor;

12. acela care, făcând foc pe terenul său, ori pe marginea drumului, îl lasă nestins la plecare, ori seara, chiar dacă prin aceasta n'ar pricinui niciun rău nimănui;

13. acela care, fără drept, schimbă ori distruge semnele de oprirea drumurilor sau semnele pentru arătarea drumurilor sau numirea localităţilor, puse de cei în drept;

14. acela care împiedică pe cei în drept să ia zălog dela cei prinşi asupra unui fapt oprit de lege, ori ii împiedică să prindă, să conducă, sau să închidă vitele aflate fără paznic, sau găsite pe locuri ce nu-i aparţin proprietarului vitelor;

15. acela care paşte în silnicie cu vitele sale păşunea altuia.

CARTEA IV

Punerea în vigoare şi aplicarea codului penal

Dispoziţiuni transitorii

ART. 597. — Acest cod se pune în aplicare la 1 Ianuarie 1937, afară de dispoziţiunile cuprinse în art. 50, 51, 54, 55, 56, 57 şi 599, care intră în vigoare la data publicării codului.

Dela 1 Ianuarie 1937, se abrogă:

1. codul penal din 30 Octomvrie 1864, în vigoare in Vechiul Regat şi Basarabia, cu modificările ulterioare, precum şi dispoziţiunile art. 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72 şi 73 din legea din 26 Iunie 1921, pentru oraganizarea Dobrogei Noi;

2. legea presei din 13 Aprilie 1862, în vigoare în Vechiul Regat;

3. codul penal din 29 Mai 1878 (legea V), referitor la crime şi delicte şi codul penal din 14 Iunie 1879 (legea XL), referitor la contravenţii, ambele în vigoare în Transilvania, precum şi legea din 21 Iunie 1880 (legea XXXVII) referitoare la punerea în aplicare a acestor coduri;

4. legea XXXI din 1908, denumită Novela penală, referitoare la suspendarea condiţionată a executării pedepsei la minori şi la unele infracţiuni, precum şi legea VII din 1913, referitoare la instanţele minorilor, ambele în vigoare în Transilvania;

5. legea XXI din 1913, referitoare la vagabonzi, legea XL din 1914, pentru apărarea autorităţilor, legea XLI in 1914, pentru apărarea onoarei, toate în vigoare în Transilvania;

6. legea XIV din 1914, asupra presei, în vigoare in Transilvania;

7. orice alte legi care au completat sau amplificat codurile şi legile penale în vigoare în Transilvania;

8. codul penal din 27 Mai 1852, în vigoare în Bucovina, precum şi legea din 17 Decemvrie 1872, cu modificările ulterioare, în vigoare în aceeaşi provincie;

9. acele dispoziţiuni din legile speciale cu caracter penal de pe întreg teritoriul ţării care sunt în contradicţie cu dispoziţiunile actualului cod.

Pedepsele pronunţate în baza codurilor sau legilor abrogate şi neprevăzute de acest cod, se execută după normele pedepselor echivalente din codul de faţă.

Aceeaşi dispoziţiune se aplică ori de câte ori instanţa, conform art. 3 din prezentul cod, pronunţă pedepse care nu sunt prevăzute de acest cod.

ART. 598. — Până la organizarea penitenciarelor, conform principiilor acestui cod, pedepsele se execută în penitenciarele actuale, potrivit legii penitenciare în vigoare, în măsura în care noile dispoziţiuni înscrise în prezentul cod nu pot fi aplicate.

ART. 599. — Pedepsele pecuniare pronunţate în baza codurilor vechi în caz de neplată în termenul fixat de lege, se transformă în obligaţiune de muncă conform art. 54 din acest cod.

Până la înfiinţarea de colonii penitenciare, munca pentru amenzile corecţionale ca şi pentru cele poliţieneşti, se va execúta în comunele urbane de organele administraţiunii comunale la lucrări publice în folosul comunei, iar în comunele rurale de organele administraţiunii judeţene în folosul judeţului sau comunelor.

ART. 600. — In caz de stingere prin prescripţie, a încriminării sau a pedepselor pronunţate dacă termenele stabilite prin prezentul cod sunt diferite de cele stabilite prin legile anterioare, se aplică prescripţiilor în curs dispoziţiunile cele mai favorabile, ţinându-se în seamă timpul curs sub imperiul legii anterioare.

Actele întreruptive de prescripţie, împlinite sub legea anterioară, păstrează efectele lor şi sub legea nouă.

Dispoziţiunile art. 166, alineatul penultim nu se aplică proceselor în curs la data punerii în aplicare a prezentului cod.

ART. 601. — In cauzele pendinte, în care prezentul cod ar cere ca o condiţie a începerii urmăririi, plângerea prealabilă a părţii vătămate, se acordă acestei părţi, spre a introduce plângerea, un termen de 3 luni, socotit dela data punerii în aplicare.

Când legea nouă fixează un termen, în care trebue să se introducă această plângere, se respectă acel termen ce curge dela punerea în aplicare a codului.

Cauzele în care nu se prezintă plângerile persoanelor vătămate se închid, iar hotărîrile deja pronunţate se consideră ca fără valoare.

In ce priveşte infracţiunile pentru care legile anterioare cereau plângerea prealabilă, şi nu mai este cerută de prezentul cod, cauzele pendinte îşi urmează cursul, chiar dacă s'ar retragere plângerea.

ART. 602. — Dispoziţiunile prezentului cod, relative la pedepsele privative de drepturi, fie ca pedepse accesorii, fie ca pedepse complimentare, nu se aplică condamnărilor pronunţate sub legile anterioare şi nici în afacerile pendinte la data punerii în aplicare a acestui cod.

ART. 603. — Dela data intrării în vigoare a acestui cod, toate termenele de prescripţiune mai mici de un an din legile speciale, se înlocuiesc cu termenul de un an pentru prescripţiunea încriminărilor şi de 2 ani pentru prescripţiunea pedepselor.

Promulgăm această lege şi ordonăm ca ea să fie învestită cu Sigilul Statului şi publicată în Monitorul Oficial.

Dat în Bucureşti la 17 Martie 1936.

CAROL

Ministrul justiţiei, VALERIU POP.

Această lege s'a votat de Adunarea Deputaţilor în şedinţa dela 29 Februarie anul 1936 şi s'a adoptat cu unanimitate de 148 voturi.

Preşedinte, N. N. Săveanu.

Această lege s'a votat de Senat în şedinţa dela 13 Martie anul 1936 şi s'a adoptat cu unanimitate de 114 voturi.

Preşedinte, C. D. Dimitriu.

INDICE ALFABETIC*)

A

*) Primele cifre indică nr. art. iar cele dela sfârșit nr. paginei.

B

C

D

E

F

G

H

I

J

R

S

T

U

V

TABLA DE MATERIE
LA
CODUL PENAL „REGELE CAROL AL II-LEA"